

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tempt

Melanie Harlow

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TEMP

MELANIE HARLOW

OceanofPDF.com

*Alice, Crystal, Julia, Kessie, LeAnn, Lauren ve
Kristie için.*

*Millie'ye benim için hayat verdiniz ve bu kitap sizin sayenizde çok daha güzel
oldu.*

OceanofPDF.com

DEĞERLİYİM, KORKUSUZUM, GÜVENİM VAR, SINIRSIZIM,
DİRENÇLİYİM, GÜÇLÜYÜM, TAMAMEN BENİM.

HUNTER MCGRADY

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

1. [Millie](#)
2. [Zach](#)
3. [Millie](#)
4. [Zach](#)
5. [Millie](#)
6. [Zach](#)
7. [Millie](#)
8. [Zach](#)
9. [Millie](#)
10. [Zach](#)
11. [Millie](#)
12. [Zach](#)
13. [Millie](#)
14. [Zach](#)
15. [Millie](#)
16. [Millie](#)
17. [Zach](#)
18. [Millie](#)
19. [Zach](#)
20. [Millie](#)
21. [Zach](#)
22. [Millie](#)
23. [Zach](#)
24. [Millie](#)
25. [Zach](#)
26. [Millie](#)
27. [Zach](#)
28. [Zach](#)
29. [Millie](#)
- [Sonsöz](#)

[FahiŖe Olmak](#)
[Ayrıtca Melanie Harlow](#)
[TeŖekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

MILLIE

OceanofPDF.com

EYLÜL

"Artık resmileşti," dedim telefonda kız kardeşime. "Lanetlendim."
Winnie güldü. "Lanetli değilsin."

"Ola m a z mı?" Otel odamın penceresine doğru yürüdüm ve yağmurun bulanıklaştırdığı şehir ışıklarına bakıyordu. Manhattan kuşatma altındaydı. "Toparlayalım. Eve uçmam gereken gün Doğu Yakası'nı bir kasırga vuruyor ve uçuşum iptal ediliyor."

"Sadece sizinki değil, pek çok uçuş iptal edildi."

"Bu pahalı otelde bir gece daha kalmak için çok para harcamak zorunda kaldım."

"Dört yıldızlı bir otelde bir gece daha geçirmek lanet değil, beklenmedik bir hediye. İş için New York'ta olduğunuzu unutabilirsiniz. Bu arada bugünün nasıl geçtiğini duymak istiyorum."

"İyiydi," dedim isteksizce. "Her zamanki düğün planlayıcısı fuarı - gürültü ve kaos. Ama birkaç yeni fikir edindim. Cottagecore düğünlerinin bir süre daha trend olacağı söyleniyor ve bu Cloverleigh Çiftlikleri'ne uygun bir hava." Kaşlarımı çattım. "Ama defile beni rahatsız etti, hiç de beden kapsayıcı değildi."

"Ciddi misin?"

"Aynı tas aynı hamam. Modeller çok güzeldi ama birlikte çalıştığım gerçek gelinlere hiç benzemiyorlardı. Neden bu şovlarda kıvrımlı kızlar ya da kısa boylu kızlar ya da ağır kızlar ya da daha büyük kalçalı gelinler yok?"

"Bilmiyorum."

"Evet. Çünkü modada hala arkaik güzellik standartları var ve düğün endüstrisi de bir istisna değil."

"Öyleyse bu konuda bir şeyler yapın."

"İsterdim ama sana neden lanetli olduğumu açıklamakla meşgulüm." Kız kardeşim yüksek sesle iç çekti.

"Eski erkek arkadaşım gelecek ay evleniyor ve düğünü *benim* planlamam gerekiyordu."

"Onları sen tanıştırdın!"

"*Biliyorum*, ama yine de biraz aşağılayıcı."

"Bunu bir iltifat olarak düşün, Mills." Winnie benim kasvetli gördüğüm durumlarda her zaman iyi bir yan bulurdu. "Biraz garip olabileceğini bilmelerine rağmen yine de seni seçtiler."

"*Cloverleigh Farms*'ı seçtiler çünkü gelin şaraphanede çalışıyor ve indirim aldı," diye düzelttim. "Ben de orada etkinlik planlayıcısıydım. Biri olmadan diğeri olamazdı."

"Yine de, indirim olsun ya da olmasın, pek çok gelin hayatının en önemli gününü nişanlısının eski kız arkadaşına bırakmaktansa başka bir mekânı tercih ederdi. Size duyduğu güvenin profesyonel itibarınızın bir kanıtı olduğunu düşünüyorum."

"Sanırım." Pencereden uzaklaştım ve yatağın üzerinde karnımın üzerine yayıldım. "Ama bu benden sonra çıktığı kıza evlenme teklif eden *üçüncü* eski sevgilim. *Üçüncüsü*, Winnie."

"Yani sen bir şans tılsımısın, lanet değil!"

"*Onlar* için iyi şans tılsımı. Neyi yanlış yapıyorum?"

"Hiçbir şey! Dürüst ol, Millie. Gerçekten Bayan Mason Holt olmak istedin mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Sevimli biri ama benim için çok gençti. Dört yaş farkının bu kadar önemli olacağını düşünmemiştim ama birkaç hafta sonra asla yürümeyeceğini anladım."

"Birkaç hafta sonra mı anladın? Mason'la aylarca çıktın!"

"Biliyorum ama kıvılcım çabuk söndü. Sonunda ilişkimiz tamamen platonik bir hal aldı."

"Neden daha önce ayrılmadınız?"

"Çünkü onun için üzüliyordum. Annesi yeni ölmüştü, üvey babası ortalıkta yoktu, gerçek babasını hiç tanımamıştı. Çok savunmasız görünüyordu."

Winnie güldü. "Bu senin sorunun. Kayıp yavru köpeklerle çıkıyorsun." "Elimde değil. Kayıp yavru köpekler çok sevimli. Çok sevgi dolu ve muhtaçlar." "Çok muhtaçlar."

"Bana ihtiyaç duyulmasından *hoşlanıyorum*. Bu beni iyi hissettiriyor." Sırt üstü dönerek içimi çektim. "Otuz iki yaşındayım ve hâlâ aradığım kişiyi bulamamış olmak gerçekten sinir bozucu. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar üç çocuğum olur sanıyordum."

"Çocuk sahibi olmak için bir erkeğe ihtiyacın yok Mills. Sadece biraz genetik materyale ihtiyacın var ve sanırım bunun için bir uygulama var." Kıkırdadı.

"Ciddi ol," dedim ona, her ne kadar son birkaç ay içinde gizlice on kez *yakınımdaki sperm bankalarını* Google'da aramış ve sonra hemen arama geçmişimi silmiş olsam da.

"Ciddiyim. Harika bir anne olursun ve eğer istediğin buysa, bunun için uğraşmalısın."

"Bir *aile* istiyorum," diye açıkladım. "Çocuklarım için bir *baba* istiyorum, sadece birinin genetik materyalini değil. Ve biriyle birlikte yaşlanmak istiyorum. Sen ve Felicity aradığınız kişiyi bulmayı başardınız. Ben neden bulamayayım?"

"Aradığınız kişiyi bulmak bir proje ya da etkinlik gibi *yönetebileceğiniz* bir şey değildir. Zaman alır. Senden daha genç olabilirim ama Dex'le tanışmadan önce çok kurbağa öptüm. Ve o bile ilk başta bir kurbağa gibi görünüyordu - benden on iki yaş büyük, iki genç kızıyla boşanmış, cehennem gibi huysuz ve asla bir ilişkide olmak istemeyeceğinden emin."

Homurdandım. "Bu çok uzun sürmedi."

"Hayır, ama kolay değildi. Felicity'ye bakın."

Ortanca kız kardeşimiz kısa bir süre önce Cloverleigh Çiftlikleri'ndeki meyve bahçesinde, onu başından beri seven lisedeki en yakın arkadaşıyla sahte bir nişanlanmayı da içeren fırtınalı bir flörtün ardından yeminlerini etmişti. "Bu kolay olmalıydı ama onlar işi karmaşık hale getirdiler."

Winnie gülerek, "*Çok* karmaşık," diye onayladı. "Ama demek istediğim, bazı şeyleri kadere bırakmak zorundasınız. Onları aceleye getiremezsiniz. Ve onları planlayamazsınız."

"Yani bu kadar mı?" Huysuzlanarak yataktan kalktım ve mini bara yöneldim. "Günlerimi şimşek çakmasını bekleyerek mi geçiriyorum? Ben öyle biri değilim Winnie. Ben iş yapan biriyim, garson değil."

"Ama yanlış şeyi *yapmaya devam ediyorsunuz*. Sadece bir kalıbın var - düzeltilmesi gereken erkekleri seçiyorsun, sorunlarını çözüyorsun, onlarla yollarını ayırıyorsun ve sonra hayatlarının aşkıyla tanışmaya devam ediyorlar çünkü yüklerini aşmalarına yardımcı oldun. Bu rutinden çıkmanız gerekiyor."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim ona, buzdolabındaki küçük içki şişelerini ve pahalı atıştırma malıkları incelerken.

"Tavsiyemi ister misin?"

"Belki," dedim, küçük kız kardeşin büyük kız kardeşe akıl veren kişi olmasından dolayı kendimi kötü hissetmem gerekip gerekmediğini merak ederek. Bunun tam tersi olması gerekmiyor muydu? Sanki dün pijama giyiyor ve saçına şurup sürüyordu. Annemiz gittikten sonra üçümüzü tek başına büyüten babamızın kapıdan zamanında çıkmak için çırpındığı o telaşlı okul sabahlarını düşünmek beni gülümsetti.

Babam, bana her yönden biyolojik annemden daha çok annelik yapan muhteşem üvey annemiz Frannie ile evlenmeden önce birkaç yıl bu şekilde yaşamıştık. Babamı ve Frannie'yi izleyerek gerçek aşka, kalıcı olana inanmayı öğrenmiştim.

Sadece nerede bulacağımı bilmiyordum.

"Benim tavsiyem," diye devam etti Winnie, "şansınızı değiştirmeniz. Hamster çarkından çıkın."

Minibarin kapısını kapattım. "Bunu nasıl yapacağım?"

Bir an için düşündü. "Normalde yapmayacağın bir şey yap. Güzel bir şeyler giy, otelin barına git ve yakışıklı, gizemli bir yabancıyla flört et derim."

Güldüm. "Delirdin mi sen? Saat dokuzu geçti. Benim yatma saatim."

"Rutinin dışına çıkmalısın, mesele de bu zaten! Dinle, bu gece fırtına yüzünden mahsur kalan başka insanlar da olmalı ve büyük ihtimalle içlerinden en az biri ateşli, bekâr ve bomba gibi bir sarışınla tek gecelik bir ilişki arıyor."

"Zaten pijamalarımı giydim." Ama bavuluma doğru yürüdüm ve onu açtım, sevimli bir şeyler bulmak için karıştırdım. Belki odamdan çıkmak ruh halime iyi gelirdi.

"O zaman üstünü değiştir! Ya şu anda aşağıda hayallerinizdeki adam varsa? Delici kara gözleri, yontulmuş bir çenesi ve sihirli bir aleti olan biri?"

Buradayken giymediğim siyah elbisemi çıkarırken güldüm. "Odanın öbür ucundaki sihirli siki nasıl fark edebilirim ki?"

"Aslında bunu fark edemeyeceksiniz, ancak geri kalanına bakılırsa, bu *güçlü bir şekilde ima edilecek.*"

Gülerek elbiseyi vücuduma yaslardım ve aynaya baktım. "Sanırım aşağı inip bir içki alabilirim. Ama tek gecelik bir ilişki için söz vermiyorum."

"Senden bir söz istemiyorum. Sadece biraz daha az tahmin edilebilir ve biraz daha maceracı olmanızı istiyorum. Olay örgüsü kıvrımları eğlencelidir."

Teslim olduğumu hissettim. Belki de Winnie haklıydı. "Tamam, bara inip bir olay örgüsü dikkatimi çekecek mi diye bakacağım."

"Güzel. Ama yavru köpek *yok!*"

Yarım saat sonra, kaldığım küçük ve lüks otelin lobisindeki loş bara girdim. Fuarın düzenlendiği büyük otelde kalmamayı tercih etmiştim çünkü günün sonunda insanlarla işim bitmişti ve gerçekten huzur, sessizlik ve karton kapaklı bir kitap istiyordum. Ayrıca Cloverleigh Farms da küçük bir han olduğu için seyahatlerimde daha samimi, butik otellere bakmayı seviyordum ve başka yerlerde neler yapıldığını görmeyi seviyordum.

Özellikle buradaki rahat ve zarif barı sevdim - eski pirinç duvar aplikleri ve saçaklı masa lambalarından gelen alçak aydınlatması, eğretili otu rengindeki duvarları ve tavanı, zümrüt yeşili deri ve pirinç bar tabureleri, duvar boyunca uzanan yosun yeşili kadife banketler. Ortam Emerald City'nin Restoration Hardware ile buluşması gibiydi ve 1920'lerden kalma bir içki evi kokusu taşıyan her şeye bayılıyordum, özellikle de hoparlörlerde Amy Winehouse varken.

Mekan kalabalıktı -Perşembe gecesi saat ondan önce yatan seksen yaş altı tek kişi ben miydim? Bu konuda kızgın değildim. Uzun sarı saçlarımı kıvrırmış ve kendime dumanlı bir göz vermiştim. Siyah elbisem bol kıvrımlarıma yapışıyordu ve kısa ya da düşük kesimli olmasa da tek omuzluydu ve bir tarafında bacaklarımı gösteren bir yırtmaç vardı. Ve duvar kağıdına karışmak istiyorsanız gerçekten sürmemeniz gereken Kırmızı Halı adlı bir ruj tonu sürmüştüm.

Büyük beden vücudumu kabullenmem biraz zaman almış olsa da çoğu gün kendime güveniyordum. Ancak başkalarını memnun etmeye çalışmayı bırakıp içine doğduğum bedeni sevmeyi öğrendiğimde kendimi çok daha rahatlamış ve tenimin içinde çok daha huzurlu hissettim.

Kalın kalçalarımı ve yuvarlak göbeğimi her zaman sevdim mi? Hayır. Alışverişin daha küçük bedenli kız kardeşlerim ve arkadaşlarım için çok daha kolay olması bazen canımı sıkıyor muydu? Evet. Winnie'nin bile mayo giydiğinde ortaya çıkan selülitleri olmasından gizliden gizliye memnun muydum? Belki de.

Tamam, evet.

Ama bunu ona itiraf ettim ve ikimiz de güldük.

Sağlıklı olmak için kilo vermem gerektiğini düşünen (doğru değil), pizzayı sebze zanneden (şu anda yemekle ilişkim balerin olmak için kendimi aç bıraktığımdan çok daha iyi) ve hiç egzersiz yapmayan (düzenli egzersiz yapıyorum ve bundan keyif alıyorum) insanların her zaman olacağını kesinlikle farkındaydım. Ama çoğunlukla, daracık güzellik ideallerine uymasam bile, daracık siyah bir elbiseyle karşıdan karşıya geçebilmemi ve kendimi iyi hissetmemi kıskanan bazı insanlar olduğunu düşünüyorum.

Siktir et o insanları. Bu onların güvensizliği, benim değil.

Boş bar taburesine uzandım ve üzerine kaydım, elimi pürüzsüz maun barın üzerine koydum. Yirmi yaşlarında, pos bıyıklı bir barmen gülümseyerek bana yaklaştı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Votka martini istiyorum, lütfen. Grey Goose, bir twist ile."

Başını salladı ve önüme bir kokteyl peçetesi koydu. "Limon mu mandalina mı?"

Limon dilimin ucundaydı -her zamanki seçimim- ama ben farklı cevap verdim. Limon hamster çarkıydı. Mandalina ise olay örgüsünü değiştiren bir şeydi. "Mandalina," dedim gülümseyerek.

"Tamamdır."

İçimden telefonumu çıkarmak gelse de yapmadım. Normalde yapacağım şey buydu ve bu gece farklı bir enerjiyi davet etmek istedim. Belki birkaç küçük şeyi değiştirerek şansımı değiştirebilirdim.

Barmenin içkimi çalkalamasını, bardağa dökmesini ve burgu eklemesini izledim. Sonra bardağı önüme koyduğunda ona gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk. Keyfini çıkarın."

Bardağımı tam dudaklarıma götürüyordum ki barın sol tarafındaki kıvrımın etrafında oturan birini fark ettim. Göğsü ve omuzları genişti, kol ağızları kıvrılmış siyah bir elbise gömleği giymişti ve yalnız oturuyordu. Saçı ve sakalı kısa ve koyu renkti. Gözlerimiz buluştu ve bedenim ısındı. Kemik yapısı çok güzeldi; yüzü granitten yontulmuş gibiydi. Bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra gözlerini kaçırdı, ben de öyle yaptım ve martinimin ilk soğuk yudumlarına odaklandım.

Ama saniyeler içinde gözlerim tekrar ona kaydı ve bardağını tutan eli fark ettim; geniş avuç içi, uzun, sağlam parmaklar, kalın bilek. O elleri avucumun içine alan kısa ve muhteşem bir fanteziye daldım.

saçları, yanağıma değen sakalı, üzerimde çıplak ve sıcak duran kaslı göğsü. Kılıklı mıydı? Bahse girerim evet. Bir erkeğin erkeği gibi görünüyordu. Elbisemin altına giydiğim büstiyerin içinde meme uçlarım karıncalandı.

Bir kez daha beni bakarken yakaladı ve aslında *dudağımı ısırdı* çok geç fark ettim.

Tanrım.

Bara baktım, içerisi karanlık olduğu için memnundum - yanaklarım pembeleşmiş olmalıydı. Kendime sakın olmamı söyleyerek içkimi yudumladım ve kendi işime bakmaya odaklandım. Ama huzursuzlandım ve kendimden utandım ve birkaç dakika diğer insanların konuşmalarını dinledikten sonra -ki çoğunlukla hava durumu ve iptal edilen uçuşlar hakkında küfürler içeriyordu- telefonumu çantamdan çıkardım. Kız kardeşimden birkaç mesaj vardı.

Nasıl gidiyor?

Ufukta herhangi bir olay örgüsü var mı?

Yontulmuş çene mi?

Koyu renk gözlü mü?

Sihirli penis güçlü bir şekilde ima edildi mi?

Git konuş onunla. Bakalım onun büyüüne kapılabilecek misin?

ONUN KALIN, ZONKLAYAN BÜYÜSÜ.

Belki bir tane.

Kontrol et.

Kontrol et.

KONTROL

Kıkırdadım ve martinimden bir yudum daha aldım.

"Espri ne?" diye sordu sağımda oturan adam.

Telefonumun ekranını barın üzerine kapattım ve ona baktım. "Pardon?"

"Gülüyordun. Şaka mı bu?" Beyaz gömleği, mavi ceket ve ukala sırtışıyla benim yaşlarımda görünüyordu. Saçları koyu sarıydı ve inanılmaz derecede bronzdu, sanki bir yolcu gemisinden yeni inmiş gibiydi.

"Oh, şaka falan yok." Gergin bir şekilde telefonumu çantama geri soktum. "Sadece kız kardeşime mesaj atıyordum."

"Kız kardeşin, ha?" Sonra yüksek sesle ıslık çaldı ve barmene bağırdı, "Hey! Buraya bir içki daha alabilir miyim?"

Diğer içkileri hazırlamakla meşgul olan barmen başını çevirip bakmadı bile. Onu suçlamadım.

"Burada servis çok boktan," dedi yanımdaki adam. "Dikkat çekmek için bir çift memeye ihtiyacın var." Göğsüme baktı. "Seninkiler harika bu arada."

Dehşete kapılarak bardağımı aldım ve içkimi birkaç yudumda bitirdim. Kadehi yüzüne fırlatmalıydım ama bu iyi bir martiniyi ziyan etmek olurdu. Boş bardağı yere bırakıp kredi kartımı almak için çantama uzandım.

"Hey, acele etme." Pislik herif yaklaştı. Kolonya kokuyordu. "Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"İlgilenmiyorum," dedim, hesabımı alıp gidebilmek için barmenle göz göze gelmeye çalışıyordum.

"Neden olmasın? Ben yalnızım, sen yalnızsın." Elimini kendi eliyle kapattı. İşte o zaman bir alyans taktığını fark ettim.

Elimi çektim ve taburemden kayarak onu aramıza koydum. "Yalnız değilim."

"Oh hayır mı?" Güldü ve etrafına bakındı. "Bana öyle görünüyor."

Sonunda barmenle göz göze geldim ve o da hemen yanıma geldi. "Size bir şey getireyim mi?"

"Parayı çekeceğim," dedim hemen.

Barmen pisliğe baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda, sadece birini bekliyordum ama o gelemedi, ben de-"

"Üzgünüm, geciktim." Bir el bileğimi çevreledi.

İrkilerek arkamı döndüm ve siyah bir gömlek gördüm. Geniş omuzlar. Koyu renk gözler.

Ateşli yabancı ve ben, eğilip yanağımı öpmeden önce birbirimize anlayışla baktık. Sakalları tahmin ettiğimden daha yumuşaktı.

"Beni affeder misin?" Buna karşın sesi derin ve çakıllıydı.

"Elbette," diye kekeledim, kalbim küt küt atıyordu. Gözlerimi alamıyordum, adam *muhteşemdi*. Düşündüğümünden biraz daha yaşlıydı - saçında ve sakalında gümüş rengi vardı- ama o kara gözler, o derin ses ve bileğimi sahiplenici bir şekilde kavraması? Bütün bunlar dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu.

Başımın üzerinden barmene baktı. "O benimle birlikte."

"Dostum, o seninle değil," diye karşı çıktı ceketli pislik. "Bir dakika önce orada tek başınaydın. Seni gördüm."

Bileğimi bırakan yabancı ona döndü ve "Gitmelisin" diye homurdandı.

Pislik bar taburesinden kaydı ve bir avucunu havaya kaldırdı. "Dinle, bela istemiyorum. Sadece düşündüm ki-"

"Ne düşündüğün çok açık." Yabancıнын sözleri öfkeyle doluydu ama sesini alçak tutuyordu. Her nasılsa bağırmasından bile daha korkutucuydu. "Şimdi defol git buradan ve çıkarken ona doğru bakma bile, yoksa iki kırık bacakla bunu yapmaya çalışırsın."

Pislik, protesto etmeyi düşünüyormuş gibi daha uzun boylu durdu, ama bir Doberman'la karşı karşıya gelen bir gerbil gibi görünüyordu. Barmene doğru baktı. "Beni tehdit ettiğini duydun mu?"

"Evet," dedi barmen hızlıca başını sallayarak. "Bu konuda bir şey yapmayacak mısın?"

"Hayır." Barmen kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Kaşlarını çatarak yakalarını düzeltti ve bana bakmadan çıkışa doğru ilerledi.

Yabancı, tekrar bana bakmadan önce kapüşonlu, şahin gibi gözlerle onun gidişini izledi. "İyi misin?"

"Evet." Nefesimi tutmakta zorlanıyordum ama bunun nedeni o pislik değildi.

"İkinize birer içki daha getireyim mi?" diye sordu barmen.

Yabancı bana baktı. "Bir içki daha ister misiniz?"

Cesur olmak için kendimi zorlayarak nefes aldım. "Sadece kalırsan ve benimle bir tane içersen."

Bir elini çenesine sürterek tereddüt etti. "Tamam. Elbette."

"Hanımefendi için bir martini daha ve buzlu bir Glenlivet, hemen geliyor," dedi barmen.

Tekrar bar tabureme tünedim ve bacak bacak üstüne attım. "Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil." Yanıma oturdu. "Umarım seni aşağılamamışımdır."

"Beni aşağılamak mı?"

"O ahmakla tek başına başa çıkamayacağını ima etmek istememiştim."

"Oh! Şey, belki de yapabilirdim." Biraz güldüm. "Ama senin yöntemini daha çok sevdim."

Ağzının bir tarafı seğirdi ve midemde binlerce kelebek uçuşmasına neden oldu.

İçkilerimiz geldiğinde "Bu içkiler benden," dedim.

Başını salladı. "Hiç şansın yok."

Kırmızı Halı dudaklarımı şakacı bir şekilde büzdüm. "Ama beni savunduğun için sana borcumu ödemek isterim."

"Ödemeye gerek yok. Her centilmen bunu yapardı." "Centilmen, ha?"

Başımı eğdim ve ona şakacı bir gülümseme verdim. Ben İstedğim zaman oldukça iyi bir flörtçüydüm. "Yani seninle güvende olduğumu mu söylüyorsun?"

Hemen cevap vermedi ve ben de koltuğumda biraz daha dik oturdum. Sırtımı hafifçe dikleştirdim. Ama gözleri benimkilerde kaldı. "Benimle güvendesin."

Vay be.

Bu konuda ne yapabilirdim ki?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

ZACH

S Onu bara girerken gördüğüm andan beri, günaha karşı mücadele ediyordum.

Onunla ilgili her şey seksiydi.

Saçları sarı saten dalgalar halinde omuzlarından aşağı sarkıyordu.

Bu vücut, bu kıvrımlar yetişkin bir adamı merhamet için ağlatabilirdi.

O ağız - kalp şeklinde ve gürdü, dudakları dur işareti kırmızısına boyanmıştı.

Renk iyi bir hatırlatıcıydı. Kız çok güzeldi ama biraz genç görünüyordu, yalnız ve savunmasızdı ve ben öyle bir adam değildim. Az önce ona benimle güvende olduğunu söylemişim ve bunda ciddiymdim. Ne kadar istesem de ona dokunmayacaktım.

Bundan yüzde doksan dokuz emindim.

Viskimi elime alıp dürtümü bastırmak için birkaç yudum aldım.

"Ee," dedi, gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. "Bu gece beni kurtaran cesur yabancınnn adını sorabilir miyim?"

"Zach."

"Memnun oldum, Zach." Elini uzattı. "Ben Millie."

Çok daha küçük olan elini avucumun içine aldım; yumuşak, soluk ve pürüzsüzdü. Ona dokunmak, barın karşısında onunla göz göze geldiğim andan beri fırlatılmaya hazır bir roket gibi hissettiğim sikime şehvet okları fırlattı. Elini gereğinden bir saniye bile fazla tutmadım, hemen içkimi tekrar aldım.

"İş için mi buradasınız?" diye sordu.

"Evet."

Garip bir duraksamadan sonra güldü. "Kadınları barlardaki sapıklardan kurtarmadığın zamanlarda ne yaptığını bana söyleyecek misin?"

"Özel güvenlikte çalışıyorum." "Koruma mısın?"

"Bazen."

"Peki ya diğer zamanlar?"

Kaşlarımı kaldırdım ve ona yan gözle baktım. "Çok fazla soru soruyorsun."

"Seni merak ediyorum." İçkisinden bir yudum aldı ve ben o kırmızı dudakların kadehinden başka bir şeyin kenarına konduğunu hayal ettim.

"Kendim hakkında konuşmayı sevmiyorum."

"Oh. Tamam. Buna saygı duyabilirim," dedi. Ama onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyebilirim.

Bir dakika kadar daha sessizce oturduk ve bir içki daha içmeyi kabul ettiğim için pişmanlık duymaya başlamıştım. Geçen her saniye, onda beni çığına çeviren başka bir şey fark ediyordum. Omzunun kıvrımı. Uzun siyah kirpikleri. Parfümünün kokusu. Fazla göğüs dekoltesi bile göstermiyordu ama o daracık elbisenin içindeki göğüslerinin silueti ağzımı sulandırıyor. Şeklini ellerimde, meme uçlarını dilimin altında hissedebiliyordum.

Benim sorunum neydi? Bunun için çok yaşlı değil miydim?

Kabul ediyorum, boktan evliliğimin boktan sonu beni oldukça uzun bir kuraklık dönemine sokmuştu, ama dün umurumda bile değildi. Sanki birine karşı böylesine güçlü bir çekim hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuş gibiydim. İçimde yanan arzuyu hissetmek. Son zamanlarda o günlerin geride kaldığını hissediyordum ama burada onun yanında oturmak bana yeniden on yedi yaşındaymışım gibi hissettirdi.

"Tamam, bir soru daha," diye geveledi ellerini havaya kaldırarak. "Ve sonra söz veriyorum seni yalnız bırakacağım."

"Ateş et."

"Neden gelip beni o adamdan kurtardın?"

Daha iyi bir soru ise neden bu kadar beklediğimdi. Ona nasıl baktığını görmüştüm ve koruyucu içgüdülerim devreye girmişti. Hamlesini yapmasının an meselesi olduğunu biliyordum. "Onun tipini biliyorum."

"Ama sen *benim* tipimi bilmiyorsun." Sesi alaycıydı. "Ya mavi blazer ceketli ahmaklar benim tipimse?"

"Öyle mi?"

"Hayır." Güldü ve bir içki daha aldı. "Bileğimi tuttuğunda çok mutlu oldum." Bir duraklama. "Birçok nedenden dolayı."

Biraz daha viski içtim.

"Yani, orada tek başına oturduğunu fark ettim ve Bilmiyorum. İlgimi çektin."

Bu beni gülümsetti. "Öyle mi?" "Evet. Bakmadan duramadım." "Fark ettim."

Elleriyle pembe yanaklarını kapatarak tekrar güldü. "Gerçekten o kadar belli miydi?"

"Evet, ama bunun için endişelenme. Ben her zaman etrafımdaki insanların ne yaptığının farkında olan biriyim."

İçkisini aldı ve votkasından arta kalanları bardağın içinde döndürdü. "Bu muhtemelen seni işinde gerçekten iyi yapıyor."

"Evet."

İç çekti. "Ben de işimde iyiyim. Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

Martini'yi bitirdi ve bardağı barın üzerine bıraktı. "Bu gece işim hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam."

"Ve senin işin hakkında da konuşmak zorunda değiliz." "Bana uyar."

"Ama *bir şey* hakkında konuşmalıyız."

"Öyle mi?"

"Evet. Kız kardeşime bu gece rahatlık alanımdan çıkıp yakışıklı, gizemli bir yabancıyla konuşacağıma -hayır, flört edeceğime- söz verdim. Tahmin edin ne oldu?" Bana sevimli bir şekilde çakırkeyif gülümsedi ve omzumu işaret etti. "Bu sensin."

Göğsümde bir kıkırdama gümbürdedi.

"Şanslıyım." "Peki şimdiye kadar nasıldım?"

"Oh, on üzerinden dokuz diyebilirim."

"On üzerinden dokuz!" Sanki gücenmiş gibi geri çekildi. "Son puanı almak için ne yapmam gerekiyor?"

Aklıma gelen her şey anlatılamazdı. *Yüzüme otur. Elini pantolonumun içine sok. Gülümsediğinde yanağında beliren o küçük çukura sikimin ucunu sürtmeme izin ver.*

İçkimin kalanını geri atarak bardağı bardağın üzerine bıraktım. "Hiçbir şey. Sana on üzerinden on bedava vereceğim."

"Senin acıma noktayı istemiyorum, Zach. Bana ne düşündüğünü söyle."

Bir elimle boş bardağımı döndürerek ona yan gözle baktım. "Kaç yaşındasın sen?"

"Neden? Düşünceleriniz yaş sınırlamalı mı?" "Öyle olmalılar."

Çenesini kaldırdı. "Otuz iki yaşındayım. Sen kaç yaşındasın?" "Daha yaşlıyım."

"Doksan gibi yaşlı mı?"

"Kırk yedi gibi."

Gözleri beni tepeden tırnağa taradı. "Vay canına. Çok formdasın," dedi. "Pantolonunu tutan jartiyerin bile yok. Yani, çorap jartiyer giyiyor olabilirsin ama kim bilebilir ki? Belki de cüzdanında AARP kartı olup olmadığını kontrol etmeliyim."

Ona tehditkâr bir bakış attım. "Acıma puanımı geri alıyorum."

Başını arkaya atıp güldü, ben ise ağzımı boğazına dayayıp elimi elbisesinin içine sokmamla ilgili kötü düşünceler içindeydim. "Özür dilerim," dedi kendini toparlamaya çalışarak. "Karşı koyamadım. Ama acıma puanını geri vermeyeceğim. Mükemmel bir on istiyorum."

Mükemmel on. Bu onu tam olarak tarif ediyor.

Barmen geldi ve bir tur daha isteyip istemediğimizi sordu.

Millie içini çekti. "İçmemeliyim. Üç kadeh içtiğimde çok şüpheli kararlar veriyorum. Yarın da erkenden uçağım var."

"Her şey hazır," dedim barmene. "Sadece hesap." Bir dakika sonra döndü ve hesabı önüme koydu.

"Ödememe izin vermeyeceğinize emin misiniz?" Millie sordu. Bunun başka bir şeyin kısaltması olan bir takma ad olup olmadığını merak ettim.

"Eminim."

"Biliyor musun, sana gerçekten teşekkür etmem gerekiyor." Sesi samimiydi. "Daha önce berbat bir ruh hali içindeydim. Beni sadece bir pislikten kurtarmakla kalmadınız, aynı zamanda moralimi de düzelttiniz."

"Neden berbat bir ruh hali içindeydin?"

Gülümsedi. "Şu meraklı haline bak."

"Unut gitsin." Bir kalem aldım ve çeki imzaladım.

"Oh, hadi ama." Kolumu dürttü. "Şimdi bana huysuzluk yapma. Sadece biraz şanssız hissediyordum, hepsi bu. İşler istediğim gibi gitmiyor."

Son zamanlarda."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, buraya girdiğinde kötü bir gece geçiriyor gibi görünmüyordun."

"Beni içeri girerken mi izledin?"

Ben onları durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

"Gözlerimi senden alamadım."

"Neden?"

"Neden?" Güldüm. Gerçekten de ne kadar güzel olduğunu bilmiyordum. "Evet." Bana doğru eğildi ve bir elini bacağıma koydu.

"Neden?"

Bir mola vererek enseme oyuşturdum. Bu soruya vereceğim cevap muhtemelen gecenin geri kalanını belirleyecekti.

Seçenek A: Doğru olanı yapabiliyordum - onu benimle güvende tutacak olanı -Övgü dolu ama kışkırtıcı olmayan bir şeyler söyle. Tek başıma odama dönüp onu hayal ederken mastürbasyon yapmadan önce kibar bir el sıkışma ile bu açmazı etkili bir şekilde sona erdirecek bir şey.

B seçeneği: Onu odama götürüp dilimle becermek istediğime dair öğrenç bir şey söyleyebilirdim.

Bacağımdaki eline baktım ve tek bir şey istedim.

O tatlı kehribar gözlerine baktım ve kendimi suçlu hissettim. Sonunda, ikisinin arasında bir şey seçtim.

"Çünkü bir kadın nefesimi kesmeyeli uzun zaman oldu."

Kalp şeklindeki ağız açık kaldı. Gözleri alev alev yanıyordu. "Kalbim şu anda çok hızlı atıyor," diye fısıldadı.

Göğsüne baktım, bir hataydı.

Benimle güvende olduğunu söyledikten sonra bile onu odama davet etmeli miydim? Sarhoş olduğu için evet der miydi? Bir erkek bu konuda çok dikkatli olmalıydı. Onu hiç tanıımıyordum; bir ay içinde peşime düşer, beni herkesin önünde ondan yararlanmakla suçlar mıydı? Benim işimde, sicilimi tertemiz tutmalıydım.

Ama bu mükemmel onluyu bu gece yatağımda istiyordum.

"Bu konuşmaya benim odamda devam etmek ister misin?" Sessizce sordum.

"Duruma göre değişir," dedi başını cilveli bir şekilde eğerek. "Daha önce seninle güvende olacağımı söylemiştin. Eğer odana çıkarsam, bu ellerini kendine saklayacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Ellerim vücudunun her yerinde olacak." Daha yakına eğilerek dudaklarımı kulağına dayadım. "Ellerim, ağzım ve sikim. Bebeğim, eğer dersin

"Evet, bütün gece ayakta olacaksın."

Nefesini içine çekti. "Evet. Evet diyorum. Evet diyorum." O gece ikinci kez bileğini tuttum.

Centilmenliğimin son kalıntıları da yok oldu. Barda pırıl pırıl sergilenen görgüm bir anda yok oldu. Onu kalabalığın içinden çekerken insanları kenara ittim. Yukarı ok düğmesine arka arkaya beş kez sertçe bastım. Biri bizimle birlikte asansöre binmeye çalıştığında, önlerinde durdum ve "Bir sonrakine binin" diye homurdandım. Kapılar arkamızdan kapandığı anda arkamı döndüm ve Millie'nin sırtını duvara yasladım.

Ağzım onunkine bir santimden az mesafedeyken bir elimi saçlarının arasına sokup ensesini kavradım. Diğer elimi elbisesinin yırtmacından içeri soktum ve kalçasının dış kısmında gezdirdim. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Çileden çıkaracak kadar, *ahlaksızca* güzelsin," dedim ona. "Ve seni bu kadar çok istememe neden olduğun için seni asla affetmeyebilirim."

Bir elini, kot pantolona karşı zorlanan sikimin üzerine koydu. "Bunun için beni cezalandıracak mısın?"

"Sert ve tekrar tekrar."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Elini tuttum ve koridorda o kadar hızlı yürüdüm ki zorlukla yetişebildi. Anahtar kartım ilk iki seferde çalışmadı ve sabırsızlıkla küfrettim. Bu lanet kapı, yanımda duran tanıyayla bir yıldır ilk kez sevişmek üzere olduğumun farkında değil miydi? Bir otel odasına nasıl girileceğini biliyordum ve ışık yeşil yandığında bunu yapmak üzereydim. Millie için kapıyı açtım, Rahatsız Etmeyin tabelasını tutamağa astım ve arkamdan çarpmasına izin verdim.

Odanın içinde birbirimize doğru koştuk, bedenlerimiz şimşek gibi çarpıyordu. Birkaç dakika boyunca kaos ve sıcaklıktan başka bir şey yoktu. Ellerim kıcıncı. Dudaklarıma karşı inliyordu. Dilim ağzındaydı. Göğüsleri göğsümde. Kot pantolonumun üzerinden beni okşarken avuçlarının sıcaklığı altında aletim sertleşiyordu.

Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirdim, her nefis, kadınsı kıvrımı sıyırdım. Ağzımı boğazına götürdüm ve tatlı parfümlü teninin kokusunu içime çektim. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

Tişörtümün alt kısmını kot pantolonumdan çekiştirdi ve ben de ellerimi ondan çekip tişörtümü başımın üzerine geçirdim.

Millie ellerini omuzlarımda, kollarımda ve sırtımda gezdirirken seksi onay sesleri mırıldandı. Dudaklarını göğsüme götürdü ve elini pantolonumun içine sokup parmaklarını sikimin etrafına sararken diliyle meme ucumu okşadı.

İnleyerek, kafamın içinde bir uyarı zili çalmadan önce yapabildiğim kadar uzun süre yumruğunun içine girdim, bana onun eline boşalmanın hoş olmayacağını hatırlattı. Yavaşlamam gerekiyordu. Nefesimi tutmalıydım. Ona odaklanmalıydım.

Elbisesini kalçalarına kadar çekerek onu yatağa doğru geri ittim. Sonra önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve bacaklarını ayırdım.

Dirseklerine dayanarak, bir ayak bileğini kaldırmamı ve yüksek topuğunun kayışından dizinin iç kısmına, uyluğunun sert etine doğru öpüşümü izledi. Teni yumuşak ve pürüzsüzdü. Nefesleri sert ve hızlı geliyordu. Uyluklarının tepe noktasına ulaştığımda bacağını omzumun üzerine koydum ve dilimle amını örten dantel parçasını okşadım. Nefes nefese kaldı, tırnakları otel yorganını tırmalıyordu. Bir parmağımı dantelin etrafına doladım ve kenara çektim, ortasındaki dikişi yavaşça, tekrar tekrar yaladım, onu tattım, onunla alay ettim, dilimle onu becerdim. Tatlı ve sıcaktı, erimiş tereyağı gibiydi.

"Aman Tanrım," diye inledi. "Sormama bile gerek yoktu."

"Asla sormak zorunda kalmamalısın." Kelimeleri söyleyebilmek için ağzımı ondan zar zor ayırdım.

"Bu çok iyi hissettiriyor. Aman Tanrım. Bu -tam olarak nasıl biliyorsun- lanet olsun, çok-"

Uzun, yavaş kıvrımlarla klitorisini okşayıp ağzımın içine çekerken sözleri iniltiye dönüşerek kesildi. Bir parmağımı içine soktum, sikimi amının kaygan, şişmiş sıcaklığının derinliklerine kaydırıldığımı hayal ederken inliyordum. İkinci bir parmak daha ekledim, inlemeleri çaresiz ihtiyaç çılgınlıklarına dönüştüğünde memnun oldum.

"Evet! Durma! Çok yaklaştım, lütfen, lütfen, lütfen ..."

Yalvarması, bir an için, onu bu şekilde boşaltmak için sadece rica etmekle yetinmeyip, aynı zamanda yalvaran bir pislikle birlikte olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

olmadan önce durdu. Genç erkeklerin nesi vardı böyle? Bu beni onu oraya kadar götürmeye daha da kararlı hale getirdi.

Dilime karşı hızlı, çırpınan darbelerle boşalmadan önce sadece birkaç saniye geçti, çekirdek kasları parmaklarımdın etrafında kasıldı, bacağı sırtıma doğru sıkıldı ve beni daha da yakınlaştırdı. Alabildiğim kadarını almak için açgözlülükle, vücudu gevşeyene ve çığlıkları nefessiz pantolonlara dönüşene kadar onu yutmaya devam ettim.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, "şimdi. Lütfen."

"Bu kelimeyi duymak hoşuma gidiyor, lütfen." Siyah dantelli tangayı bacaklarından aşağı sürükledim ve bir kenara attım. "Kulağa çok iyi bir kızmışsın gibi geliyor. Neredeyse ne kadar kötü bir kız olduğunu unutturmaya yetiyor."

"Sence ben kötü bir kız mıyım?" Sesi kendinden etkilenmiş gibi geliyordu. "Evet." Ayakkabılarını çıkardım ve ayağa kalktım. kıyafetler. "Bu gece bara bu şekilde girmek. Gözlerini üzerime diktin. Otel odama gelmen. Seni tatmama izin vermen. Sikimi o kadar sertleştirdin ki acıyor." Elimi sikimin etrafına sardım ve uzun, yavaş birkaç kez çektim. "Sence bu güzel miydi?"

Millie beni izlerken gözlerini kocaman açmıştı. Kırmızı ruju ağzının etrafına bulaşmıştı. Hâlâ tanrısal bir güzelliğe sahipti, sanki düşmüş bir melek gibiydi. "Hayır."

"Seninle ne yapacağım ben?"

Soruyu biraz ciddi bir şekilde düşünmüş gibi görünüyordu. İnsanların beni şaşırtması kolay değildir ama söyledikleri ağzımı açık bıraktı.

"Şaplak at bana."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

MILLIE

H Doğrusu bana bunu söyleten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Ha?" Zach'in eli, (tahmin edildiği gibi) kalın, sert bir sihirli değneğe benzeyen aletinin üzerinde durakladı. Eminim titriyordu bile.

"Bana şaplak atmalısın," dedim, rolü denerken. "Bu kadar kötü bir kız olduğum için."

"Şaplak yemekten hoşlanıyor musun?" Ses tonundan ilgisini çektiği anlaşıyordu.

"Bilmiyorum." Daha önce hiç şaplak yememiştim. Kitaplarda okumuştum ama benim köpek yavrusu eski sevgililerim erotik romanlarımda rol alan baskın alfa erkekleri değildi.

"Öğrenmek ister misin?" "Evet,"

dedim nefes nefese.

"Evet, ne?" Sesinde bir uyarı tonu vardı.

"Evet, lütfen."

Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Seni gördüğüm andan beri bunu düşünüyordum." Kalçalarındaki kıvrımlı kumaştan tuttu ve elbiseyi başımın üzerinden geçirdi. Altına, kum saati figürümü ortaya çıkaran siyah dantel bir büstiyer giymiştim.

Zach'in gözleri yuvalarından fırladı. "Aman Tanrım. Vücudun yasadışı olmalı."

Yüzünü göğüs dekoltemin içine gömdü, ağız göğüslerimin iç çamaşırının üzerine dökülen kısmında ılık ve ıslaktı, sakalı tenimi tırmalıyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, karanlığın içindeki gümüş ipliklere bayıldım. Becerikli elleri kalçalarımın kırıma doğru ilerledi, avuçlarını etimle doldurdu ve sertçe sıktı.

Tek düşünebildiğim onun ne kadar güçlü ve erkeksi olduğuydu. Daha önce elleri bu kadar güçlü, sesi bu kadar derin olan biriyle birlikte olmamıştım,

vücudu çok kaslı ve olgundu. Kırk yedi yaşında olabilirdi ama aktif görevdeki bir denizci gibi yapıydı. Dövmeler. Göğüs kolları. Yırtık karnı ve şişkin pazuları. Koruma olmasına şaşmamalı - her santiminden güç, kuvvet ve beceri fişkırıyordu. *Dilinden* bile. Tanrım, hiç bu kadar hızlı orgazm olmamıştım, hem de pille çalışan bir yardım ya da tonlarca talimat olmadan. Bir erkeğe neyi sevdiğimi söylemekten rahatsız olduğumdan değil, ama bazen bir harita ve varış noktasına adım adım yol tarifi vermem gerektiğini hissediyordum. Belki bir Maglite ve bir pusula. Ama Zach? Sadece araziye bilmekle kalmıyordu, belli ki dahili bir navigasyon sistemi de vardı.

Gerçek eylem sırasında da aynı derecede iyi olacak mıydı? Elimdeki sikiğin ağırlığını ve uzunluğunu hatırladım ve heyecanım bir kademe daha arttı.

"Zach," diye mırıldandım sabırsızca, tekrar bacaklarının arasına uzanarak. "Seni istiyorum."

"Yakında." Başını kaldırdı ve beni döndürerek ereksiyonunu belime bastırdı. "Ama önce sana bir ders vermeliyim," diye kulağıma homurdandı. "Yatağa uzan. Eller ve dizler."

Dediğini yaptım, uzuvlarım titriyordu.

"Tıpkı iyi bir kız gibi." Yatağa tırmandı ve arkamda diz çöktü. "Şimdi yatak başlığına tutun."

Biraz daha ilerledim ve avuçlarımı püsküllü kahverengi derinin üzerine koydum. Nefesim sık ve hızlıydı, göğsüm büstiyer tarafından kısıtlanmıştı. Korku ve beklenti içimde dolaşıyordu. Bana herhangi bir uyarıda bulunacak mıydı? Acıtabak mıydı? Bu eller muhtemelen çok fazla zarar verebilirdi.

Vücudunuzu zevk için bir yabancıya teslim etmek başka bir şeydi. Acı için teslim etmek bambaşkaydı.

Ama nedense ona güvenmişim.

"Çok güzel," dedi.

Avuçlarını popomda hissettim, sert ve yavaş daireler çizerek ters yönlerde sürüyordu. Her şeyden çok bir masaj gibiydi. Belki de fikrini değiştirmişti. Belki o-

Şaplak!

Kıçıma vuran eli tenimi ateşe verdi ve çığlık atmama neden oldu. Hemen elini iğnenin üzerine bastırdı. "Şışt. Acıdı mı?" "Evet," diye fısıldadım sıkılmış dişlerimin arasından.

"Güzel." Bir kez daha yaptı, avucunu karşı yanakta kırdı, sonra ikisini de kapatıp hafifçe ovdu. "Öğrenmenin tek yolu bu." Gözlerim sulanmıştı ve kıcımın kıpkırmızı olduğunu hayal ediyordum. Ama kalbim hızla çarpıyordu ve meme uçlarım sertleşmişti - belki de bu sadece bir oyundu, ama onun için çok cazip olduğum için bana bir ders verdiği fikri Direnmek tüm bedenimi arzuyla ısıldattı.

"Öğrendim," diye nefes nefese kaldım. "Söz veriyorum. Artık iyi bir kızım. Sadece beni becermeni istiyorum."

Arkamdan iyice yaklaştı ve sikinin aramızda sıkıştığını hissettiğimde inledim. Karşı koyamayacağını umarak geri ittim. Bunun yerine, bir kolunu benimkinin üzerindeki başlığa dayadı ve diğer eliyle belime uzandı, parmaklarını içime daldırdı, sonra klitorisimin üzerinde ovuşturdu. Kulağımın dibinde derin ve hırçın bir şekilde inledi. "İyi bir kız şaplak yemekten bu kadar ıslanır mı? İyi bir kız bu şekilde cezalandırılmaktan hoşlanır mı? İyi bir kız sikilmeyi ister mi?"

Parmaklarıyla bana işkence ederken inledim. Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesi için ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Kendimi hiç bu kadar çaresiz, sabırsız ve hüsrana uğramış hissetmemiştim - adam her zaman mümkün olduğunca çabuk boşalmak istemez miydi? Zach insanüstü müydü?

"Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvardım ikinci bir doruğa yaklaşırken. "Sana ne evet dedirtecek?"

"Benim için gel. Tıpkı böyle." Parmaklarını daha derine daldırdı, elinin topuğunu klitorisime bastırdı ve ben de utanmadan kalçalarımı sallayarak daha da yükseldim. Saniyeler içinde dünya gümüşe döndü ve alt bedenim kasıldı, her kasım karıncalandı. Orgazm içimi parçaladığında haykırdım, vücudum elini sıktı, dişleri omzuma battı, zevki lezzetli küçük bir acı ile çarptı.

Zor nefes alarak parmaklarını benden çekti. "Sizi görmem gerek, hepinizi," dedi ve büstiyerin belimdeki kancalarını çözdü. Büstiyer açıldı ve daha rahat nefes alabildim. Göğsüm kabardı.

Elleri göğüslerimin üzerine kapandı, onları kaldırıp şekillendirdi, parmak uçlarıyla sert tepelerini okşadı. Ağzını bir omzuma koydu ve boynumun kıvrımında gezdirdi. Ellerimi yatak başlığından çekip başının etrafına doladım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Derin nefes alarak kendime bitiş için yarışmayı bırakmamı söyledim - oraya varacaktık. Daha önce hiç kimse vücuduma bu şekilde tapmamıştı ve her bir lezzetli saniyenin tadını çıkarmalıydim.

"Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın" dedi bana. Belki doğru değildi, belki sadece bir cümleydi, belki benden önce yirmi kadına daha söylemişti, ama umurumda değildi. Çünkü bana doğru olduğunu *hissettirdi*. Bu gecenin parlaklığını bozabilecek tüm güvensizlikler yok olmuştu.

Bana saygıyla ve sabırla, ama aynı zamanda açgözlülükle ve açgözlülükle dokundu - sanki vücudumda kaçırabileceği bir yer, tenimin bir santimi varmış gibi endişeleniyordu. Beni derinden öptü ve dilindeki viskinin tadını alabiliyordum. Kulağıma alçak sesle konuştu, parmakları içimdeydi, kıcıma sürtünürken sikinin ne kadar sert olduğunu, onun için bu kadar ıslak olmamı ne kadar sevdiğini, beni ne kadar derin ve sert sikeceğini, bu gece beni kaç kez boşaltmak istediğini söyledi.

Beni sırtüstü yatırıp üzerime uzandığında ihtiyaçtan titriyor, ağırıyordum. Her hisle birlikte beklenti de artıyordu. Kalın, kaslı göğsünün ağırlığı. Dilini ağzıma sokması. Tenimizin kaygan sıcaklığı. Düzensiz nefes alış verişlerimizin sesi. Kalçalarımın arasında sallanırken kalçalarının hareketi, sikinin klitorisime doğru kayması, sırtını pençelememe yetecek sürtünme.

Bacaklarımın arasına diz çöküp prezervatifi taktığında neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Birkaç yavaş ve sığ hamleyle içime girerken nefesimi tuttum, en azından bir süreliğine yeniden bir centilmen olmasına sevindim. Daha önce hiç bu kadar büyük biriyle birlikte olmamıştım ve vücudumun alışması için zamana ihtiyacı vardı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım, omuzlarını tuttum. "Nefes al," dedi bana.

Güldüm, birkaç kez nefes alıp verdim. "Şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten çok **d a h a i r i s i n .**"

"Güzel."

"Ayrıca, uzun zaman oldu."

"Benim için de." İnleyerek daha derine kaydı. "İşte bu yüzden şu anda seni parçalamamak için kendimi zor tutuyorum."

"Bana sadece bir dakika ver," diye fısıldadım, ellerimi sırtında gezdirip dizlerimi yukarı çektim. "Sonra istediğin kadar sert olabilirsin."

Son bir vuruşla kendini gömdü ve beni nefessiz bıraktı. "Bundan emin misin?"

Derin, acı verici sancıya karşı gözlerimi sıkıca **k a p a t t ı m - a c a b a** bir iç organımı mı yoldan çıkarmıştı? "Belki iki dakika," dedim,

nefes alıp veriyor, pelvik kaslarımı gevşetiyor, o hareket etmeye başladı. İçimde yeniden yükselen hoş uğultuya kilitleniyordum.

Gerçekte, ellerimin onun görkemli ve sıkı kıcıyla dolması, onu daha derine çekmem, her hamleyi karşılamak için kalçalarımı kaldırmam, zihnim kaldırabileceğimden emin olmasa da bedenimin daha fazlası için yalvarması muhtemelen sadece otuz saniye sürdü.

Söz verdiğim gibi, Zach neredeyse beni parçalıyordu. Yavaş ve nazik başlangıca rağmen, işler hızla tırmandı - en azından öyle olduğunu düşünüyorum, ama tüm zaman duygusunu kaybetmiştim, benimkinin üzerindeki vücudu, sürüş horozu, daha derine, daha sert, daha hızlı gitmek için öfkeli ihtiyacı dışında her şeyi kaybetmiştim. vücudu sertleşene ve içimde zonkladığını hissedene kadar, kulağında boğuk bir inilti. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve tırnaklarımı tenine geçirerek her bir nabzın tadını çıkardım.

Nefesini topladıktan sonra üzerime çıktı. "Çok hızlıydım."

"Mükemmeldin. Bu harikaydı."

"Benimle gelmedin."

"Senden önce iki kez geldim!" Güldüm. "Şimdiden başka biriyle yaşadığım orgazm sayısını ikiye katladın ve soyadını bile bilmiyorum."

"Adım Barrett."

"Benimki
MacAllister."

"Millie MacAllister." Gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi.
"Sevimli."

Ben de gülümsedim. Saçlarını dağıtmıştım, dağınık ve seksiydi. Kelebekler geri gelmişti. "Keşke gitmek zorunda olmasaydım, ama-" Başını iki yana salladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ha?"

"Dinle, Millie MacAllister. Barda sana eğer evet dersen bütün gece ayakta olacağını söylemiştim. Ve ciddiydim."

Komodinin üzerindeki saate bakarak güldüm. "Ama saat-"

"Gece yarısını ancak geçiyor. Uçağın ne zaman?"

"Dokuz."

Sırtışı genişledi. "Bebğim, daha yeni başlıyoruz."

Panik içinde gözlerimi açtım, kahretsin! Saat kaçtı?

Zach'in yatağında sıçrayarak doğruldum ve karanlıkta parlayan saat rakamlarını görünce rahatladım. Saat daha beş olmamıştı. Hâlâ gizlice odama dönmek, toparlanmak ve havaalanına zamanında yetişmek için zamanım vardı. Uykuya dalmak için ne düşünüyordum ki?

Aslında o sırada düşünecek durumda değildim, diye düşündüm ayaklarımı yere doğru sallayarak. Zihnim hâlâ doğru çalışmıyordu. Zach kelimenin tam anlamıyla beynimi sikmişti.

Arkamda, bana *beş kez* yıldızları gördüren adamın uyuyan figürüne baktım. Nefes alış veriş yavaş ve düzgündü, şaşırtıcı derecede sessizdi. Kaslarımdaki sertlikten dolayı bir iniltiyi bastırarak yavaşça ayağa kalktım. Bütün hafta ağrım olacaktı.

Odada dolaşırken halı ayaklarımın altında yumuşacıktı, dün gecedan kalan çeşitli kıyafetlerimi arıyordum - büstiyer, elbise, ayakkabılar ... ama külotum hangi cehennemdeydi? Kaşlarımı çatarak yatağın ayakucuna yakın bir yerde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve etrafı yokladım. Bir noktada Zach lambayı kapatmıştı, bu yüzden hiçbir şey göremiyordum.

Aha! Parmaklarım dantelle karşılaştı ve içine girmek için ayağa kalktım. Külotumu giydim, lamba yandığında büstiyerimin kapağını açmaya çalışıyordum.

"Hey." Zach'in sesi paslıydı.

"Oh. Hey." Sinirli bir şekilde güldüm. "Seni uyandırmak istememiştim." "Sorun değil. Yardımcı olabilir miyim?"

"Eğer sakıncası yoksa."

Çarşafı kenara atıp yataktan kalktı ve çıplaklığını gördüğümde nabzım hızlandı. Bu konuda utangaç olmamasına bayılmışım. Yine de bakmamaya çalıştım, arkamı döndüm ve büstiyeri iki elimle kapalı tuttuğum sırtımı ona gösterdim.

Kancaları gözlerime geçirmeyi başardı, sonra elleriyle kalçalarımı kavradı ve dudaklarını omzuma bastırdı.

Gözlerimi kapattım ve yutkundum. "Gitmem gerekiyor." "Biliyorum." Ama hareket etmedi.

"Dün gece gerçekten iyi vakit geçirdim," dedim ona.

"Ben de." Ben elbisemi başımdan geçirip göğüslerimin ve kalçalarımın üzerinden çekiştirirken o şifonyerin yanına gitti. Topuklu ayakkabılarımı giymemeye karar vererek, bir elimle onları tuttum ve diğer elimle saçlarımı taradım. Ama beni bu kıyafetle koridorda parmak ucunda yürürken gören herkes

Bu elbisenin içindeki çıplak ayaklarım ve gözlerimin altındaki dün gecenin rimeli gerçeği hemen anlayacaktı - otel odasında bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşamıştım.

Benden on beş yaş büyük, ateşli, gizemli bir yabancı, beni tokatlamış, vücudumun ırzına geçmiş ve bütün gece boşalmamı sağlamıştı.

Çıplak poposuna bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Keşke daha fazla zamanım olsaydı. Vücudundaki dövmeleri keşfetmek, onlar hakkında sorular sormak istiyordum. Parmaklarımla izlerini sürmek. Dilimle.

"Al." Zach arkasını döndü ve bana bir kartvizit uzattı. "Eğer bir otel barında korumaya ihtiyacın olursa beni ara."

Karta baktım. "Zachary Barrett, Cole Güvenlik. San Diego, California." Listede bir telefon numarası vardı. Ona baktım ve gülümsedim. "San Diego, ha?"

Başını salladı.

Gözlerim omuzlarında, göğsünde, kollarında gezindi. "Çok fazla dövmen var."

Aşağı baktı. "Evet."

Üzerinde US NAVY yazan bir çapa ve ip olan bir tane fark ettim. "Orduda mıydın?"

"Donanma komandosuydum."

Gülümsedim. "Tabii ki öyleydin."

Beni omuzlarımdan tuttu ve alnımdan öptü. "Güvende ol, Millie MacAllister."

"Yapacağım." Şifonyerden el çantamı aldım ve bir kolumun altına sıkıştırdım. Zach kapıya doğru yürüdü ve arkasında durarak kapıyı açtı.

Dışarı çıkarken ona sessiz bir öpücük kondurdum ve tek bir pişmanlık duymadan odadan ayrıldım.

Winnie'ye güzel bir şişe şarap borcum vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

ZACH

OceanofPDF.com

EKİM

yavaşça, isteksizce uyandı.

Bir rüyanın yumuşaklığına tutunarak bilincimi geri kazanmaya çalıştım. Göğsümü okşayan uzun saçlara. Karanlıkta tatlı, kadınsı bir iç çekişe

Manhattan'da bir otel odasında. Tenimde gezinen ellerine. Dudaklarımdın boğazını sıyırmasına. Bedenimin onun içinde hareket etmesine.

Ama rüya kayboldu ve ben San Diego'daki dairemde boş bir yatak ve kocaman bir ereksiyon gerçeğiyle baş başa kaldım. İnleyerek uzandım ve kendimi okşadım, gözlerim sıkıca kapalıydı, sanki onları açmak bazı görsel ayrıntıların kaçmasına izin verebilirmiş gibi. Benimle geçirdiği saatler boyunca onu hayal ettim - barda yürürken her erkeğin başını döndürdüğünü, elini bacağıma koyarak bana doğru eğildiğini, yatağımın kenarına tüneyip bacağını omzuma attığını, ben ona şaplak atarken yatak başlığına tutunduğunu, sikimin üzerine boşalırken altımda kıvrandığını, hayatında hiç bu kadar çok seks yapmadığını itiraf ederken iri kahverengi gözlerindeki şaşkınlığı.

Ben de en son ne zaman bu kadar doyumsuz olduğumu hatırlayamıyordum. Onda doyamadığım bir şeyler vardı. Doymak için saatlerimi harcamıştım ama ertesi sabah kapıdan çıktığında onu tekrar içeri çekmek için çılgınca bir istek duydum çünkü daha fazlasını istiyordum. Bir ay boyunca her gece onun hayalini kurdum.

Şimdi yumruğumu sikerken bunu yaptım, haykırırken amının etrafımda sıkışması, kışkımdaki elleri beni daha derine çekiyordu. Siktir, siktir, siktir-Boşalırken homurdandım ve karnımda sıcak, yapışkan bir su birikintisi bıraktım.

Gözlerimi açtım ve kaşlarımı çatarak hayatımın geri kalanının böyle mi geçeceğini merak ettim. Zor uyandım, soyundum, duş aldım,

Elli yaşına yaklaşmış, boşanmış, hiç tanımadığım yetişkin bir oğlun babası olmak ve bir yerlerde zirve yaptığımdan endişelenmek gibi işlerden bahsediyordum ama bunun tam olarak ne zaman ve nerede olduğunu size söyleyemezdim.

Muhtemelen SEAL olduğum yıllarda. Kendimi en canlı hissettiğim, en çok amaç edindiğim, en çok iyilik yaptığım zamanlardı. Cole Security için yaptığım iş iyi para kazandırıyor, korumacı doğama hitap ediyor ve zaman zaman kaslarımı esnetmeme izin veriyordu ama kötü adamları cezalandırma iştahımı bir baskın kadar doyurmuyordu.

Ama aptal değildim. Zihinler yaşlanmasa bile bedenler yaşlanırdı. Yaralandılar. Yoruldular. Hâlâ her zaman istediğiniz şeyleri isteyebilir, hâlâ o heyecanı arzulayabilirsiniz ama her seferinde bir saniye daha yavaş hareket etmeye başlarsınız ve sonunda takımınız için bir yük haline gelirsiniz.

Ölmekten hiç korkmamıştım. Ama her zaman birinin benim gözetimimde ölmesinden korktum.

Cep telefonum, takılı olduğu komodinin üzerinde bir aramayla titredi ve duşa girerken sesli mesaja geçmesine izin verdim. Doğu uçağım sabah on bir buçukta kalkacaktı ve saat sekize geliyordu. Toplanmıştım ama gitmeden önce hâlâ yapmam gereken şeyler vardı.

On dakika sonra banyodan çıktım, kot pantolonumu giydim ve kimin aradığını kontrol ettim.

Mason Holt.

Benim
oğlum.

Onu bu şekilde düşünmek benim için hala garipti - her seferinde beynimde bir arızaya neden oluyordu. İlk düşüncem her zaman, *benim bir oğlum yok. Benim hiç çocuğum yok.* En azından birkaç ay önce farklı bir şey söyleyen bir e-posta alana kadar böyle düşünmüyordum.

Üç ay önceydi, Temmuz başında bir Salı günüydü. Cole Security'nin konferans salonunda oturmuş toplantının başlamasını beklerken e-postalarımı kontrol etmek için telefonumu çıkarmıştım. Gelen kutumun en üstünde tanımadığım bir isimden gelen bir mesaj vardı, ancak konu satırında *olası aile bağlantısı lütfen okuyun yazıyordu.* Belki de uzak kuzenlerimden biri beni soyağacı sitelerinden birinde bulmuştur diye düşündüm. Toplantının başlamasına daha beş dakika olduğu için mesajı açtım.

Merhaba,

Muhtemelen şok olacaksınız ama sanırım ben sizin oğlunuz olabilirim.

Kaşlarım çatıldı, başım geri çekildi. Bu bir şaka mıydı? Jackson'ı ya da birlikte çalıştığım diğer ahmaklardan birini işaret edip gülerken görmeyi bekleyerek odaya göz gezdirdim - bu tür bir şaka yapmaya çalıştıklarını görebiliyordum.

Ama oda boştu, tek ses klimanın uğultusuydu.
Ensemdeki tüyler diken diken olurken e-postaya tekrar baktım.

Adım Mason Holt ve yirmi sekiz yaşındayım. Annemin kızlık soyadı Andrea Weber'di. Birkaç yıl önce vefat etti, ama şimdi kırk altı yaşında olacaktı.

İki cümle sonra, bir hata olduğundan ve Mason Holt'un beni başka biriyle karıştırdığından oldukça emindim. Ne bu isimde ne de Andrea Weber isminde birini tanıyordum ve yirmi sekiz yıl önce on dokuz yaşındaydım, Basra Körfezi'nde bir gemide görevliydim.

Sonra bir sonraki cümleyi okudum.

Frankenmuth, Michigan'da büyüdü.

Midem bulandı.

Frankenmuth.

Michigan'da.

"A okulu" mezuniyetinden sonra on günlük izin.

Andi, sarı örgülü güzel kız.

Anılar kağıda yayılan mürekkep gibi doldu.

Babam ve üvey annem o zamanlar Frankenmuth'ta yaşıyorlardı; burası sanki biri Bavyera'dan koparıp Michigan'ın ortasına yerleştirmiş gibi görünen turistik bir kasaba. Mimarisi, yemekleri, birası, kıyafetleri gibi Alman temalı *her şeyin yanı sıra* Haziran ayında cicili bicili şeylere ihtiyacınız olursa diye yıl boyunca açık olan devasa bir Noel mağazası var. Bana hiç mantıklı gelmedi.

Norfolk'a rapor vermeden önce birkaç günlüğüne ziyarete gitmiştim. Aslında gitmek istememiştim - babamla pek iyi anlaşamıyorduk ve üvey annem "öfke sorunlarım" olduğunu düşünüyordu. Haksız da *sayılmazdı*, babamın annemi terk ediş şekline hala kızgındım - pek çok şeye kızgındım - ama annem onu ziyaret etmenin doğru olacağını söyledi, çünkü onu geçen yıl sadece bir kez görmüştüm ve bir süre daha geri dönmeyecektim. Ben de Cleveland'dan yola çıktım ve beş gün kaldım.

Ama ben zamanımın çoğunu, birahanedeki garsonluk işinde gördüğüm Andi'nin peşinden koşarak geçirdim.

St. Pauli Girl bira etiketlerindeki piliç gibi.

Daha sonra bana buna dindirndi dediğini söyledi ama bunun işten çıktığında barın tuvaletinde, arabamın arka koltuğunda ya da belki de ailesinin kasabanın hemen dışındaki çiftliğinde bir ahırın kenarında seks yapmamızdan önce mi sonra mı olduğunu hatırlayamıyorum. On sekiz yaşındaydı ve aynı benim gibi o yılın başlarında liseden mezun olmuştu. Ama hala evde katı dindar ebeveynleriyle yaşıyordu ve eğer doğru hatırlıyorsam, güzellik okulu ve kendi dairesi için para biriktirmeye çalışıyordu. Ayrıca beni duyup babamın evine gelen ve yüzüme yumruk atan sahiplenici bir eski erkek arkadaşı vardı.

O aptal orospu çocuğu bir dakika içinde yerde merhamet dilenirken, ben onu ön bahçede eşek sudan gelinceye kadar dövdüm, babam bana kes şunu diye bağırdı, üvey annem beni bu yüzden burada istemediğini haykırdı.

Beni kovdular, ben de eşyalarımı arabaya atıp Andi'ye veda bile etmeden o gece oradan ayrıldım ve bir daha hiç konuşmadık. Bir hafta sonra, gemiyle ayrıldım. Bir süre ona ne olduğunu merak ettim - güzellik okuluna mı gitmişti? Pislik eski sevgilisiyle tekrar bir araya mı geldi?

Onu düşünmemin üzerinden onlarca yıl geçtiği düşünülürse, öldüğünü öğrendiğimde hissettiğim üzüntü beni beklenmedik bir şekilde sertleştirdi. Mutlu bir hayatı olmasını umuyordum.

Ama çocuğunun babası olmam mümkün değildi, değil mi?

Oda dönmeye başladı ve ter damlacıkları göğsümden aşağı süzüldü. Bir an gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve okumaya devam ettim.

Beni doğurduğunda çok gençmiş, ancak on dokuz yaşındaymış ve hayatımın ilk yıllarında ilk kocası Mick Holt'un babam olduğuna inanmışım. Doğum belgemde onun adı var. Ama pek ortalıkta yoktu. Ben dört yaşındayken ayrılmışlar ve o zamandan beri onu görmedim.

Mick Holt, babamın bahçesinde dövdüğüm pislik. O adamla evlenmiş miydi?

Sonunda bana Mick'in biyolojik babam olmadığını söyledi. Ona gerçek babamın kim olduğunu sorduğumda bana bir isim vermedi. Sadece artık bir önemi olmadığını söyledi. İyi bir insan olup olmadığını sorduğumda, "O zamanlar öyle olduğunu düşünüyordum" dedi.

Çok acıttı.

Bunca zaman sonra bile, o ok hedefi vurdu. Dişlerimi sıktım ve okudum üzerinde.

Traverse City, Michigan'a taşındık ve o tekrar evlendi. Onlar da boşandılar. Kısa bir süre sonra akciğer kanseri teşhisi kondu. İki yıl daha yaşadı. Ona ben baktım.

Annem benim her şeyimdi ve onun ölümü çok zor oldu. Tam bir yıl boyunca onun eşyalarını karıştırmaya cesaret edemedim. Yaptığımda, dolabındaki yüksek bir rafın arkasında gömülü, üzerinde adının yazılı olduğu bir zarf buldum.

Bana doğum koşullarımdan bahsettiği bir mektuptu ve babam olarak Cleveland, Ohio'dan donanmada olan ve bir gün SEAL olmayı uman Zachary Barrett'in adını vermişti. Biraz araştırdıktan sonra bunlar beni size getirdi.

Ayağa kalktım ve masanın yanında yürümeye başladım. Baskı altında soğukkanlılığımı korumakla övünürdüm ama bu bir üst düzey ateşti. Gerçekten yetişkin bir oğlum olabilir miydi? Cevap beni yolumda durdurdu.

Tabii ki yapabilirim.

Andi ve ben dikkatli değildik. Genç, umursamaz ve öfkeli hormonlarla doluyduk. Mason Holt'un sonuç olması tamamen mümkündü.

Ayaklarımdan üzerinde durarak e-postayı bitirmek için kendimi zorladım.

Endişeleniyorsan, senden para falan istemiyorum. İyi bir işim var (lisede sosyal bilgiler öğretmeniyim ve atletizm koçuyum), yakında evleniyorum ve annemi her zaman özleyecek olsam da ölümüyle barıştım.

Babamın kimliğini benden saklamayı seçtiği gerçeğiyle barışmak biraz daha zor, ama kendine göre nedenleri olmalı. Eğer gerçekten babamsanız, sizi tanımak isterim. Muhtemelen böyle olup olmadığını anlamak için bir babalık testi yaptırmalıyız. Sanırım sonuçları bir hafta içinde alırız.

Umarım yakında sizden

haber alırım. Saygılarımla,

Mason Holt

Adının altına 231 alan kodlu bir telefon numarası yazmıştı. Jackson kafasını kapıdan içeri soktuğunda hâlâ ona bakıyor ve ne yapacağımı düşünüyordum. "Selam. Toplantı ertelendi, bir işim var-" Ona baktığımda düşüncesinin ortasında durdu. Yüz ifadem bir alarmı harekete geçirmiş olmalıydı. "Sorun nedir?"

Yutkundum. "Az önce çok tuhaf bir e-posta aldım." "Nijerya'ya para göndermeyin."

"Sorun o değil." Boğazım kuru ve gıcıklıydı ve görüşümün kenarları biraz griydi. Telefonuma tekrar baktım ve kelimelerin hepsi hâlâ oradaydı.

"Ne oldu?" Jackson konferans odasına girdi, alnı endişeyle kırışmıştı. "Kötü haber mi aldın?"

"Bunun ne tür bir haber olduğundan emin değilim."

"Barrett, benimle taşak geçmeyi bırak." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, ama ..." Gözleriyle tekrar karşılaştım. "Sanırım bir oğlum olabilir."

Sesli mesaj kısıydı. "Hey Zach, yarın öğle yemeği için hazır olduğumuzu teyit etmek istedim. Öğlen için rezervasyon yaptırdım, restoranın adını ve yerini sana mesaj atarım. Umarım İtalyanca iyidir. Lori ve ben seninle tanışmayı dört gözle bekliyoruz. İyi yolculuklar."

Mesajı duyduğumu ve öğle yemeğinin iyi olacağını söyleyen hızlı bir cevap yazdım. Yarın öğlen görüşecektik.

Telefonumu bir kenara bırakarak şarj aletini paketledim ve el çantama ekledim. Elbette, İtalyan iyidir, diye düşündüm. Spagetti ve köftenin tadını çıkarmak için yetişkin oğlunuzla ilk kez tanışmaktan daha iyi bir fırsat olabilir miydi?

Onunla aynı masada oturacağımı düşündüğümde mide kaslarım her zamanki gibi sıkıştı. Sohbet etmek zorunda kalmak. Kendim için bir *mazeret uydurmak zorundaydım*. Varlığından hiç haberdar olmasaydım ona bir özür borçlu olur muydum?

Takım elbisemin parçalarını dolaptan çıkartıp bir giysi torbasına koyarken, babalık testinin sonuçlarının Mason Holt'un oğlum *olduğunu* gösterdiği günü düşündüm.

İçimde böyle bir his olmasına rağmen, yine de paniğe kapıldığımı hissettim. Bu alışık olduğum bir duygu değildi. Yıllarca sakın kalmam ve bir anda raydan çıkabilecek durumlara odaklanmam gerektiği için sürprizlerle başa çıkabilecek donanıma sahiptim. Her zaman ne yapacağımı bilirdim; kendimi bir kenara bırakır ve başkalarını korurdum.

Ama burada kimin korunmaya ihtiyacı vardı?

Mason Holt hayatımda ihtiyaç duymadığım bir karmaşaydı. Hiç çocuk istememiştim ve şimdi hiç bilmediğim bir çocuğa sahip olduğum için kendimi suçlu hissetmem gerekecekti. Andi'yi bir veda bile etmeden terk ettiğim için kendimi boktan hissetmem gerekecekti. Benim hayatım planladığım gibi devam ederken, onun hayatının yaptığımız şeyle sonsuza dek değiştiği -hayallerinin terk edildiği- bilgisiyle boğuşmak zorunda kalacaktım.

Tüm hayatımı kötü adamlarla savaşmak isteyerek geçirmiştim. Ben de onlardan biri miydim?

Uykusuz geçen bir gecenin ardından ertesi gün Mason'ı aradım. İlk konuşma çok garipti, çoğunlukla sorularına sert ve otomatik cevaplar veriyordum, ki bunlar oldukça basitti.

Nerede büyüdüün? Cleveland'da.

Ailen nasıl biriydi? Ben on yaşındayken ailem boşandı. Annemle yaşıyordum.

SEAL olmayı sevdin mi?

Seviyordum. *Neden bıraktın?*

Yaralandım.

Şu an nerede yaşıyorsun? San Diego'da.

Evli misiniz? Evliydim. Uzun sürmedi.

Çocuğunuz var mı? Hayır, yok.

Ne iş yapıyorsun? Özel güvenlikte çalışıyorum.

Tek tereddütüm erkek ya da kız kardeşim olup olmadığını sorduğunda ortaya çıktı. Bir saniyelik sessizlikten sonra hayır dedim.

Sonra dairemin penceresinden dışarı baktım ve bir an için onu orada dururken gördüm; atkuyruklu, tombul yanaklı, kelebek tişörtlü ve kocaman, güven dolu gözleri olan küçük bir kız.

Gözümü kırptım ve o gitmişti.

"Ben de öyle," dedi. "Ben de tek çocuktum. Ortak noktamız bu."

Ondan sonra ne konuşuldu emin değilim ama haftada birkaç kez karşılıklı e-posta göndermeye ve her Pazar telefonla konuşmaya başladık.

Başlangıçta bunu zorunluluktan yapıyordum ama ilk birkaç konuşmamızdan sonra kendimi onunla gerçekten ilgilenirken buldum. Ona çocukluğu, hobileri, işi ve evleneceği kız hakkında sorular soracak kadar rahatlamıştım. Annesine her zaman yakın olduğunu, annesinin her zaman iki işte çalıştığını ve hiçbir şeyden yoksun kalmamasını sağladığını söyledi. Üniversiteyi kendi başına okumuştı. Bu hoşuma gitmişti.

Andi'yle olan ilişkimin detayları için beni sıkıştırmadı ve bunun beni korkutmak istemediğinden mi yoksa cevapları istemediğinden mi olduğundan emin değildim. Çoğunlukla şimdiki zaman hakkında konuşmakla ilgileniyor gibiydi.

Üçüncü ya da dördüncü konuşmamızda bana nişanlısı Lori hakkında daha çok şey anlattı. Ne kadar dışa dönük ve akıllı olduğundan, şarap hakkında ne kadar çok şey bildiğinden, her zaman bir şeyler için gönüllü olduğundan, ne kadar iyi bir anne olacağından. "O gerçekten harika biri," dedi. "Onunla tanıştığımda kendimi toparladığım için çok mutluyum. Onunla daha erken tanışsaydım, hazır olmazdım. Üstesinden gelmem gereken çok fazla yük vardı."

"Görünüşe göre iyi bir terapistin var." Mason birkaç kez terapiden bahsetmişti ve ona yardımcı olmuş gibi görünüyordu. Ben tam tersi bir deneyim yaşamıştım ama yine de duygularım hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmamıştım. Ailem bana bir saat boyunca sessizce oturmam için para ödemekten bıkmıştı.

"İyi bir terapistim var ama Lori'den hemen önce çıktığım kız da bana çok yardımcı oldu. Parçaları toplayacak birine ihtiyaç duyduğumda gerçekten yanımdaydı. Ama ilişkimiz yürümedi." Sonra güldü. "Çok komik, o bir düğün planlayıcısı ve aslında bizim düğünümüzü de o planladı."

"Yani aranızda kırgınlık yok, öyle mi?"

"Hiç. Biz arkadaşız. Aslında, geçen Noel beni Lori ile tanıştırdı.

-O ve ben ayrıldıktan sonra tabii ki."

"Düğün ne zaman?"

"Ekim ayının ilk hafta sonu." Durakladı. "Gelmek ister misin?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama hıyarlık etmeden nasıl yapacağımı düşünmeden devam etti.

"Baskı yok ama orada ailemden birilerinin olmasını çok isterim.

Annemin ailesi gelmiyor, hiçbirini çok iyi tanıdığımdan değil. Hamile kaldıktan sonra onu desteklemediler ve annem onları hiçbir zaman affetmedi."

Daha da kötü hissettim. Mick Holt'la bu yüzden mi evlenmişti? Ailesi tarafından dışlanmıştı ve gidecek başka bir yeri yok muydu?

"Elbette," derken duydum kendimi. "Düğüne gelebilirim."

"Aman Tanrım, bu harika. Lori'ye söylemek için sabırsızlanıyorum. Ve biliyor musun?" Sesi çok heyecanlıydı. "Düğünden önce birlikte biraz zaman geçirebilmemiz için birkaç gün erken gelebilir misin? Hafta sonu çok yoğun olacak."

"Uh, bunu yapabilirim. Çalışma programımı kontrol edeceğim."

"Harika. Bu harika olur. Yüz yüze sorulmasının daha iyi olacağını düşündüğüm pek çok sorum var."

Telefonu kapattıktan sonra yüksek sesle inledim ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. Düşünleri zaten sevmezdim, şimdi bir de tek başıma gitmek zorunda kalacaktım ve Mason muhtemelen tanıdığı herkese beni babası olarak tanıtmaya hevesli olacaktı. Zavallı adam belli ki bir aile için yanıp tutuşuyordu. Ve soruları . . . Ne olacakları konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı ve onlarla gerçekten yüzleşmek istemiyordum. İyi bir cevabım yoktu.

Ama içimden reddetmek gelmedi. Yirmi sekiz yılını beni merak ederek geçirmişti. Annesi ona bakmak için iki işte birden çalışmıştı. Babasının tam bir beleşçi mi yoksa iyi bir insan mı olduğunu bilmeden büyümüşü.

Yine de dün gece eşyalarımı toplarken, yüz yüze geldiğimizde ne söyleyeceğim konusunda paniklemeye başladım. Jackson'ı aradım ve tavsiyesini alabilmek için benimle bir bira içmesi için yalvardım.

"Yani, ne diyebilirim ki? Hayatın boyunca yanında olmadığım için üzgün olduğumu mu?"

Jackson soruyu düşündü. "Sanırım ipuçlarını ondan alıyorsun." "Nasıl yani?"

"Geçmiş değiştiremezsin. Bundan sonra olacak hiçbir şey ona babalı bir çocukluk yaşatmayacak. Ama belki de sadece merak ediyordur. Belki de özür dilemek istemiyordur. Bu senin hatan değildi."

"Hayır, ama yine de senin hatan olmayan bir şey için kendini suçlu hissedebilirsin." Bu konuda uzmandım. Yedi yaşımdan beri öyleydim.

Jackson bira şişesine baktı ve bir an düşündü. "Yapabilirsin ama bunun seni dibe çekmesine izin vermek zorunda değilsin."

Ona bir göz attım. Bir SEAL olarak ekip üyelerini kaybetmişti ve hatalı olmamasına rağmen hâlâ bu yükü taşıyordu. Bu sözleri öylesine söylemediğini biliyordum.

"Ve belki de bu çocuğa istediği şeyi vererek, yani sadece seni tanımasını sağlayarak suçluluk duygusunu biraz hafifletebilirsin. Değil mi?"

"Doğru."

"Bence annesini kaybettiği için üzgün olduğunuzu ve her şeyin daha farklı olmasını dilediğinizi söyleyin ama sonra bırakın konuşsun. Sorularını yanıtlayın."

"Evet." Mason'ın tam olarak ne soracağını merak ederek biramı kaldırdım. Andi ona başka ne söylemişti.

"Her neyse, senin nasıl bir pislik olduğunu öğrendiğinde muhtemelen fikrini değiştirecek ve seni rahat bırakacaktır." Jackson birasını yudumlamak için kaldırırken güldü.

Ona siktirip gitmesini söyledim ama tavsiyesi için minnettardım. Karısı Catherine'den iki genç kızı vardı ve genel olarak ilişkiler konusunda benden çok daha iyiydi. İyi bir koca, baba ve arkadaşı; hataya yer bırakmayacak kadar sadıktı, hayatta sahip olduğu tüm iyi şeyleri gerçekten hak eden adamlardan biriydi. Ama bir şeyi batırdığınızda bunu size söylemekten ya da genel olarak sizinle uğraşmaktan asla çekinmezdi.

Örneğin.

"Hey, o kız seni hiç aradı mı?" diye dürttü.

"Hangi kız?" Hangi kız olduğunu çok iyi biliyordum.

"İş başında olman gerekirken Manhattan'da seviştiğin kadın."

Gözlerimi devirdim. "Artık işte değildim, göt herif. Bir uçakta olmam gerekiyordu ama uçuşum iptal edildi."

"Elbette." Barmene bize bir içki daha getirmesini işaret etti.

"Sana ondan bahsettiğim için çok pişmanım." Kişisel detaylarımı pek paylaşmazdım ama Jackson New York'tan döndükten sonra dikkatimin dağıldığını söylemişti ve ben de düşünmeden edemediğim bir kadınla tanıştığımı itiraf etmiştim. "Her neyse, hayır, hiç aramadı."

"Belki de dokunuşunu kaybettin."

"Yeteneğimi kaybetmedim." Omuzlarımı yuvarladım. "Sadece bir gecelik bir şeydi."

"Ona kartvizitini verdiğini söylediğini sanıyordum."

"Verdim."

"Yani onu tekrar görmek istemiş olmalısın," diye dürtükledi.

"Onu tekrar görmeyi umursamazdım." Sanki bir aydır rüyalarım girmiyormuş gibi rahat konuşmaya çalıştım. "Ama endişelenmem gereken başka şeyler var."

"Doğru," diye kabul etti Jackson.

"Bu yolculuğa çıkmayı gerçekten istemiyorum," diye itiraf ettim, bir elimi çenemde gezdirerek.

"İstemediğini biliyorum." Omzuma vurdu. "Ama senin nasıl bir adam olduğunu da biliyorum, o yüzden yine de başaracaksın."

Sonra eve gittim ve Mason'ın Andi'ye iyi bir insan olup olmadığını nasıl sorduğunu tekrar hatırlayarak saatlerce uyanık kaldım.

Ben de onun cevabını düşündüm.

O zaman öyle düşünmüştüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

MILLIE

"E arth to Millie." Winnie parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Pardon, ne dedin?" Kız kardeşime ve çevremize yeniden odaklandım.

-Yeni aldığımız kuvvet antrenmanı stüdyosunun lobisinde her zamanki Perşembe sabahı dersimiz.

"Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?" Kız kardeşim sinirlenerek anahtarlarımızı ve telefonlarımızı sakladığımız dolabı açtı.

Dudağımı ısırdım. Yapmış mıydım?

Aslında zihnim biraz bulanıktı. Güç antrenmanı koçunun kaslı kolları bana Zach'inkileri hatırlatmıştı ve bir saatlik ders boyunca onun benimkilerin üzerindeki vücudunun anılarında kaybolmuştum. Başka hiçbir şeyi -egzersizleri, müziği, odadaki diğer insanları- neredeyse hiç fark etmemiştim.

Ama sadece bugün değildi.

New York'tan döndüğümünden beri, bir aydır konsantrasyon sorunu yaşıyordum. Ne yaparsam yapayım ya da kiminle konuşursam konuşayım, zihnim Zach Barrett'in otel odasında geçirdiğim geceye geri dönme konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahipti. Bir kitabın tüm sayfalarını okuyabilir ve tek bir kelime bile hatırlamayabilirdim. İnsanlardan soruları tekrarlamalarını istemek zorunda kalıyordum. Kendimi masamda veya mutfak masamda boşluğa bakarken yakalıyordum ve birlikte geçirdiğimiz zamanın bazı bölümlerini tekrar oynatırken beş dakikanın geçtiğini fark ediyordum.

Vibratörüm son birkaç haftadır geçen yıldan daha fazla kullanılmıştı.

"Son söylediğini tekrar eder misin?" Kabarık yeleğini askıdan aldım ve ona uzattım.

Kollarını deliklerden geçirdi ve uzun at kuyruğunu yakasından kurtardı. "Defile planlarının nasıl gittiğini sordum."

Ceketimi giydim ve fermuarını çektim. "İyi. Aslında gerçekten iyi."

"Beklediğin tasarımcıdan haber aldın mı?"

"Evet ve o da içeride." Sırıttım. "Altı tasarımcım var, her biri beş görünüm için söz verdi. Tarih belirlendi - Mart ayının ilk Cumartesi günü, modeller tutuldu, DJ ayarlandı. Şu ana kadar her şey yolunda gidiyor."

"Tabii ki öyle, dümende sen varsın."

"Yakında tanıtmaya başlamam gerekiyor. Biletler Aralık ayı başında satışa çıkacak."

Winnie ellerini çırpı. "Eminim tüm biletler satılmıştır. Senin için çok heyecanlıyım!"

Aslında ben de heyecanlıydım. Bunu daha önce yapmadığıma inanamıyordum. Okulda moda tasarımı okumuştum ve Görsel Sanatlar bölümünden mezun olmuşum. Kendi kıyafetlerimi yapmak dışında modayla ilgili hiçbir şey yapmamıştım, çünkü hemen Cloverleigh Farms için çalışmaya başlamıştım.

Ki bu muhteşemdi. İşimi seviyordum, tasarım gözümü kullanmaya ve yaratıcı olmaya devam ediyordum ve Cloverleigh Farms'a bayılıyordum; benim için ev gibiydi. Babam CFO olduğu ve sahibi Frannie'nin ailesi olduğu için orada büyümüş sayılırdım. Ama yine de modayı seviyordum ve gelinlikler mesleğimle ilgimin mükemmel bir kesişim noktasıydı.

"Satışlar ilk başta yavaş olabilir ama tatillerde ne kadar çok insanın nişanlandığını düşünürsek, Ocak başında ve Sevgililer Günü'nden sonra ilginin tekrar artacağına bahse girerim. Ve bilet satın almak için hala iki haftaları olacak."

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin." Winnie kapıyı benim için iterek açtı ve berrak sonbahar sabahına doğru yürüdük. Hava bulutlu ve serindi, yağmur yağacakmış gibi kokuyordu.

"Hey, dövmeleri ve sihirli aleti olan Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı'ya hiç ulaştın mı?"

"Winnie!" Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafımıza bakındım. "Hayır, görmedim." Yine de kartını komodininde saklıyordum ve hemen hemen her gece çıkarıp bakıyordum.

"Neden olmasın?"

"Çünkü meşguldüm."

"Meşgul mü? Hayatının en ateşli gecesi olduğunu söylemiştin! Bunun yanında meşgul olmak nedir ki?"

"O San Diego'da yaşıyor, ben ise burada yaşıyorum," diye belirttim.

"Belki uçakları duymuşsundur?"

Arabama yaklaşırken ona dirsek attım. "Onu arayıp uçağa binmesini öneremem. Birlikte sadece birkaç saat geçirdik. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum." Sadece aklımdan hiç çıkmıyordu.

"San Diego'ya bir gezi planlayın," diye önerdi Winnie.

"Bunu yapamam! Çılgın bir sapık gibi görüneceğim." Cebimden anahtarlarımı çıkardım ve arabamın kilidini açtım.

"Belki bir şey için özel güvenliğe ihtiyacın varmış gibi davranabilirsin." Winnie'nin tekerlekleri hâlâ dönüyordu, başı eğikti, sinsî gözleri boşluğa bakıyordu.

"Neden özel güvenliğe ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü bir ... var." Düşünürken parmaklarını şıklattı. "Cloverleigh Çiftlikleri'nin etrafında dolaşan bir seri katil!"

Gülerek başımı salladım. "Kabul et, Win. Eğlenceli bir geceydi ve tavsiyene uyduğum için çok memnunum ama muhtemelen Zachary Barrett'ı bir daha asla göremeyeceğim."

Dilini bana doğru uzattı. "Hiç eğlenceli değilsin. Senin yerinde olsaydım, öylece pes etmezdim."

"*Vazgeçecek* bir şey yok! Tek gecelik ateşli bir ilişki yaşadık, ciddi bir ilişki değil." Yanımızdan geçerken iki kadın bana tuhaf tuhaf baktı, ben de sesimi alçalttım. "Bakın, eğer buraya yakın bir yerde yaşasaydı, ona ulaşabilirdim. Chicago, hatta New York. Ama San Diego gülünç derecede uzak."

"Ama ya-"

"Keşke'ler yok. Seninle sonra konuşuruz," diyerek konuşmayı sonlandırdım. "Tamam. Hey, Felicity ve ben saat beş civarında şehir merkezinde buluşacağız."

İçki ve akşam yemeği için. Gelmek ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor." Arabamın sürücü tarafındaki kapısını açtım. "İş programımı kontrol edip sana geri döneceğim."

On dakika sonra evime girdim ve kendime hızlıca bir fincan kahve yaptım. Kahve demlenirken buzdolabından gece yulafı kavanozlarımdan birini çıkardım ve üzerine biraz akçaağaç şurubu ve tarçın ekledim. Bir kaşık kapıp kahvaltımı yaparken bir yandan da gelen kutumda geziniyordum.

Dizüstü bilgisayar. Takvimimi kontrol ettim ve potansiyel bir gelinle saat ikideki randevumdan sonra hiçbir şey göremedim, bu yüzden Win ve Felicity'ye onlarla buluşabileceğime dair hızlı bir mesaj gönderdim.

Kedilerim Molasses ve Muffin'e biraz ilgi gösterdikten sonra işe hazırlanmak için kahvemi alıp yukarı çıktım. Evim büyük değildi -alt katta yemek alanı olan bir mutfak, küçük bir yarım banyo ve oturma odası, üst katta ise iki yatak odası ve bir tam banyo vardı- ama ilk görüşte aşık olmuş ve anahtarları teslim aldığım gün mutluluk gözyaşları dökmüştüm. Belki de beyaz çitler ya da ön bahçede açan pembe ve sarı lalelerdi. Belki de ön verandadaki salıncak ya da kemerli ön kapıydı. Belki de koyu kahverengiye boyanmış iç ahşap işçiliğinin rahat sıcaklığıydı.

Elbette, berbat halıları sökmek, iğrenç duvar kâğıtlarını yırtmak ve tüm duvarları yumuşak, nötr tonlarda yeniden boyamak zorunda kalmıştım ama bu işi umursamamıştım. Son birkaç yıldır beni meşgul ediyordu ve yardım da almıştım; babam ve Frannie hem krediyi almamda hem de tadilatla bana yardımcı olmuşlardı. Evi satın aldığım da Felicity Chicago'da yaşıyordu ama taşınmama yardım etmek için uzun bir hafta sonu için gelmişti. Winnie'nin emlak satışlarında ve antika dükkanlarında iyi şeyler bulma konusunda harika bir gözü vardı ve yemek sandalyelerini yeniden döşememe, kilim alışverişi yapmama ve oturma odam için mükemmel safir mavisi kadife kanepeyi bulmama yardımcı oldu. Mason bile geçen yaz ahşap zeminleri boyamama yardım ederek bana destek oldu.

O ve Lori şimdi kendi evlerini yeniden yapıyorlardı.

Ve Brendan, Mason'dan önce çıktığım adam, yeni karısı Sasha ile Denver'a yeni taşınmıştı. Onları da ben tanıştırmıştım, eskiden saçımı o keserdi. Ondan önceki erkek arkadaşım Daniel, karısı Amy ile ikiz bebek bekliyordu. Buzdolabımda bebek partisi için bir davetiye vardı.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda kahvemden bir yudum aldım ve iç çektim. Hepsi için mutluydum, gerçekten mutluydum. Onlar iyi insanlardı ve aşkı bulmayı hak ediyorlardı. Kız kardeşlerim de öyle. İçimden bir ses Dex'in tatil sırasında Winnie'ye evlenme teklif edeceğini ve ardından planlanacak bir düğün daha olacağını söylüyordu. Bunu düşünmek beni gülümsetiyordu.

Yatak odama geçip kupayı şifonyerin üzerine koydum ve egzersiz kıyafetlerimi çıkarıp çamaşır sepetine atmaya başladım. Yatağa baktım ve bir an için Zach'in orada uyuduğunu hayal ettim, tıpkı gizlice kaçmaya çalıştığım zaman otel odasında olduğu gibi.

Duştan sonra ıslak saçlarımı tararken, beni aynanın karşısında görmesinin nasıl bir şey olabileceğini hayal ettim. Bana verebilirdi

O alçak, hırıltılı seslerden birini çıkarır ve üzerime sarılı havluya uzanıp onu çekerdi. Güler ve *hayır, işe gitmem gerek derdim* ama onu reddetmeme izin vermezdi. Kolumdan tutar ve beni tekrar yatağa çekerdi. Üstümde uzanırken vücudu sıcak ve sert olurdu, kalçaları ve göğsü kıvrımlarımın üzerinde ağır ve erkeksi dururdu. Yüzünü boynuma gömer ve bana ne kadar güzel koktuğumu söylerdi - parfümümün kokusunu nasıl sevdiğini hatırladım - ve ağzı oradan aşağıya, göğüslerimin, karnımın ve kalçalarımın üzerinde gezinirdi. Kalçalarımı hiçbir direnişle karşılaşmayacağını gösterecek kadar kuvvetle iterdi ve dili, beni eğilip inleten ve daha fazlası için yalvartan o uzun, durgun vuruşlarla merkezimi süpürürdü.

Birden gözlerimin kapalı olduğunu, meme uçlarımdın sertleştiğini ve saç fırçasının nemli buklelerimin yarısına kadar girmesiyle olduğum yerde donup kaldığımı fark ettim. Bacaklarımdın arasında uyarılmanın kartncalanmasını hissettim.

Fırçamı yere bırakıp yatağımın kenarına gittim ve oturdum. Komodinin çekmecesini açtım. Kartını çıkardım. Bir dakika boyunca ona baktım, Winnie'nin haklı olup olmadığını ve ona ulaşmam gerekip gerekmediğini merak ettim. Orada takip etmeye değer bir şey var mıydı?

Evet, kadın uzuvlarım söyledi. Orgazm.

Kartı çekmeceme geri koydum ve kapattım.

Saat iki yönündeki gelinimin adı Taylor'dı ve annesiyle birlikte Cloverleigh Farms'ı düğünü için potansiyel bir mekan olarak incelemeye gelmişti. Nişanlısı müsait olmadığı için özür diledi, ancak iş için çok seyahat ediyordu, bu yüzden ilk araştırmanın bir kısmını kendi başına yapıyordu.

"Annem kendini davet ettiriyor sayılır," diye fısıldadı Taylor bana, handan kapalı mekânda tören ve resepsiyonlara ev sahipliği yaptığımız düğün ahırına doğru yürürken. "Ama o kadar eleştirel ki beni strese sokuyor."

Önümüzdeki cam kapıdan aceleyle ahıra girmiş olan annesine baktım. "Bazı anneler böyledir," dedim. "Ama bugün senin günün, onun değil."

Daha sonra, Taylor ve annesi masamda karşımda otururken ben de Cloverleigh'in önümüzdeki yaz ve sonbaharda Cumartesi düğünleri için uygun tarihlerini listeledim. "Çok fazla yok," dedim özür dileyerek. "Düğünler için çok hızlı rezervasyon

Yaz için. Cuma gecesi düğün yapmayı düşündünüz mü? Bu bahar bazı Pazar öğleden sonraları da müsaitim."

"Belki bunu yapabiliriz," dedi Taylor. "Sadece-"

"Bence bu çok erken," dedi annesi. "Taylor'ın kilo vermesi için daha fazla zamana ihtiyacı var."

Taylor'ın çenesi düştü, yanaklarına renk geldi. "Anne."

Annesi dudaklarını büzerek, "Denediğin elbiselerin hiçbirisi sana uymadı," dedi. "Ve biz üç farklı gelinlik salonuna gittik."

Büyük beden ve kısa boylu olan Taylor gözlerime baktı. "Elbise bulmakta biraz zorlanıyorum."

Kalbim onun için çarptı. "Anlıyorum."

"Her şey ya çarşaf gibi dalgalanıyor ya da tamamen örtülü." Taylor başını salladı. "Benim istediğim bu değil."

"Ne tür bir elbise istiyorsun?" Ona doğru yolu gösterebileceğimi düşünerek sordum.

"Kıvrımlarımı ortaya çıkaracak bir elbise istiyorum," dedi Taylor, gözleri annesine doğru kayarak. "Göz alıcı ve zarif ama aynı zamanda seksi bir şey. Nişanlım kıvrımlarıma bayılıyor."

Kızı gibi kısa boylu ama birkaç beden küçük olan annesi, "Her şey iyi güzel de, seninki gibi vücutlar için böyle elbiseler yapmıyorlar," diye çıkıştı. "Sana yıllardır kilo vermeni söylüyorum."

Konuşma korkunç anıları tetiklemesine rağmen dilimi ısırđım. Gerçek annem Carla da bedenim konusunda bana çok sert davranmıştı. Bizi terk edip Georgia'ya taşındıktan sonra onu yılda sadece birkaç kez görebiliyorduk ve o ziyaretlerde de hep dış görünüşümle ilgili yorumlar yapıyordu.

Tıpkı benim 14 yaşındaki halime benziyorsun, Millie. Eğer bu kadar ağır olmasaydın, balo elbisemi deneyebilirdin.

Baban seni neyle besliyor? Erkek arkadaşın olmasın istemiyor olmalı.

Kilonuzu kontrol etmezseniz asla profesyonel bir dansçı olamazsınız.

Yıllarca onun söylediklerini ciddiye aldım. Glütteni, süt ürünlerini, şekeri ve yağđ kestim. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olsa da, bale derslerimdeki ince, küçük kemikli kızlara (pembe taytlar çok acımasız) benzemek için yanlış yönlendirilmiş bir girişimle kendimi ailemin ve arkadaşlarımdın geri kalanının yediklerinden mahrum bıraktım.

Mutsuzdum, açtım ve her zaman bitkin düşüyordum. Vücudumdan nefret ediyordum, kendimden nefret ediyordum ve danstan da nefret etmeye başlamıştım. Boş zamanlarımın çoğunu yatak odamda ağlayarak geçiriyordum. Sonunda babama ve Frannie'ye gittim ve artık bale eğitimi almak istemediğimi itiraf ettim - kendimi bu şekilde hissetmekten bıkmıştım. Beni anladılar ve seçimin bana ait olduğunu söylediler ve beni mutlu edecek şeyi yapmam için cesaretlendirdiler. Bana sevildiğimi ve takdir edildiğimi hissettirdiler ve kendim *olmak* ve kendimi *sevmek* için ihtiyaç duyduğum güvenceyi verdiler.

Ama Taylor'ın öyle bir ebeveyni yoktu.

"Biliyor musun," dedim önümdeki gözü yaşlı gelin adayına odaklanarak, "beden ölçülerine uygun tasarımları olan birkaç tasarımcı tanıyorum. Çok güzel, seksi ve çarpıcı elbiseler yapıyorlar. İsimlerini sana e-posta ile gönderirim."

"Gerçekten mi?" Taylor canlandı.

"Evet. Ayrıca, eğer gelmek isterseniz Mart başında kıvrımlı gelinler için bir defile düzenliyorum. Seçtiğiniz düğün tarihine bağlı olarak, orada bir yaz düğünü için zamanında alabileceğiniz bir şey görebilirsiniz."

"Kulağa harika geliyor." Gülümsedi. "Çok teşekkür ederim."

O akşam saat beşi biraz geçe kız kardeşlerimle birlikte harika yemekleri, geniş deri kabinleri ve harika servisiyle şehir merkezinde bir mikro bira fabrikası olan Southpaw Brewing Co'ya girdik. Sahibi, April teyzemizle evlenmiş olan eski MLB atıcısı Tyler Shaw'dı. İçeri girdiğimizi görünce bizi karşılamaya geldi ve bizi arka tarafa doğru daha sessiz bir alanda bir kabine yönlendirdi.

"Her şey nasıl gidiyor?" diye sordu. "Yağmurdan önce gelebildin mi?"

"Evet, umarım biz de çıkarız çünkü şemsiyemi unuttum," dedim Winnie ve Felicity'nin karşısına geçerek.

"Ben de." Winnie ceketinin fermuarını açtı ve titredi. "Sıcak bir içkiye ihtiyacım var. İliklerime kadar ürperdim."

"Hemen geliyorum." Tyler gülümsedi. Ellili yaşlarının başındaydı, geniş göğüslüydü ve bana Zach'i hatırlatan bir olgunlukta yakışıklıydı - koyu renk saçlarında hafif bir gri, köşelerinde küçük çizgiler olan kahverengi gözler, yontulmuş bir çene- gerçi Zach'in sakalı varken Tyler sinekkaydı tıraş olmuştu. Tyler'in

Yanağımdaki, karnımdaki ve kalçalarımdaki o sakalın hatırası omurgamda küçük bir ürperti yarattı.

"Ve biraz menü iyi olurdu." Felicity ceketinden sıyrıldı. "Açlıktan ölüyorum."

"Hemen bir şeyler göndereceğim," dedi.

Birkaç dakika sonra masada içkilerimiz ve Southpaw'ın el yapımı biralarından elde edilen hamurla kaplanmış, çıtır çıtır ve sıcak soğan halkaları siparişimiz vardı. Yudumlayıp bir şeyler atıştırırken ve yemek menüsüne bakarken kız kardeşlerime o öğleden sonraki randevuyu anlattım. "Bu kız için kendimi çok kötü hissettim. Annesi çok acımasızdı."

"Bu korkunç," dedi Felicity.

"Üç salona gittiklerini ve hiçbirinde ona uygun bedende bir gelinlik olmadığını söyledi," dedim yeniden heyecanlanarak. "Gelinlik alışverişi keyifli bir deneyim olmalı. Kendinizi kötü hissetmenize neden olmamalı."

"Abelard'daki gelinlerden de benzer şeyler duydum," dedi Winnie. "İşte bu yüzden etkinliğiniz çok popüler olacak Mills. Kıvrımlı gelinler dışarıda neler olduğunu görecekler."

"Ama bu yeterli mi? Bir defile gelinler için alışveriş deneyimini değiştirmeyecek. Ve genel olarak büyük beden olduğunuzda alışveriş yapmak pek de eğlenceli değil." Kız kardeşlerim bunu zaten bilecek kadar benimle alışveriş yapmışlardı ve ben devam ederken sempatik bir şekilde başlarını salladılar. "Şirin bir şey görüp bedeninize uygun olmadığını söylemek ya da kıyafetlerin sıkıcı ve biçimsiz olduğu mağazanın arka tarafına yönlendirilmek berbat bir şey. Bu yüzden sonunda gerçekten istediğim şeyleri dikiyorum. Taylor'ın nereden geldiğini çok iyi anladım."

"Gösterinize gelecek mi?" diye sordu Felicity.

"Sanırım öyle, ona tanıdığım büyük beden elbiseler yapan tasarımcıların bir listesini e-posta ile göndereceğimi söyledim." Şarabımı yudumladım. "Nişanlısının kıvrımlarını sevdiğinden bahsetti. Bu beni mutlu etti."

Sunucumuz göründü ve siparişlerimizi verdik - Felicity için vejetaryen biber, benim için kulüp sandviçi, Winnie için siyah ve mavi burger.

"Bu bana," dedi Felicity, "Kansas'ta yaşayan açıcılık okulundan bir arkadaşım, kıvrımlı kadınlar için gelinlik konusunda uzmanlaşmış bir gelinlik salonunda gelinlik alışverişi yapmak için kelimenin tam anlamıyla başka bir eyalete uçtu. Sanırım Georgia'ya gitmişti."

"Gerçekten mi?" Winnie önce Felicity'ye sonra da bana baktı. "Büyük beden gelinlikler konusunda uzmanlaşmış bir mağaza mı? Yakınımızda bunlardan biri var mı? Ya da bu eyalette?"

"Varsa bile," dedim, "ben hiç duymadım."

Winnie bir soğan halkası aldı ve ısırıldı. "Mills, tasarım geçmişin ve düğün planlama tecrübenle böyle bir dükkân açabileceğini düşünebiliyorum. Yani," diye devam etti ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "eğer farklı bir şey yapmak istersen."

"Bu oldukça büyük bir kariyer değişikliği olurdu," dedim. Ama bu fikirde ilgimi çeken bir şey vardı.

"Pek sayılmaz," diye karşı çıktı Felicity. "Yine de insanların hayallerindeki düğünü yaşamalarına yardım ediyor olacaksın. Yani, bir gelin için gelinliğinden daha önemli ne olabilir ki?"

"Damat mı?"

Gözlerini devirdi ve gözlüklerini burnuna doğru itti. "Tamam, damadın yanı sıra, gelinin en çok sevmek istediği şey her zaman elbisedir ve muhtemelen erkeklerden, kızlardan ya da evleneceği kişiden hoşlanmaya başlamadan önce bile düşündüğü şeydir."

"Haklı," dedi Winnie. "Daha ortaokula bile başlamadan gelinlik fotoğraflarından oluşan bir dosya dolusu fotoğrafım vardı."

"Hatırlıyorum. Evlenmeyi *takıntı haline* getirmiştin." Güldüm. "Balo elbisen bile beyazdı."

"Hey, bunu sen tasarladın." Winnie masanın altından kendi ayağıyla ayağımı itti.

"Biliyorum. Ve bunu yapmak hoşuma gitti - elbise üzerinde çok güzel duruyordu." "Beyaz elbiselerden bahsetmişken," dedi Felicity imalı bir ses tonuyla. "Ne

Bu tatil sezonunda evlenme teklifi alma ihtimalin nedir, Winifred?" Winnie'nin yanakları pembeleşti.

"Bilmiyorum."

"Oh, hadi ama," diye takıldım. "Dex'in yüzük alışverişi yapıp yapmadığına dair hiçbir fikrin yok mu? Hiç ipucu vermedi mi?"

"Hayır." Winnie omuzlarını kaldırdı. "Bence çok erken olabilir."

Felicity, "Ama bir yılı aşkın bir süredir birliktesiniz," dedi. "Bu uzun bir süre."

"Hutton'la bir ay çıktıktan sonra evlendiğin için böyle söylüyorsun." Winnie Felicity'nin omzunu dürttü. "Ama Dex'in iki küçük kızı var. Sadece altı ve dokuz yaşındalar. Onların bunu sorun etmeyeceğinden emin olmalı."

"Hallie ve Luna sana *bayılıyor*," dedim. "Muhtemelen Dex'e harekete geçmesi için baskı yapıyorlar."

"Belki," dedi Winnie gülerek. "Kedimle birlikte onların yanına taşınıp taşınamayacağımızı sorup duruyorlar."

Güldüm. "Yerinde olsam o eski dosya klasörünü çıkarırdım."

"Tamam, yeter. Bana uğursuzluk getirme." Winnie birasını aldı ve bir yudum içti. "Aşk hayatın hakkında konuşalım."

"Ah, yok."

"Değil," dedi Felicity, gözleri muziplikle parlayarak. "Geçen ay bir otel odasında gizemli bir yabancıyla tek gecelik ateşli bir ilişki yaşadığını duydum. Ve işin içinde şaplak da varmış."

Winnie'ye ters ters baktım. "Vay be. Acaba bunu nereden duymuş olabilir?"

"Sır tutamayacağımı biliyorsun!" Winnie itiraz etti. "Özellikle de üçümüz arasında. İkiniz de diğerinin bilmesini istemediğiniz şeyleri bana söylememelisiniz."

"Yani doğru mu?" Felicity dürttü. "Gerçekten oldu mu?"

"Bu doğru. Gerçekten oldu. Sana daha önce anlatırdım ama döndüğümünden beri seni neredeyse hiç görmedim. İşte çok meşguldüm."

"Şimdi söyle bakalım." Felicity dirseklerini masaya dayadı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Kimdi o?"

"Adı Zach Barrett. San Diego'da özel güvenlik görevlisi olarak çalışıyor ama iş için New York'taymış. Kırk yedi yaşında." Ellerimi kaldırdım. "Açıkçası tüm bildiğim bu."

"Neye benziyordu?" Felicity sordu.

"Uzun boylu, esmer ve yakışıklı, sakallı, dövme, büyük elli, sihirli penisli," diye cevap verdi Winnie nefes nefese.

Felicity'nin çenesi düştü.

"*Gerçekten mi?*" Güldüm ve başımı salladım. "Gerçekten."

"Ve. *Ve . . .*" Winnie kabinin içinde langırt topu gibi zıplıyordu. "Onu, kendisine asılmaya çalışan evli bir serseriden kurtardı."

"Öyle mi?"

"Evet. Asansöre binene kadar mükemmel bir beyefendiydi." Kıkırdadım. "Sonra biraz haydutlaştı."

Winnie bayıldı. "Tanrım, bu hikayeye bayıldım. Keşke bitmeseydi."

Felicity, "Bir dakika, şaplak mı?" dedi. "Öylece yaptı mı? Yoksa sana mı sordu?"

"Aslında, bunu ben istedim."

Kız kardeşlerim birbirlerine baktılar. "Aferin sana," dedi Winnie. "Beğendin mi?" diye sordu Felicity.

"Sevdim, ama sanırım sadece o olduğu için sevdiğim bir şeydi." Bunu biraz düşünmüştüm. "Yani, eğer farklı bir erkek olsaydı, her zamanki tipim gibi biri olsaydı, bu kadar ateşli olacağını sanmıyorum."

"Çünkü sen erkeklerle çıkıyorsun, *erkeklerle* değil," dedi Winnie.

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama garson yemeğimizle birlikte geldi.

"Peki numaralarınızı falan değiştiniz mi?" Felicity acı biberini karıştırdı. "Onu tekrar görecek misin?"

"Bana üzerinde telefon numarası olan kartını verdi ama onu aramanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum." Sandviçimin dörtte birini aldım. "Çok uzakta yaşıyor."

Winnie patates kızartmasının üzerine ketçap fışkırtarak, "*Ben aynı fikirde değilim* ve elini uzatması gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Bunu konuşmuştuk, Win." Ona en otoriter abla bakışımı attım. "Onu aramıyorum."

"Bana iyi bir neden söyle."

"Bir ay oldu. Muhtemelen beni hatırlamıyordur bile."

Kız kardeşlerim birbirlerine öfkeyle baktılar. Felicity kuru bir sesle, "Seni hatırlıyor," dedi.

"Çünkü işte meşgulüm."

Winnie bir ahududu üfledi.

"Çünkü aradığım türden bir sona sahip olmayan bir şeye başlamak istemiyorum," dedim kararlılıkla. "Hayatımın bu noktasında olmaz."

Winnie'nin duruşu biraz bozuldu. "Evet. Sanırım bunu anlıyorum." "Güzel." Sandviçimden bir ısırık aldım.

Ama bütün gece aklımdaydı.

Saat yediyi biraz geçte restorandan çıktık, sağanak yağmurda şemsiyesiz acele ederken ciyak ciyak bağırtıyorduk. Kız kardeşlerime el salladım ve arabama atladım.

Eve döndüğümde saat dokuzda pijamalarımı giymiştim, tam da istediğim gibi.

Çarşafın arasına girdikten sonra bir süre öylece uzandım. Sonra çekmeceyi açtım ve Zach'in kartını tekrar çıkardım. Parmağımın ucuyla isminin üzerinde gezindim. Nabzım hızlanırken telefonumu aldım ve numarasını tuş takımına dokundum. Sonra bir mesaj yazmaya başladım.

Merhaba, ben Millie MacAllister.

Bekle, neyden? Geçen aydan mı? New York'tan mı? Otel odasındaki seks maceralarından mı?

Sil.

Merhaba, ben Millie MacAllister. Beni hatırlar mısınız bilmem ama. . .

Ama ne? Ama kıcıma şaplak attınız ve hoşuma gitti? Ama bana bir gecede beş orgazm yaşattınız ve teşekkür ederim efendim, bir tane daha alabilir miyim?

Sil.

Hey, ben Millie. Ne giyiyorsun?

SİL.

Bu ben değildim. Çok garip hissettirdi. Ya cinsel içerikli mesajlaşan tiplerden değilse?

Ya seks yapacak tipte *biri* değilsem? Daha önce hiç yapmamıştım.

İç çekerek telefonumu şarja taktım ve kartını üst çekmeceye geri koydum. Sonra ikinci çekmeceye uzandım ve Lelo'mu çıkardım.

Lambayı kapatarak, anılarımın ve hayallerimin beni alıp götürmesine izin verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

ZACH

■ Mason'ı gördüğüm anda kim olduğunu anlamıştım.

Paltomu hostese uzattım ve restoranın yemek salonuna baktım, gözüm hemen siyah saçlı genç bir adama gitti. İnce, atletik bir yapısı vardı. Dört kişilik bir masada sadece bir kişiyle, kıvrıkcık kahverengi saçlı bir kadınla birlikte oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı.

Ona doğru yürümeye başladım ve neredeyse tökezliyordum. Bana olan benzerliği çok güçlü olduğu için değil - her ne kadar boyunda, renginde, ellerini bilinçsizce iki yanında kavuşturup açmasında olsa da - içten içe *oğlumla* tanışmak üzere olduğumu bildiğim için.

İçim çalkalanıyordu ve omuzlarımda, boynumda ve sırtımda gerginliğin arttığını hissediyordum. Elimizi uzatmaya hazırlanarak yaklaşırken sertçe yutkundum. Mason onun yerine kollarını bana doladı.

"Bu doğru," dedi sesi titreyerek. "Öyle olup olmayacağından emin değildim ama öyle. Sen benim babamsın."

Kucaklaması beni o kadar şaşırtmıştı ki kendime gelmem bir an aldı. Garip bir şekilde ellerimi hafıfçe sırtına koydum. Birkaç kez okşadım. Ne diyeceğimi bilemedim.

Mason beni bıraktı ve utangaç bir şekilde gülerek geri çekildi. "Özür dilerim." Gençliğimde binlerce kez yaptığımı hatırladığım bir hareketle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bazen biraz duygusal olabiliyorum."

"Ama bu onun en iyi özelliklerinden biri." Masadaki kadın ayağa kalktı ve elini uzattı. "Merhaba. Ben Lori Champion, Mason'ın nişanlısıyım."

Elini sıktım. "Ben Zach Barrett."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Güzel bir gülümsemesi vardı. "Lütfen oturun."

Mason'ın karşısındaki koltuğa oturdum, o da sandalyesine çöktü ve bana hayretle baktı. "Seninle gerçekten tanıştığımıza inanamıyorum. Seni tanıyabilmek için internette bir fotoğrafını aradım ama bulamadım. Sosyal medyanız falan da yok."

"Hayır." Kravatımı biraz gevşettim. "Hiç öyle bir şeyim olmadı." Eski karım Kimberly de sosyal medya profillerini ilişkimizden arındırmıştı, bu yüzden herhangi bir fotoğraf bulamamış olması beni şaşırtmadı.

"Annemin bir tane saklamış olabileceğini düşündüm," diyor Mason, "ama evinin her yerini aradım ama bulamadım."

"Fotoğraf çektiğimizden emin değilim. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyıorduk." *Ve korunmasız seks yapmakla çok meşguldük.*

Servis görevlisi geldi ve bana bir içki isteyip istemediğimi sordu, ben de büyük bir minnettarlıkla ona baktım. "Viski. Buzlu olsun, lütfen."

"Elbette. Michigan içki fabrikalarından birkaç seçeneğimiz var. Journeyman-"

"Kulağa hoş geliyor."

Güldü. "Tamam. Hemen geliyorum."

"Peki bu nasıl oldu?" Mason ciddiyetle sordu.

"Pardon?" Yakamı çekiştirdim.

"Mesela, annemle nasıl tanıştınız? Aranızda ne oldu? Neden seni bilmemi hiç istemedi?"

"Tatlım." Lori elini Mason'inkinin üzerine koydu. "Belki de önce içkisini içmesine izin vermelisin."

"Tamam." Mason gözlerini kapadı ve bir nefes aldı. Gözlerini açtığında mavi olduklarını fark ettim ve Andi'ye olan benzerliğini gördüm. Onun yüz şeklini, yüksek alnını almıştı. "Özür dilerim, Zach. Seni geçmişle ilgili sorularla bunaltmayacağıma dair kendime söz verdim. Sanırım bir sürü sorum var. Ve sen annemle bir bağlantısın, hayatının benimle hiç paylaşmadığı bir parçasısın. Sadece onu daha iyi anlamak istiyorum, seni benden saklamak için verdiği kararı anlamak istiyorum. Ve bunları sana telefonda ya da e-posta yoluyla sormak hiç doğru gelmedi."

Benim de nefes almaya ihtiyacım vardı. "Anlıyorum. Sorularınıza elimden geldiğince cevap vereceğim ama söyleyeceğim hiçbir şeyin aradığınız şeyi size vereceğinden emin değilim."

"Çoğunlukla dürüstlük arıyorum."

"Bunu yapabilirim."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Geleceğime doğru adım atarken geçmişimle ilgili perspektif kazanmak istiyorum." Lori'ye baktı. "Kendi ailemizi kurmak için sabırsızlanıyoruz ama benim de nereden geldiğimi bilmemin önemli olduğunu düşünüyorum. Gerçek babamın kim olduğunu ya da onu neden tanımadığımı söyleyememek bana hiçbir zaman doğru gelmedi."

"Doğru değildi," dedim ve garson viskimi getirdiğinde çok sevindim. Elime alıp birkaç yudum almadan önce bardağı masaya koymasına bile izin vermedim.

"Siparişlerimizi şimdi verelim," diye önerdi Lori.

Menüyü hızlıca taradım ve gözüme çarpan ilk şeyi sipariş ettim. Servis görevlisi geri çekilir çekilmez viskimi tekrar elime aldım. Mason dirseklerini masaya dayayıp gözlerimle buluşmadan önce birkaç dakika daha havadan sudan konuştuk. "Şimdi sormamın bir sakıncası var mı?"

Cömertçe bir yudum daha aldıktan sonra bardağı yere bıraktım. "Her ne kadar sana hamile kaldığımdan ya da doğduğundan haberim olmasa da, babasız büyüdüğün için gerçekten üzgün olduğumu söyleyerek başlamalıyım. Eğer bilseydim, her şey farklı olurdu."

"Onunla evlenir miydin?"

"Eğer istediği buysa." Bir an **i ç i n** bunu merak *ettim...* Andi ne istemişti? Hamile olduğunu ilk öğrendiğinde beni bulmaya mı çalışmıştı? Yoksa ayrılış şeklimden dolayı çok kızgındı ve beni cezalandırmak için bebeği sır olarak mı sakladı?

Mason, "Ne istediğini kesin olarak bilmek zor," dedi. "Ben doğmadan önce lisedeki erkek arkadaşıyla evlendiğini biliyorum ve bunun ailesinin onu utandırması yüzünden olduğunu tahmin ediyorum."

"Oldukça katı olduklarını hatırlıyorum," dedim. "Bana bir barda çalışmasından nefret ettiklerini söylemişti."

"Onları zar zor hatırlıyorum." Mason omuz silkti, gözleri biraz soğudu. "Ve benimle hiç o kadar ilgilenmediler."

"Özür dilerim," dedim tekrar.

"Onunla çalıştığı yerde mi tanıştınız?" Lori sordu.

Viskimden bir yudum daha aldım. "Evet, garsonluk yaptığı barda. Ben de onun gibi on sekiz yaşındaydım. Liseden mezun olduktan hemen sonra Donanma'ya katılmış, acemi birliğine ve ardından A Okulu'na gitmişim ve Norfolk'taki görevime başlamadan önce birkaç günüm vardı. Annem beni Frankenmuth'a babamı ziyarete gitmeye ikna etti."

"Annenle baban boşandı mı?" diye sordu Lori.

Başımı salladım. "Ben dokuz yaşındayken ayrıldılar. Onlar-" Kadehimdeki viskiyi döndürürken ne kadarını açıklayacağımı düşündüm. "Evde işler zordu."

"Peki hiç erkek ya da kız kardeşin yok muydu?"

diye sordu. Tereddüt ettim. Bir yudum aldım.

"Aslında bir kız kardeşim vardı."

"Öyle mi?" Mason şaşırmıştı, çünkü daha önce kardeşler hakkında soru sorduğunda gerçeği saklamıştım.

"Evet. Adı Penelope'ydi ama biz ona Poppy derdik. Benden dört yaş küçüktü." Sertçe yutkundum. "Onu üç yaşındayken kaybettik."

Lori'nin nefesi kesildi. "Çok özür dilerim. Hasta mıydı?"

Başımı salladım ve viskimin son suyunu da içtim. "Bu bir kazaydı."

Lori hemen ellerini yanaklarına götürdü. "Oh, ne kadar korkunç. Gerçekten çok üzgünüm, Zach."

Mason sessizce, "Ben de," dedi.

Kelebek tişörtlü küçük kızın görüntüsünü zihnimden uzaklaştırdım. "Her neyse, evliliğimiz asla düzelmedi. Babam terk etti ve sonunda yeniden evlendi. Annem ve ben Cleveland'da kaldık." Mason'ın gözlerinin içine baktım. "Telefonda bana kardeşler hakkında soru sorduğunda dürüst davranmadığım için özür dilerim. Bu benim hakkında konuştuğum bir şey değil."

"Anlıyorum," dedi. "Sorun değil. Bana şimdi söylediğin için teşekkür ederim."

Andi'nin kendisi için ne kadar zor olmuş olabileceğine ve Mason için suçlayıcı ya da acımasız olmanın ne kadar kolay olabileceğine rağmen hassas, empatik bir oğul yetiştirmeyi başarmış olması beni etkiledi. Bu, ona karşı olabildiğince açık sözlü olmak istememe neden oldu. "Doğruyu söylemek gerekirse Mason, o günlerde o kadar da olgun ya da sorumluluk sahibi değildim. Çok öfkeliydim, asabi ve umursamazdım. Olayları bağırarak ya da kavga ederek çözmek istiyordum. Donanma beni yola getirmek için elinden geleni yapıyordu ama ben henüz o noktada değildim."

"On sekiz yaş çok genç," dedi Lori.

"Evet. Öyle hissetmedim tabii ki. Her şeyi bildiğimi sanıyordum. Her neyse, Andi'yi çalıştığı barda gördüm ve sevimli olduğunu düşündüm. Birkaç gün iyi vakit geçirdik ama bu konuda dikkatsiz davrandık."

"Birkaç gün mü? Bu kadar mı?" Mason sorguladı.

"İşte bu kadar. Eski erkek arkadaşı-Mick, hani şu evlendiği- benden haberdar olmuş ve kavga etmeye hazır bir şekilde babamın yanına gelmiş." Omuz silktim. "Ben de onunla dövüştüm."

"Pisliğin tekiydi. Umarım kışına tekme basmışsındır." Mason çenesini dikleştirdi ve ben onun hırçın ifadesinde gençliğimi gördüm.

"Yaptım ama babam ve üvey annem çok kızdılar ve beni kapı dışarı ettiler. O kadar kızmıştım ki Andi'ye veda etmeden ayrıldım."

"Ve seninle hiç temasa geçmeye çalışmadı mı?" Lori sordu.

Başımı salladım. "Bildiğim kadarıyla hayır. Her zaman *o* kadar kızgın olduğunu düşündüm ki numaramı sildi ve *o adamın canı cehenneme diye* karar verdi."

Mason nefes verdi. "Kulağa onun gibi geliyor. Annem de çok sinirliydi. Ve adamım, kin tutabilirdi. Senin hiçbir şey söylemeden gittiğini fark ettiğini ve bir daha adını ağzına almayacağına yemin ettiğini görebiliyorum."

"Ama hamile olduğunu öğrendikten sonra bile mi?" Lori inanamıyordu. "Bu çok büyük bir kin."

Suçluluk duygusu göğsüme bir yıkım topu gibi çarptı. "Yemin ederim, eğer benimle iletişime geçmeye çalışsaydı, Mason, cevap verirdim. Çok heyecanlıydım diyemem ama onu görmezden gelmezdim."

Mason bira bardağını aldı ve içti. Yere koyduktan sonra yavaşça başını salladı. "Sana inanıyorum. Eğer annem senin adını öğrenmemi hiç istemediyse, bunu senin bilmeni hiç istemediği için yapmış olmalı."

Tekrar Özür dilemek istedim ama kelimeler boş gelmeye başlamıştı.

"En azından artık biliyorsun, değil mi?" Lori ses tonunu daha da sertleştirerek, "En azından artık biliyorsun, değil mi?" dedi. "Ve Andrea'nın neden böyle bir seçim yaptığını muhtemelen hiçbir zaman bilemeyecek olsak da, belki de bunun bir önemi yoktur. Bunu değiştiremeyiz. Ama bir aile olarak ilerleyebiliriz."

Mason ona gülümseyerek elini masaya vurdu. "Evet. Kesinlikle."

Bir süre sonra sunucu salatalarla geldi ve dikkatimi dağıttığı için minnettar bir şekilde açlıktan ölüyordum gibi salatalara yumuldum.

"Dünkü uçuşun nasıldı, Zach?" Lori sordu. "İyi idi."

"Bugün bölgeyi gezme şansınız oldu mu? Sonbahar buralarda gerçekten çok güzel bir mevsim."

"Bu sabah koşuya çıktım. Güzel bir bölge."

"Sanırım bu gece biraz yağmur yağacak," dedi Mason, "ama umarım çabuk diner."

"Düğün gününde yağmur yağması şans getirir, değil mi?" Lori gülümsedi ve omuz silkti. "Belki prova sırasında yağan yağmur da şans getirir."

"Prova yemeğine gelmelisin, Zach," dedi Mason. "Yani, eğer istersen. Yarın akşam."

Suyumu tekrar elime aldım ve birkaç soğuk yudum aldım.

Lori, "Mason ve ben, ailemle tanışmanız için düğünden daha az telaşlı bir zaman olacağını düşünüyorduk," diye açıkladı. "Ama sana baskı yapmak istemiyoruz."

Boğazımı temizledim. "Biraz düşüneceğim."

Saat ikiyi biraz geçte otel odama döndüm ve yatağa uzandım. Saat dilimindeki değişiklikten mi, o sabah yaptığım altı millik koşudan mı, büyük yemekten mi, yoksa az önce yaptığım duygusal olarak yorucu konuşmadan mı emin değildim ama bitkin düşmüştüm. Birkaç dakika içinde uykuya daldım.

Uyandığımda oda karanlıktı. Telefonumu kontrol ettim, saat beşi geçiyordu. Jackson'dan gelecek bir işle ilgili birkaç mesaj ve Mason'dan bir mesaj vardı.

Bizimle öğle yemeğinde buluştuğunuz için çok teşekkür ederiz. Lori ve ben harika vakit geçirdik. Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak çok güzeldi ve geçmişimin ve kendimin özlediğim parçaları yerine oturuyor gibi hissediyorum. Bu yılki toplantımıza gelmenizi çok isteriz. Yarın prova var. Eğer isterseniz. Cloverleigh Farms'ta. Saat 4:45'te lobide buluşacağız.

Telefonumu bir kenara bırakıp sırt üstü uzandım ve bir kolumu başımın üzerine attım. Yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu biliyordum; o lanet provaya gidip Mason hangi rolü oynamamı isterse onu oynayacaktım. Bu geçmişini telafi edecek miydi? Andi'nin hayatından aceleyle ayrılmamı? Neredeyse otuz yıl boyunca babasız kalmasını? Hayır.

Ama kendime bunun benim hatam olmadığını ne kadar söylesem de, kendimi buna tam olarak inandıramıyordum. Zaman çizelgesinin bir yerinde, ister korunmasız seks yapmış, ister eski sevgilisini dövmüş ya da vedalaşmadan çekip gitmiş olayım, her şeyi berbat etmişim. Ellerim temiz değildi.

Orada olacağıma dair mesaj attıktan sonra televizyonu açtım ve kanallar arasında gezindim. Seinfeld'in birkaç tekrarını izledikten sonra kapattım ve pencereye doğru yürüyüp perdeleri kenara çektim. Yağmur yeni yağmaya başlamıştı ama biraz havaya ihtiyacım vardı. Kiralık cipimin anahtarlarını aldım.

ve otelden ayrıldım, nereye gideceğimden emin değildim - belki bir yerlerde bir şeyler içer ve akşam yemeği yedim. Saat neredeyse yediydi ve acıkmaya başlamıştım.

Şehir merkezine doğru ilerlerken Southpaw Brewing Co. adında iyi görünen bir yer gördüm. Sokakta hiç park yeri yoktu, bu yüzden bloğun etrafını dolaşmak için yanından geçtim. Köşede, dönüşümü yapmadan önce üç kadının karşıdan karşıya geçmesini bekledim ve bir an için aralarında Millie'yi gördüğümü sandım. Bulanık ön camımdan arkalarına baktım ama karanlıktı ve hızlı hareket ediyorlardı, yağmurda acele ediyorlardı. Ama o uzun saçlarda ve kadının kendini taşıma biçiminde bana tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Arkamdaki araba korna çaldı ve omzumun üzerinden kadınlara son bir bakış atarak öne doğru çektim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

MILLIE

Fumartesi sabahı gri ve çiseleyen bir hava vardı ve Winnie mesaj atarak HIIT dersine gitmek istemediğini söyledi. Bir şemsiye kaptım ve tek başıma gittim ve daha sonra Frannie'nin fırınına doğru yürüdüm,

Plum & Honey. Kahvesi her zaman en iyisiydi ve Winnie'nin büyük beden gelinlik salonu fikrini ona danışmak istedim.

Frannie kararlarına güvendiğim biriydi ve o da kendi işini kurmuştu. Ayrıca, Cloverleigh Çiftlikleri'nde büyümüşü - *babamızla* orada tanışmıştı - ve işimin güvenliğinden ayrılmanın muz olmadığını söylüyorsa, bunun doğru olacağını biliyordum.

Çizgili tentenin altında şemsiyemi silkeledikten sonra içeri girdim. Frannie tezgâhın arkasında kahve doldurduğu yerden başını kaldırdı. "Günaydın. Ne güzel bir sürpriz."

"Merhaba." Damlayan şemsiyemi kapının yanında bırakarak mermer tezgâha yaklaştım ve elindeki tencereyi işaret ettim. "Benim için de biraz var mı?"

"Her zaman. Gidelim mi? Yoksa bir dakika oturabilir misin?"

"Bir dakika oturabilirim. Vaktiniz varsa bir konuda görüşünüzü almak istiyorum."

Frannie memnun görünüyordu. "Kızlarıma her zaman vakit ayırıyorum. Kahvaltı ister misin? Fırından çörek çıkardım, yaban mersinli limonlu kekikli, en sevdiğin."

"Mmm. Tamam." Fırın her zamanki kadar kalabalık değildi - muhtemelen hava yüzünden- ve beyaz mermer tezgâhta bir tabure kaptım. Paltomdan sıyrıldıktan sonra çantamdan el dezenfektanı çıkardım ve ellerimi hızlıca ovdum.

"Ee, ne var ne yok?" Frannie önüme dumanı tüten bir fincan sade kahve ve üzerinde çörek olan küçük bir tabak koyarak sordu.

Ona dünkü toplantının ve dün akşam yemekte Winnie ve Felicity ile yaptığım konuşmanın kısa bir özetini yaptım. "Felicity bir arkadaşının kendi bedeninde elbise satan bir mağaza bulmak için eyalet dışına gitmek zorunda kaldığından bahsetti. Bu doğru değil."

"Hayır, değil," diye kabul etti Frannie. "Defileyi bu yüzden yapıyorsun, değil mi?"

"Evet, ama bu tek seferlik bir şey. Bir günde bitecek. Ve gelinler yine de beğendikleri herhangi bir gelinliği özel olarak sipariş etmek zorunda kalacaklar."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bu uzun vadeli bir çözüm değil."

"Aynen öyle." Taburemde kıpırdandım. "Yani, gelinliğinizi bulma hikayesi bir kadının çocuklarına ve torunlarına anlatacağı bir hikayedir. Kimse bu hikayenin, 'Bana bok gibi davranıldı ve hiçbir şey uymadı ve sonunda, seçeneklerim çok sınırlı olduğu için gerçekten sevmediğim bir gelinliğe razı oldum' şeklinde olmasını istemez. Gelinlik alışverişi bir geline kutlandığını hissettirmeli, aşk hikayesinin bir parçası olmalı, hayal kırıklığı ve utanç verici bir egzersiz değil."

Frannie, "Bu konuda gerçekten tutkulu görünüyorsun," dedi.

"Bu konuda tutkulu *hissediyorum*. Eğer kıvrımlı vücutlu gelinler, endüstri örtünmeleri gerektiğini düşündüğü için kendilerini güzel hissettirecek bir gelinlik stili seçmekte özgür değillerse, ne demiş oluyoruz? Sadece belirli bedenlerin bir aşk hikayesi anlatmaya layık olduğunu mu? *Bunu reddediyorum!*" Yumruğumu tezgâha iki kez vurdum.

Frannie heyecanıma gülümsedi ve başını salladı. "Güzel. Herkes yapmalı."

"Bir ilham kıvılcımı hissediyorum. Değişimin bir parçası olmak istiyorum. Moda endüstrisinin vücut pozitifliği yönünde adımlar attığını biliyorum ama bu ilerleme, dört ay içinde bir gelinliğe ihtiyacı olan buradaki bir gelin için yeterince hızlı olmayabilir." Zihnim artık saatte yüz mil hızla gidiyordu. "Gelinlik aramaya hazır olduğumda, buralarda beğendiğim bir şey bulamazsam, arayabileceğim tasarımcılar tanıyorum. Ya da her zaman kendi gelinliğimi tasarlayabilirim. Ama çoğu kadın için durum böyle değil, biliyor musunuz? Yardım etmek istiyorum."

Frannie alaycı bir tavırla, "Millie, sanırım buraya bana sormaya geldiğin sorunun cevabını biliyorsun," dedi.

"Ama şu anda yaptığım işi ve yaptığım *yeri* seviyorum," diye endişelendim, "yani kendi işimi kurmak için o işi bırakmayı düşünmek delilik mi? Hayatımı değiştirmek mi? Daha yeni bir ev aldım! Beş parasız

kalmayı göze alamam."

Frannie omuz silkti. "Bu cesur bir hareket ve bir risk, ama senin cesur bir hareketten çekineceğini hiç bilmezdim. Biraz araştırma yap. Bazı rakamlar bul. Diğer eyaletlerdeki büyük beden salon sahiplerine ve belki de bazı tasarımcılara ulaş. Sonra nasıl hissettiğinize bakın."

Sokaktan bir müşteri geldiğinde zil çaldı ve kahvemi tekrar elime aldım. "İşe dönsen iyi olur. Dinlediğiniz için teşekkürler."

"Senin için her zaman buradayım." Bana bir öpücük kondurdu ve gelen çifti selamlamak için vitrine doğru ilerledi, ben de mesajlarım arasında gezinmek için telefonumu elime aldım.

İşte o zaman Mason'dan sesli mesaj geldiğini fark ettim.

Normalde birbirimizi aramadığımız için bu bana biraz garip gelmişti ve umarım Lori ile aralarında her şey yolundadır. Mason uzun bir yol kat etmişti ama hâlâ duygusal ve hassas olabiliyordu. Herhangi bir dram yaşanmamış olması ve düğünün hâlâ devam ediyor olması için dua ettim.

Mesajını dinlerken çöreğin bir köşesini koparıp ağzıma attım.

"Hey, Millie." Mason'ın sesi heyecanlıydı, neredeyse nefes nefese kalmıştı. "Bugünkü provada fazladan bir kişi daha olacağını bilmeni istedim. İster inanın ister inanmayın, biyolojik babamı buldum - ismini annemin ölmeden önce bana yazdığı bir mektupta buldum, bu mektuba ancak geçen yaz annemin eşyalarını karıştırırken rastladım. Her neyse, biraz avlandıktan ve gerçekten o adam olduğundan emin olmak için bir babalık testinden sonra konuşmaya başladık. O gerçekten çok havalı bir deniz komandosu ve benim varlığımı öğrenince şok oldu.

"Annemin ona neden hiç söylemediğini gerçekten bilmiyoruz, ama neyse, bu size daha sonra anlatacağım uzun bir hikaye. Önemli olan şu ki, gerçek bir aile buldum ve düğünümde yanımda olacak. Dün öğle yemeğinde ilk kez yüz yüze tanıştık ve bu inanılmazdı. Lori ve ben onu provaya davet ettik ve o da evet dedi! Çok resmi bir şeyle rahat edeceğini sanmıyorum - biraz çekingen biri - ama belki onu özel bir yere oturtmanın bir yolunu bulabiliriz?

"Gerçekten bir babam olduğu ve onun hayatımın bir parçası olmak istediği için çok heyecanlıyım. Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum." Sesi biraz alçaldı. "Eski sevgililer olduğumuz ve Lori'ye saygımızdan dolayı *çok* yakın arkadaş olamadığımız için bunu söylemenin garip olabileceğini biliyorum, ama zor zamanlar geçirirken bana ne kadar iyi davrandığını gerçekten takdir ediyorum ve biliyorum ki

sizin yardımınız olmasaydı hayatımda bu harika yerde olamazdım. Her şey için teşekkürler. Akşama görüşürüz."

Vay canına. Beklediğim bu değildi. Bir süre şaşkınlıkla telefonuma baktım, sonra onu bırakıp kahvemi aldım.

"Her şey yolunda mı?" Frannie kahvemi doldurmak için yanıma gelerek sordu. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Evet, iyiyim. Mason'dan çılgın bir sesli mesaj aldım. Biyolojik babasını bulmuş."

Frannie'nin kaşları havaya kalktı, mavi gözleri kocaman oldu.

"Gerçekten mi?" "Evet." Mason'ın sesli mesajda bana söylediklerini özetledim.

"Yani temas kurdular mı?"

"Evet. Görünüşe göre düğüne geliyor." Omuz silktim. "*Nereden geliyor*, bilmiyorum ama buralı olduğu izlenimini edinmedim."

Kahve cezvesi hâlâ elinde olan Frannie uzaklara baktı. "Bunca yıl sonra yetişkin bir oğlum olduğunun söylenmesini hayal bile edemiyorum. Bu garip olmalı. Acaba başka çocukları da var mı, mesela tanışılacak kardeşleri var mı?"

"Mason söylemedi." Çöreklerimden bir parça daha kopardım ve yedim. "Ama öyle olmasını umuyorum. Mason'ın sadece annesi vardı ve her zaman bizim ailemizi ne kadar kıskandığını, ne kadar büyük ve ne kadar yakın olduğumuzu söylerdi. Hiç bilmediği akrabalarını keşfetmek onun için Noel sabahı gibi olurdu."

"Birbirlerine benziyorlar mı acaba? Belki onu seçebilirim." Lori Cloverleigh Çiftliği'nde çalıştığı için Frannie ve babam da düğüne katılacaktı. Aslında orada birkaç aile üyem de olacaktı -Lori'nin şaraphanedeki patronu, Frannie'nin kız kardeşi Sylvia ile evli olan Henry Amcamdı. Frannie'nin bir başka kız kardeşi olan Chloe teyzem ise tüm operasyonun CEO'suydu. Kocası Oliver ile birlikte orada olurdu.

"Sanırım babası da bu akşamki provaya geliyor," dedim Frannie'ye. "Mason onun da törende bir rolü olmasını istiyor gibi görünüyor." Bir ısırık daha aldım. "Acaba evli mi ve eşini de getiriyor mu? Belki Lori'nin büyükanne ve büyükbabasından önce oturabilirler. Çok fazla dikkat çekmek isteyeceğini sanmıyorum. Mason onu tanımlamak için 'çekingen' kelimesini kullandı." Bir yudum almak için kahvemi elime aldım. "Bu çok çılgınca, pembe dizi gibi bir şey!"

"Adı ne?" Frannie sordu.

"Biliyor musunuz? Mason söylemedi. Sadece deniz komandosu olduğunu söyledi." Bu da bana yine Zach'i düşündürdü. Garip bir tesadüftü. Ama sonra, Dex de eski bir SEAL'di. Onlardan binlerce olmalı.

Frannie bana gülümsedi. "İlginç bir gece olacak."

Sıcak bir duşun ardından saçlarımı açtım ve sahte balıkçı yakalı, etek ucu dizlerime kadar inen siyah kolsuz bir elbise giydim. Üzerine camel rengi bir blazer ceket giydim ve iş çantama leopar desenli bir çift topuklu ayakkabı yerleştirdim. Makyajımı tamamladıktan sonra düz ayakkabılarımı giydim, şemsiyemi kaptım ve dışarı çıktım.

Cloverleigh Farms'a giderken, birkaç dosya klasörü almak için bir ofis malzemeleri mağazasında durdum-gelinlik salonları hakkındaki tüm araştırmalarımı koyacak bir yer arıyordum. Aceleyle arabama dönerken, otoparkın karşısındaki bir adamın bir SUV'den indiğini ve alışveriş merkezinin en ucundaki büyük bir spor salonuna doğru koştuğunu gördüm. Onunla ilgili bir şey bana Zach'i hatırlattı - sakal? Geniş omuzları? - ve gözlerimi kısarak onu daha net görmeye çalıştım. Ama iyice bakamadan binanın içinde kayboldu.

Bir an arabamın yanında durdum ve aklımı kaybedip kaybetmediğimi merak ettim. İçimi bir ürperti kapladı.

Sonra kendime güldüm ve şemsiyemi arka koltuğa atıp direksiyona geçtim. Belli ki onu düşünürken yaşadığım orgazmların sayısı beni etkilemeye başlamıştı.

Yine de adamın geniş sırtı ve uzun adımlarının görüntüsü bütün gün aklımdan çıkmadı.

Beşe çeyrek kala Cloverleigh Farms'ın ana lobisinde Holt ve Champion düğün ekibiyle buluşacaktım, bu yüzden saat dört buçukta dizüstü bilgisayarımı kapattım, blazer ceketimi giydim, düz ayakkabılarımı topuklularla değiştirdim ve rujumu yeniden sürdüm. Elbette Kırmızı Halı değil - düğün planlayıcısı olmak arka plana karışmak için elinizden gelenin en iyisini yapmak anlamına geliyordu, bu yüzden daha nötr bir bej parlaticı seçtim.

Hazır olduğumda, düğün ahırından otelin lobisine doğru yürüdüm. Henüz kimse gelmemişti, bu yüzden ön büroyu geçip yönetici ofislerinin bulunduğu arka salona gizlice girdim.

Babamın kapısı açıldı ve kafamı içeri uzattım. "Hey."

Bilgisayarından başını kaldırdı, yüzü yanaklarını buruşturan ve alnını kırıştıran bir gülümsemeye dönüştü, ama ben hala onun dünyanın en yakışıklı babası olduğunu düşünüyordum. Saçlarındaki aklar gözlerinin keskin gümüşü mavisini ortaya çıkarıyordu ve hiçbir şey gözlerini karısının ya da kızlarının sürpriz ziyareti kadar aydınlatamazdı. "Selam Mills. Çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Dizüstü bilgisayarını kapattı. "Kulakların mı yanıyor? Ben de tam senden bahsediyordum."

"Öyle miydin?"

"Evet. Frannie aradı ve bu sabah sizi gördüğünü ve kendi işinizi kurma konusunda çok heyecanlı olduğunuzu söyledi."

"Oh. Evet." Kapı çerçevesine yaslandım. "Şu anda sadece çılgınca bir fikir."

"Frannie sesinizin deli gibi geldiğini düşünmedi." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"İstiyorum," dedim omzumun üzerinden lobiye doğru bakarak. "Ama şu anda zamanım yok. Mason'ın provası birkaç dakika içinde başlayacak."

"Ah, doğru." Babam yavaşça başını salladı. "Bu konuda kendini iyi hissediyor musun?" "Elbette." Ona şaşkınlıkla baktım.

"Neden hissetmeyeyim ki?"

"Bilmiyorum. Winnie, çıktığın son birkaç erkeğin çok çabuk evlenmesinden dolayı kendini kötü hissettiğinden bahsetmişti."

"Tanrım." Başımı salladım. "Ona neden gizli bir şey söylediğimi bilmiyorum. Önemli bir şey değildi, sadece havamdaydım."

"Güzel. O seni hak etmedi. Hiçbiri hak etmedi."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, baba."

"Ben ciddiym. Biliyorum en büyük sensin ve her şeyi ilk sen yapmaya alışkınsın ama sakın layık olmayan biriyle yetinmeye kalkma." Beni işaret etti. "Sen lanet olası Millie MacAllister'sın ve en iyisini hak ediyorsun."

Güldüm. "Gerçekten tarafsız bir baba gibi konuştun. Her neyse, bugün biraz araştırma yaptım ama kesinlikle tavsiyeye ihtiyacım var."

"Senin için her zaman buradayım."

Ona bir öpücük verdim ve ofisinden çıkarak koridordan lobiye doğru ilerledim. Resepsiyon masasının arkasındaki kapıdan içeri girdiğimde, lobinin büyük taş şöminesinin önünde birkaç kişinin toplandığını fark ettim. Blazer ceketimi düzelttim, check-in işlemlerini yapan çalışana gülümsedim, masanın etrafından dolaştım ve gruba yaklaştım.

Lori'nin anne ve babası olduğunu tahmin ettiğim bir çiftle, muhtemelen nedimleri olan üç genç kadından oluşan bir grupta, Mason'ın arkadaşları olduğunu anladığım birkaç adamla, yüksek Noel ağacının arkasından fırlayan küçük bir oğlan ve kızla ve Mason'ın kendisiyle ayakta durduğunu gördüm. Babası mıydı?

Yaklaştıkça havada garip bir çıtırtı hissettim -neredeyse bir elektrik akımı. Daha önce otoparkta hissettiğim ürpertinin aynısı omurgamdan yukarı süzüldü. Adamın duruşunda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Büyük omuzlar. Tuzlu ve biberli saçları. Boynunun arkası.

Ama hiçbir yolu yoktu.

Bir elimi gergin karnıma dokundurarak bir topuğum diğerinin önünde yürümeye devam ettim. Mason beni görünce gülümsedi. "İşte geldi. Ben de tam senden bahsediyordum. Mills, bu-"

O anda adam bana doğru döndü.

Olduğum yerde durdum, bacaklarım bükülmek üzereydi. "Zach," dedim kendimi durduramadan.

Yüzündeki ifadeden onun da en az benim kadar şok olduğunu anlayabiliyordum. "Millie?"

"Babam, Zach Barrett," diye bitirdi Mason, sesi kesilerek. Aramızda bir ileri bir geri baktı. "Bekle, siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Zach ve benim aramda hızlı ve çaresiz bir bakış geçti. Ama tıpkı otelin barında olduğu gibi, bir şekilde tek kelime etmeden plan üzerinde anlaştık. "Bu bir sürpriz," dedi elini uzatarak.

Sesinin bu kadar kontrollü olduğuna inanamıyordum. "Kesinlikle öyle," dedim, benim sesimdeki dalgalanmayı duyarak.

"Yaklaşık bir ay önce New York'ta tanıştık," diye açıkladı Zach Mason'a, ben uyuşuk bir şekilde elimi onun elinin içine koyarken. Ne kadar sert sıkıldığını kimse görmedi. "Kasırğa sırasında ikimiz de aynı otelde mahsur kalmıştık. Sonunda barda konuşmaya başladık."

"Gerçekten mi?" Mason şaşkın şaşkın baktı.

Lori meraklı bakışlarla yanlarına geldi ve kolunu Mason'ın beline doladı. "Neler oluyor?"

"Zach ve Millie birbirlerini tanıyorlar sanırım." Mason başını eğdi. "Yani bir otel barında mı tanıştınız?"

"Evet," diye cevap verdim, dengemi yeniden kazanarak. "New York'ta, düğün organizatörleri fuarı için oradayken. Aslında komik bir hikâye." Sinirli bir şekilde güldüm, ellerimi arkama koydum, sanki Zach dokunduğu için bir tanesinin alev alev yandığını herkes görebilirmiş gibi. "Beni rahat bırakmayan korkunç bir pislik vardı ve Zach beni kurtarmaya gelecek kadar nazikti."

"Vay canına, gerçekten mi?" Lori bize gülümsedi. "Ne tesadüf."

"Demek kendinizi tanıttınız?" Mason hâlâ dengesiz görünüyordu.

"Evet," dedim, Zach'ten biraz uzaklaşarak. Zach'in yüzündeki Sanki vücudu ısı yayıyormuş gibi yakındı. "Teşekkür etmek için ona bir içki ısmarlamayı teklif ettim ama izin vermedi."

Zach çıplak gördüğüm omuzlarını silkerek, "Teşekkür etmene gerek yok," dedi. "Sadece araya girdiğim için alınmadığına sevindim."

"Elinde değildir herhalde," dedi Lori. "Navy SEAL ve koruma görevlisi olmak falan. Korunmaya ihtiyacı olan birini görürseniz, hemen atlar ve yaparsınız. İçgüdüsel bir tepki."

"Doğru." Zach bana baktı. "İçgüdüsel bir tepkiydi."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Mason.

"Bir süre sohbet ettik, hepsi bu," dedim, keşke daha iyi bir yalancı olsaydım. Winnie kadar kötü değildim ama bir uzman da değildim. "Ertesi sabah erkenden uçağım vardı, o yüzden yatmaya gittim."

Zach sanki o da aynı şeyi yapmış gibi kısaca başını salladı.

"Bu ne zamandı?" Mason'ın gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Biz.

"Eylül başı mı?" Emin değilmişim gibi davranmaya çalıştım. dört hafta ve iki gün geçtiğini biliyordu.

"Ve sen bunu hiç bir araya getirmedin mi? Bağlantıyı?" Mason'ın sesi neredeyse şüpheli geliyordu. Belki de bu benim sinirlerimden kaynaklanıyordu.

"Hayır," dedim Zach'e bir bakış atma riskini alarak. "Aslında birbirimize nerede yaşadığımızı söylediğimizi bile sanmıyorum."

"Kısa bir sohbetti," diye kabul etti Zach. "Sadece bir içki."

"Bekle, içkiyi geri çevirdiğini sanıyordum." Mason Zach'e baktı.

"Çünkü teşekkür etmeme gerek yoktu."

Zach ve ben birbirimize bir kez daha baktık. "*Ödeme* teklifimi reddetti Bunun için," diye açıkladım. "Ödemek için ısrar etti."

Mason, "Demek birlikte bir şeyler içtiniz," dedi.

"Evet. Sadece bir tane." Yanaklarımda sıcaklık hissettim ve hırsızlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi göründüğümü biliyordum. "Ve sonra iyi geceler diledik."

"Çok komik," dedi Lori, memnun sırtışı Mason'ın kararsız ifadesiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. "Bence bu harika bir şey. Zach burada kimseyi tanımayacağını düşünüyordu ama artık bir arkadaşı var. Millie, akşam yemeğinde bize katılmalısın."

"Hayır, gerçekten yapamam," diye itiraz ettim. "Ama sorduğun için teşekkür ederim. Herkes burada mı? Ahıra gidip tören boyunca yürüyelim mi?"

"Herkes burada," diye onayladı. "Ama yemeğe gelemeyeceğine emin misin? Mason, ona gelmesini söyle."

"Gelmelisin," dedi Mason ve belki de bu sadece benim kafamdaydı ama ses tonu her zamanki sıcaklığından yoksundu.

"Teşekkürler ama bu gece gelemem. Babamla yemek yiyeceğim." Omzumun üzerinden işaret ettim. "O zaten burada beni bekliyor. Yani, burada çalışıyor. Mali işler müdürü. O benim babam." Gevezeliğim hiçbir anlam ifade etmiyordu ama Zach'in gözleri üzerimdeydi ve Mason'ın tuhaflığı beni terletiyordu. "Tamam o zaman, gidelim mi?"

Cevap beklemeden döndüm ve ahıra giden patıkaya açılan arka kapıya doğru yürüdüm. Sırtımı onlara döner dönmez gözlerimi kapattım ve dik durmaya konsantre oldum.

Zach'in arkamdan beni izlediğini bilmek bacaklarımı titretti.

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

ZACH

Goddamn, Çok güzeldi.

Bir odadaki tüm oksijeni alıp götüren şey neydi? Kanın kasıklarımın hücum etmesinden bahsetmiyorum bile. Onun görüntüsü

sikimin kabarmasına neden olan anıları geri getirdi.

Ama belli etmedim.

Millie'nin ne kadar telaşlandığını, Mason'ın ne kadar tedirgin görüldüğünü hemen fark ettim ve koruma içgüdüm devreye girdi. İşleri yoluna koymak için yeterince iyi bir iş çıkardığımı düşündüm - sadece içki konusunda bir hata yaptım ve Millie orada rotayı düzeltti.

Şimdi, onun arkasında yürürken, tanıştığımız gecedan beri hayalini kurduğum kıvrımlarına hayranlıkla bakarken, bu durumun ne kadar berbat olduğunu düşündüm. Mason'ın eski kız arkadaşı mıydı? Şansı neydi ki?

Nasıl bir araya gelmediğimizi anlamak kolaydı; bırakın düğün planlamacısı olduğunu, Michigan'lı olduğunu bile bilmiyordum. Ve yeni evlenen yetişkin bir oğlum olduğundan haberi yoktu. Çıktığı bir adam. Yattığı bir adam.

Tanrım.

Onu tekrar görmek istemiştin. Ama bu şekilde değil.

İçim içimi yerken bile kapıya ulaşmak için aceleyle yanından geçtim ve kapıdan geçerken göz teması kurmadan teşekkürlerini mırıldandım. Yerimde kalarak diğer herkes için kapıyı tuttum. Mason ve Lori en sondaydı ve birlikte ahıra doğru yürüdük.

"Tanrıya şükür yağmur durdu ama hava serin, değil mi?" Lori kollarını ovuşturdu ve aceleyle ilerledi. "Sizinle orada buluşuruz!"

Mason ve ben omuz omuza yürüdük. Rahatsızlığını hissediyordum ama bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

"Millie'yle daha önce tanışmış olman çok garip," dedi. "Dünya küçük sanırım." Sıradan görünmeye çalıştım. "Ve bir içki içtin."

"Evet."

"Ve hepsi bu mu? Hiçbir şey olmadı mı?"

Ona sertçe baktım. "Ne oldu?"

"Bilirsin işte. Sen ve Millie arasında." Omuz silkti ve ellerini ceplerine soktu. "Bunu sormak tuhafsa özür dilerim, sadece hikâyede daha fazlası olduğuna dair garip bir his var içimde."

"Yoktu. Yoktu."

"Sanırım bu beni ilgilendirmez," dedi. "İkiniz de yetişkinsiniz ve onun benim eski kız arkadaşım olduğunu ya da onun senin babam olduğunu bildiği gibi bir şey değil. Ben sadece Sanırım her şeyin açıkta olmasını istiyorum. Hayatımın uzun yıllarını bir şeylerin benden saklandığını düşünerek geçirdim. Gerçeği bilmek istiyorum ama asla cevap alamıyorum. Bu duygudan nefret ediyorum."

"Anlıyorum."

Kapıya vardık ve elini kapıya koydu ama açmadı. Gözlerimin içine baktı. "Dürüstlüğün benim için çok şey ifade ediyor. Geçmiş değiştiremeyiz ama geleceğe yön verebiliriz. Eğer bana söz verirsen, sana inanırım."

Gerçeği söyleyeceksem bunu şimdi yapmalıydım ama Millie'nin haberi olmadan bunu yapmamın imkânı yoktu. Yalanı sürdürmek zorundaydım. "Sana söz veriyorum. Hiçbir şey olmadı."

Gülümsedi, yirmi sekiz yaşından daha genç görünüyordu ve bana eski halini hatırlatıyordu. "Tamam. Teşekkürler."

Sonraki kırk dakika boyunca Millie ve ben göz temasından başarıyla kaçındık. Oda yarınki tören için hazırlanmıştı; odanın en ucunda muhtemelen bir dans pisti olan yere beyaz sandalyeler dizilmişti ve aralarında altın bir yolluk vardı. Koridorun başında yeşilliklerden yapılmış ve beyaz çiçeklerle süslenmiş büyük bir kemer duruyordu.

Büyük pencereler ve onun ötesinde çiftliğin sonbahar manzarası görünüyordu; ağaçlar kırmızı, altın rengi ve yanık turuncuyla alev alev yanıyordu. Bana yıllar öncesinin mevsimlerini hatırlattı ve Ohio'daki ilk çocukluğum için biraz nostalji yapmama neden oldu.

Millie kimin ne zaman oturacağını, düğün alayının nasıl ilerleyeceğini ve tüm bunların zamanlamasını gözden geçirirken çoğunlukla yoldan uzak durdum. Lori ve annesinin tonlarca sorusunu güven verici ve profesyonel bir şekilde yanıtladı. Belli ki işinde mükemmeldi, beni daha da etkiledi çünkü aklının başından gitmiş olması gerektiğini biliyordum.

"Damat ve sağdıçlar yerlerini aldı, Lori'nin büyükanne ve büyükbabası oturdu, Lori'nin annesi oturdu, nedimeler, nedime, çiçekçi kız ve yüzük taşıyıcısı ve sonra Lori ve babası," dedi Millie. "Yürüyerek geçelim mi?"

"Peki ya Zach?" Mason sordu. "O ne zaman oturacak?"

"Oh." Millie, cevap orada bir yerde olabilirmiş gibi bir panoya baktı. "Büyükanne ve büyükbabadan sonra, Lori'nin annesinden önce oturabilir mi?"

"Tanınmaya gerçekten ihtiyacım yok." Ellerimi kaldırdım, içten içe Mason'ın tekrar düşünmesini umuyordum. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuda doğru hissetmiyorum."

"Ama bu benim için önemli," dedi Mason. "Ve sen de ön sırada oturmalısın."

"Biliyorum," dedi Lori'nin annesi, bordo takım elbiseli, iyi giyimli bir kadın. "Neden bana yerime kadar eşlik etmiyor? Böylece kocam Lori'yle kalabilir."

"Bu mükemmel." Lori heyecanla başını salladı. "Harika fikir anne."

Bayan Campion bana doğru yürüdü ve gülümsedi. "Senin için uygun mu, Zach?" "Tabii ki olur."

Gülerek bana kolunu uzattı. "Pratik yapalım mı?"

"Evet," dedi Millie, diğer herkesi sıraya dizmek için etkin bir şekilde hareket ederek. "Lori ve Bay Campion, siz şurada gözden uzakta olacaksınız. Beyler, en son sağdıç ve damatla birlikte sıraya girecek ve koridorda kemerin sağındaki yerinize gideceksiniz. Bayanlar, çiçekçi kız ve yüzük taşıyıcısı, siz de gelinle birlikte olacaksınız - en son nedime ve çocuklarla birlikte sıraya girin."

Ben üzerime düşeni yaptım, Bayan Campion'ı koridordan geçirdim, sol ön sıradaki koltuğuna götürdüm ve Mason'ın istediği gibi ilk sıraya oturdum.

Provan'ın geri kalanı hızla geçti ve sonra herkes han'ın ana lobisine geri döndü. Millie'yle yalnız bir dakika geçirme umuduyla geride kalmaya çalıştım, ama o grupta kaldı ve patikadan geri dönüş yolunu gösterdi. Artık hava kararmıştı ve gökyüzünden birkaç parça yağmur yağıyordu.

Grup lobide yeniden toplandı ve akşam yemeğinin verileceği restorana gitmek için planlar yaptı. "Bizimle gelmek ister misin?" Mason bana sordu.

"Hayır, teşekkürler. Seninle orada buluşuruz." Ona sert bir gülümseme verdim. "Gitmeden önce erkekler tuvaletini kullanacağım."

"Tamam," dedi Lori'nin ceketini giymesine yardım ederken. "Aceleyle gerek yok, rezervasyonumuza daha yarım saat var, o yüzden muhtemelen önce barda takılırız. Adres sende var mı?"

Başımı salladım. "Her şey yolunda."

Millie hâlâ Bayan Campion'la konuşuyordu, ben de lobiden çıkıp otelin arka tarafındaki bara doğru yürüdüm. Karanlık ve samimiydi ve Millie'yle akşamı bir köşedeki masada oturup birbirimizi daha iyi tanıyarak geçirmeyi ve sonra otel odamda soyunmayı her şeyden çok diledim.

Ama bu imkansızdı.

Mason'ın eski kız arkadaşıydı.

Bu düşünceyle yüzümü buruşturarak koridorun sonundaki erkekler tuvaletine daldım. Dışarı çıktığımda Millie'nin barda tek başına oturduğunu görünce duraksadım. Sırtından aşağı dökülen uzun dalgalı saçları içimde bir özlem duygusu uyandırdı.

Bir ön kapıya, yani gitmem gereken yere, bir de ona, yani olmak istediğim yere baktım. Bir an içinde kararımı verdim ve odayı geçip ona doğru yöneldim.

Omzuna dokundum. "Hey."

Şaşırmış bir şekilde döndü. "Oh! Zach, merhaba." Etrafıma bakarak, "Herkesin gittiğini sanıyordum." dedi.

"Onlar yaptı. Bir dakika geride kaldım. Seninle konuşmayı umuyordum." Yanındaki boş tabureye baktım. "Oturabilir miyim?"

"Elbette." Önünde zaten bir martini vardı ve bir yudum almak için kaldırdı.

"Babanı mı bekliyorsun?"

"Ah, bu biraz yalan oldu. Akşam yemeğine gitmememin daha iyi olacağını düşündüm, şey ..." Gözleri yarım saniyeliğine kasıklarına kaydı. "Koşullar."

"Muhtemelen haklısın." Barmen yaklaştı ve hızlı bir içki için yeterli zamanım olduğunu düşünerek bir Old-Fashioned sipariş ettim.

"Yani bu garip bir tesadüf, ha?" İçkisini zeytinlerle birlikte karıştırdı.

"En hafif tabirle."

"Yani, senin-" Başını salladı ve cümlesini bitirmedi. "Milyon yıl geçse bile."

Ona daha yakın durma isteğimle savaştım. "Biliyor musun, dün gece seni şehir merkezinde bir caddeden geçerken gördüğümü sandım. Sonra dedim ki, hayır... olamaz."

"Aman Tanrım, aynı!" Gözleri kocaman açılmıştı. "Seni bu sabah bir otoparkta, bir spor salonuna girerken gördüğümü sandım."

"O bendim," diye onayladım.

"Muhtemelen sokaktaki de bendim. Dün gece kız kardeşlerimle şehir merkezindeydim."

Başımı salladım. "İçimde bir his vardı. Ama kendime bir şeyler gördüğümü söyledim. İhtimaller nedir?"

"Sayılardan bahsetmişken." Merakla bana baktı. "Bu matematik nasıl mümkün olabilir ki? Beni ilgilendirmez ama-"

"Sadece on sekiz yaşındaydım. Ve ondan hiç haberim olmadı," dedim, ona bir açıklama borçluymuşum gibi hissederek. Düşünmesini istediğim son şey, genç ve hamile bir kızı terk ettiğimdi. "Mason'ın annesi de sadece on sekiz yaşındaydı ve sadece birkaç gün süren umursamaz bir ilişkimiz oldu. Hamile kaldığından haberim yoktu ve bana ondan hiç bahsetmedi. Ya da ona benden."

"Bir çocuğu babasından uzak tutmak çok garip bir seçim." Millie'nin yüz ifadesi sıkıntılıydı. "Bunu anlayamıyorum."

"Koşullar pek de ideal değildi," dedim. "İnanın bana, şimdi bildiklerimi bilerek geriye dönebilseydim, her şeyi farklı yapardım. Ama bu haliyle Andi'yi -Mason'ın annesini- verdiği karar yüzünden yargılayamam. Biz de çocuktuk, liseyi yeni bitirmiştik. Ve ben de onun üzerinde pek iyi bir izlenim bırakmadım." Millie'ye o sonbahar Frankenmuth'ta neler olduğunu kısaca anlattım.

Yavaşça başını salladı. "Yani oğlunu senden ceza olarak mı sakladığını düşünüyorsun?"

"Herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyorum ama bence bu mümkün." "Vay canına."

İçkim geldi ve bir yudum aldım. "Her neyse, Mason birkaç ay önce bana ulaştığında şok oldum. Ama babalık testi sonuçlanmadan önce bile içimde bunun doğru olduğuna dair bir his vardı. Tüm gerçekler aynı hizadaydı."

"Mason bana gerçek babasını bulduğunu ve düğünde olacağını söyleyen bir sesli mesaj bıraktı," dedi başını sallayarak, "ama senin adını hiç söylemedi."

"Bana senden daha önce de bahsetmişti, sadece ismen değil." Şaşırmış görünüyordu. "Bahsetti mi?"

"Evet. Zor zamanlarında ona yardım eden eski bir kız arkadaşından bahsetti ve onun düğününü planladığını söyledi."

Hızlı bir kahkaha attı. "Ben de bu hafta sonuyla ilgili en tuhaf şeyin *bu* olacağını düşünmüştüm."

"Özür dilerim, Millie."

"Bu senin hatan değil." Biraz daha dik oturdu. "Ama Mason'ın gerçeği *hiç* bilmemesinin kesinlikle en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Yeterince iyi örtüştüğümüzü sanıyordum." Bir elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Ama bir şeylerden şüphelendi."

Millie martini bardağını şangırtıyla yere bıraktı ve biraz boğulur gibi oldu. "Ne?"

"Ahıra doğru yürürken bana aramızda bir şey olup olmadığını sordu."

"Öyle mi? Ama ona bu fikri veren neydi?"

"Emin değilim. Sanırım gerginliği hissetti. Mason'ı o kadar iyi tanımıyorum ama belki de gerçekten sezgileri güçlüdür."

"Öyle." Ellerini birbirine doladı. "Ne *dedin* sen?"

"Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim, hiçbir şey olmadı."

Millie rahatlamış görünüyordu, omuzları gevşemişti. "Tamam. Güzel."

"Bana hayatının çoğunu gerçeği arayarak geçirdiğini ve bazı şeylerin kendisinden saklandığını hissettiğini söyledi." Bir içki daha aldım.

"Annesi," dedi Millie sessizce. "Annesinin seni sır olarak saklaması onun için çok zor olmalı. Çok yakındılar."

"İlk konuşmalarımızdan birinde, affetmeye çalışmakla ilgili bir şeyden bahsetti." Bir an için bu bilgiyi Millie'yle paylaşarak Mason'ın güvenine ihanet edip etmediğimi merak ettim ama oğlumun güvenini kazanmaktan daha az riskli bir şey varsa, bunu anlamasını istedim.

Güven ve saygı, onunla tekrar vakit geçirmeyi çok isterdim. "Sanırım bana ulaşması, bir bağ kurması bunun bir parçası."

"Tabii ki."

"Dürüstlüğün onun için ne kadar önemli olduğunu, ona karşı açık davranmamdan ne kadar memnun olduğunu söyledi." Gözlerimi kapattım. "Bunu ondan almaya bir türlü cesaret edemedim. Benim sadece onur, sorumluluk ya da kan bağıni önemsemeyen bir pislik olduğumu düşünmesini istemiyorum."

Millie elini koluma koydu. "Anlıyorum, Zach."

"Muhtemelen kulağa çok aptalca geliyor ama bana ilk söylediği şeylerden biri, büyürken annesine babasının iyi bir adam olup olmadığını sorduğuydu. Annesinin cevabı da, *o zamanlar öyle olduğunu düşünüyordum* olmuş." Başımı salladım. "O zaman doğru muydu bilmiyorum. Ama şimdi doğru olmasını isterim."

"Artık doğru. Ve kulağa hiç de aptalca gelmiyor." Elini üzerimden çekmeden önce pazumu ovuşturdu. "Bence ikimiz de Mason'ın duygularına öncelik vermeliyiz ve bu da aramızda olanları kendimize saklamamız anlamına geliyor."

"Yanlış bir şey yaptığımızdan değil," dedim hemen.

"Hayır, ama insanlara eski erkek arkadaşımın babasının kim olduğunu bilmeden onunla yattığımı söyleyerek bunu kanıtlamama gerek yok." Biraz güldü. "Tanrım. Kulağa çok saçma geliyor."

"Öyle." Anılar şimdi bile kanımı ısıtıyor. "Ama kesinlikle eğleneliydi." Gözleri benimkilerle buluştu ve kızardı. "Öyleydi."

"Ve eğer koşullar olduğundan farklı olsaydı," dedim sessizce, "bu gece her şeyi yeniden yapmak isterdim."

Yanaklarındaki pembelik derinleşti. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Pazartesi ayrılıyorum." Bir an için içkime odaklandım ve bardağı elimde çevirdim. "Seni çok düşündüm."

"Ben de aynısını yaptım," diye fısıldadı, sanki bu korkunç bir sırması gibi. "Neredeyse birkaç kez seni arayacaktım."

Beynimin o telefon görüşmelerinin neleri gerektirmiş olabileceğini hayal etmesine izin vermeyerek kokteylimin kalanını geri attım. "Sanırım yapmadığın iyi oldu."

"Evet."

Bardağı bardağın üzerine koyarak ona döndüm, doğru şeyi yapmaya kararlıydım. "Evet, Millie MacAllister, seni tekrar görmek güzeldi."

"Sen de." Bana elini uzattı, ben de elini tuttum ve kibarca olduğundan biraz daha uzun tuttum.

Sesimi alçak tuttum. "Hatırladığım kadar güzelsin. Belki daha da güzelsin."

Yüzündeki renk derinleşti ve uzun, kalın kirpikleri aşağı indi. "Teşekkür ederim."

Yanağını öpmeden duramadım. Dudaklarımı yumuşak, sıcak tenine bastırdıktan sonra ağzımı kulağına yaklaştırdım ve fısıldadım, "Yanlış olduğunu biliyorum ama seni öpmeden gidemem."

Keskin bir nefes aldı.

Doğrudum ve elini bıraktım. "Yarın görüşürüz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

MILLIE

A Zach'in binadan ayrıldığından emin olur olmaz Winnie ve Felicity'ye mesaj attım.

Acil durum! Acil durum!

Evimde şarap içmek için kim müsait?

Önce Winnie cevap verdi.

Ateş et! Saat 8'e kadar Abelard'da şarap tadımına yardım edeceğim. O zaman gelebilir miyim? Bir şişe getiririm.

Ben ona yanıt yazarken Felicity araya girdi.

Ben geldim! Hutton bu öğleden sonra bir iş gezisine çıktı ve benim yemek işim de öğleden sonraya kaldı. Biraz atıştırmalık getireceğim.

Mükemmel. 20'de orada görüşürüz.

Winnie bir mesaj daha gönderdi.

Acil durum nedir?

Felicity, Winnie'nin sorusu üzerine yukarı bakan bir dizi ok gönderdi.

Mesajla açıklamak için çok fazla. Ama hiç yanlışlıkla birinin babasıyla yattınız mı?

Önce Felicity cevap verdi.

Um... hayır.

Sonra Winnie.

Hallie ve Luna'nın babasıyla yattım. Ama bu bilerek oldu.
Kimin babasıyla yattın????

Felicity'den bir sıra ok daha.

Buraya geldiğinde anlatırım. Ama lanetli olmakla ilgili
söylediğim şeyi hatırlıyor musun? O. DOĞRU. DOĞRU.

Winnie işten beklenenden biraz daha erken çıktı, Felicity'yi evinden aldı ve birlikte geldiler. Felicity'nin elinde son birkaç gündür tariflerini denediği yiyeceklerle dolu bir yemek çantası, Winnie'nin elinde ise çalıştığı Abelard Vineyards'tan aldığı iki şişe şarap vardı.

Mutfak çekmecesinden bir tirbuşon alıp bir pinot noir açarken, "Konuş," dedi. "Bu acil durum nedir ve kimin babasını becerdin?"

"Yargılamayacağına söz vermelisin," dedim ve raftan üç bardak indirip Winnie'nin yanındaki tezgâha koydum. "Ve Winifred, yani Allah'ım bana yardım et, bunun tek kelimesini bile *kimseye* söyleyemezsin."

"Yapmayacağım," dedi ve bana serçe parmağını uzattı. "Serçe parmak yemini."

Serçe parmağımı onunkine geçirdim ve gözlerinin içine baktım. "Teşekkür ederim. Bu dışarı çıkamaz."

Felicity fırını mı çalıştırdı ve dönüp bana baktı. "Ölüyorum, Mills! Ne yaptın sen?"

Mutfak masasına doğru geri geri gittim ve avuçlarımı masanın kenarına dayayarak kendimi destekledim. "Pekâlâ. Geçen ay New York'ta yattığım adam mı? Beni tokatlayan ateşli, gizemli yabancı mı?"

"Evet?" Felicity ve Winnie dikkatle bana bakarak koro halinde konuştular. "Mason'ın biyolojik babası olduğu ortaya çıktı."

Winnie'nin çenesi düştü.

Felicity'nin gözleri gözlüklerinin arkasından kırıştı. "Ne?"

"Bekle bir dakika. Bekle bir dakika." Winnie sanki az önce söylediğim sözleri siliyormuş gibi ellerini havada salladı. "Ateşli şaplak atan yabancı

Mason'ın ... babası mı?"

"Evet! Biyolojik babasının kim olduğunu hiç bilmediğini söylediğimi hatırlıyor musun? Belli ki -ve bunu *bugün öğrendim*- annesi, Mason'ın geçen yaz nihayet eşyalarını karıştırırken bulduğu bir mektuba adamın adını yazmış. Ona ulaşmış."

"Kutsal topraklar!" Winnie çığlık attı. "Olay örgüsü değişti!" "Nasıl o yaşta bir oğlu olabiliyor?" Felicity sordu.

Onlara Zach'ın Frankenmuth'ta geçirdiği birkaç kader günü hakkında bildiklerimi anlattım.

"Frankenmuth," diye mırıldandı Winnie. "Buranın böyle bir cinsel skandal yuvası olduğunu kim bilebilirdi?"

Ona ters ters baktım. "Her neyse, kız -Mason'ın annesi Andi- Zach'e hamile olduğunu hiç söylemedi. Ama bu doğru."

"Babalık testi doğruladı mı?" Felicity sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Peki sonunda ne zaman bir araya getirdin?" Winnie merak etti.

"Bugün Mason ve Lori'nin provasında, lobiye girdiğimde Mason beni onunla tanıştırdı. Neredeyse bayılıyordum."

İkisi de bir süre sessiz kaldıktan sonra Winnie arkasını döndü ve üç bardak şarap doldurdu. Birini bana uzatarak, "Al. Bunu hak ettin."

"Teşekkürler." Büyük bir yudum aldım. "Çok garipti çocuklar."

"Sonra ne oldu? Haber verdin mi?" Felicity çantasından bir baget çıkarıp bir kesme tahtası alırken sordu.

"Hayır. Biz örtbas ettik." Nasıl tanıştığımızla ilgili anlattığımız hikâyenin G versiyonunu anlattım. "Yeterince iyi bir iş çıkardığımızı düşünüyordum ama daha sonra, herkes yemeğe gittikten sonra, Zach bara geldi -yaraya votka sürüyordum- ve bana Mason'ın ona aramızda bir şey olup olmadığını sorduğunu söyledi."

Winnie'nin nefesi kesildi. "Nasıl cevap verdi?"

"Hayır dedi! Ne diyebilir ki?" Şakayla karışık çeneme vurdum. "'Hmm, aslında, şimdi düşündüm de, o otelde eski kız arkadaşınla birkaç kez yatmışım.'" Gözlerimi sıkarak kapattım ve başımı salladım. "Bu çok garip."

Felicity bageti keserken, "Ama sen bilmiyordun," dedi. "Yani utanılacak bir şey yapmış değilsin."

"Sanırım değil." Şarabıma baktım. "Çocuklar, bir şeyi dışarı çıkarmam gerekiyor ama beni yargılayamazsınız."

"Yargılamak yok," diye söz verdi Winnie.

"O çok ateşli," diye inledim, *ateşli* kelimesini eriyen mozzarella gibi uzatarak. "Yani, inanılmaz derecede ateşli. Kimin babası olduğu umurumda değil, bu adamın *dumanı tütüyor*. Bugün onu görmek sanki-" Bu duyguyu tarif edecek kelimeler aradım. "Karnıma bir yumruk. Ya da belki kadınlık organıma. Ona çok büyük bir aşk besliyorum."

"Neden onu davet etmiyorsun?" Winnie sordu. Ona bön bön baktım. "Bunu yapamam!"

"Neden olmasın? Siz iki bekâr, rızası olan yetişkinsiniz." Durakladı. "Bekle, o da bekar, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla."

"İşte, gördün mü?" Omuzlarını kaldırdı. "Mason'ın bilmediği şey ona zarar vermez. Ara onu."

Vücudum *evet diye* yalvarıyor olsa da tekrar "*Hayır*," dedim. "Zach ilişkilerine bir yalanla başlamak istemiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Birlikte bir gece geçirdik ve bundan sonra da öyle olacak."

"Ama Millie," diye bastırdı Winnie. "İlk kez, kayıp bir köpek yavrusu olmayan bir adam buldun! Ya bu oysa?"

Boynum öne doğru uzandı. "Kendini dinliyor musun, Winifred? Şükran Günü masasında yattığım iki adamla oturduğumu ve onların baba oğul olduklarını mı hayal ediyorsun? Herkesin bana nasıl bakacağını, terbiye anlayışına ne olduğunu merak edeceğini mi hayal ediyorsun? Mason, 'Hey *anne*, hindiyi uzatır mısın?' der mi?"

İki kız kardeşim de kahkahayı patlattı. "Evet, sanırım bu işe yaramayacak," diye itiraf etti Winnie.

Felicity şarabından bir yudum aldıktan sonra baget dilimlerine zeytinyağı sürmeye başladı. "Onunla bu kadar eğlenmiş olman çok üzücü, o da hafta sonu için burada ve muhtemelen seni tekrar görmek istiyordur."

Öyleydi. Öyle olduğunu biliyordum. Ama önemli değildi.

Zach'i aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaparak, "Sahip olamayacağımız bir şeyi dilemenin faydası yok," dedim. "Bir film izlemeye ne dersin?"

O gecenin ilerleyen saatlerinde, kız kardeşlerim gittikten çok sonra, ışıklar sönmüştü ve vibratörüm yanımdayken yatakta uzanıyordum.

Ama onu kullanmak yerine, Zach'in ne yaptığını merak ederek uyanık yattım. Hâlâ düşün ekibiyle birlikte miydi? Otel odasında yalnız mıydı? Beni mi düşünüyordu? Yoksa aramızdaki kimyayı UNSAVORY etiketli bir kutuya koyup düşüncelerine devam etmekte benden daha mı başarılıydı?

Yan yattım ve komodinine baktım. Saatin kaç olduğunu görmek için telefonuma dokundum; on biri biraz geçiyordu. Muhtemelen hâlâ dışarıdaydı, değil mi? Yani ona mesaj atmamalıyım. Biri görebilirdi.

Sonra tekrar düşündüm, benim adım onun telefonunda görünecek gibi değildi. Beni rehberine falan kaydetmemişti.

Dudağımı ısrarak kartını sakladığımı çekmeceyi yavaşça açtım. İçeri uzandı. Çıkardı.

Sonra sırt üstü döndüm ve karanlıkta ona baktım. Parmağımı kenarlarında gezdirdim. Kulağıma gelen derin, kaba saba sesini hatırladım. *Yanlış olduğunu biliyorum ama seni öpmeden gidemem.*

Telefonuma uzandım.

Muhtemelen cevap vermeyecektir, dedim kendi kendime. Muhtemelen hâlâ dışarıda eğleniyordur ya da çoktan uyumuştur.

Numarasını telefonuma yazdım ve mesaj tuşuna bastım.

Hâlâ seni düşünüyorum. Umarım iyi bir gece geçiriyorsundur.

Sonra cesaretimi kaybetmeden Önce gönder tuşuna bastım.

Üç nokta belirlediğinde hâlâ nefesimi tutuyordum. Cevabı geldiğinde nefesimi bir anda bıraktım.

Seni de düşünüyorum. Burada olsaydın gece daha güzel olurdu.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bu da ne demek oluyor? Hala dışarıda mıydı? Keşke yemeğe gelseydim mi diyordu?

Neredesin?

Otel odamda. Beni arar mısın?

Nefesim kesildi. Kalbim küt küt atlıyordu, dediğini yaptım.

"Hey." O ses. Ondan gelen tek bir kelime meme uçlarımda karıncalanmasına neden oldu.

"Merhaba," dedim usulca. "Bu gece nasıl geçti?" "İyiydi. Biraz tuhaftı ama iyiydi."

"Nasıl garip?"

"Bütün gece boyunca kendimi birinin *babası* olarak tanıtıldığını duymak garip." "Oh."

"Akşam yemeğinden sonra çok çabuk bıraktım. Buraya dönerken bir içki dükkanından bir şişe viski aldım. Bir içkinin uykuya dalmama yardımcı olacağını umuyordum."

"Ama olmadı

mı?" "Hayır."

"Belki de jet lag seni ayakta tutuyordur." "Jet lag değil."

"Ne oldu?"

Hemen cevap vermedi. "Bana ulaştığına sevindim." "Öyle mi?"

"Evet."

Gözlerimi kapattım. "Yanlış olsa bile mi?"

"Bu sadece bir telefon görüşmesi. Bunun nesi yanlış olabilir ki?" "Bilmiyorum."

"Sanırım ne giydiğinizizi sorsam yanlış bir şey yapmış olurum."

Alt dudağım açıldı. Alt bölgelerimde bir sıcaklık oluştu.

"Ama yine de söyle," dedi. "Ve sonra hepsini çıkar."

Tekrar nefesimi içime çektim. Sonra doğruldum, pamuklu üstümü çıkardım ve flanel altımı ve külotumu çıkarmadan önce tekrar uzandım. "Çok sevimli kırmızı beyaz pijamalar giyiyordum," dedim ona. "Ama şimdi çıplağım."

"Aferin kızıma."

Titredim ve yorganı tekrar yukarı çektim. "Peki ya sen? Sen ne giyiyorsun?"

"Beli ipli siyah pantolon."

Onu karanlık bir odada, göğsü çıplak, pantolonu kalçalarına kadar inmiş bir halde yataarken hayal ettim. "İpi çöz."

"Ben senden çok öndeyim."

Bir avucumu karnıma bastırdım. "Ne kadar ileride?"

"O kadar uzak ki sikim elimde ve söylediğin her kelime onu daha da sertleştiriyor."

Oh, lanet olsun. Yanımdaki oyuncağa baktım. "Ne düşünüyorsun?" Nefes nefese sordum.

"Vücudun. Ağzın. Gözlerin. Dilimde senin amının tadı."

"Tanrım, diline bayılıyorum," diye inledim, elimi bacaklarımın arasına kaydırarak.

"Keşke şu anda seni onunla beceriyor olsaydım." Nefes alış veriş daha yüksekti. Daha hızlı.

Parmak uçlarımı klitorisimin üzerinde gezdirerek, "Hadi rol yapalım," diye fısıldadım.

"Ne kadar kötü bir kız olduğunu unutmuşum," dedi, sanki bu onu memnun etmiş gibi. "Kendine mi dokunuyorsun?"

"Evet."

"Dilimin darbeleriyle ısladın mı?" "Evet."

"Güzel. Şimdi parmaklarını em."

Parmaklarımı ağızma götürdüm, dudaklarımın üzerinde gezdirdim, sonra onları emdim, bu konuda biraz ses çıkardığımdan emin oldum.

İnledi. "Tanrım, keşke o ağız benim sikimin üzerinde olsaydı." "Ben de," diye fısıldadım. "O gece bunu yapamadım."

"Parmaklarını tekrar bacaklarının arasına koy," diye emretti. "Onları içine sok, ulaşabildiğin kadar derine, sonra klitorisini ovala."

Dediğini yaptım, gözlerim kapalı, kalçalarım açıktı. "Zach. Çok iyi hissettiriyor." "Benim için boşalmanı istiyorum," dedi hayalini kurduğum o ses tonuyla.

Bütün hafta *boyunca, reddetme olmayacağını* söyleyen. "Gerçekleşene kadar durmayın."

Oh Tanrım, oh Tanrım. Bedenimi çılgınca çalıştırırken düşünmemek için kendimi zor tuttum. Kafamın dışındaki her şeye odaklandım - bacaklarımın arasında oluşan gerilime, kulağımda giderek artan nefesine, göz kapaklarımın ardındaki gümüşü karanlığa. Dilinin, ellerinin ve vücudunun anısının parmaklarım kadar sert çalışmasına izin verdim ve hiç vakit kaybetmeden, dalgalar içime çarparken nefes alıp veriyor ve kalçalarımı kaldırıyordum.

"Ne kadar iyi bir kızsın," diye homurdandı. "Senin boşalmanı dinlemek sikimi daha da büyüttü."

"Keşke elin yerine beni becermek için burada olsaydın," diye nefes aldım. "Birçok kez burada olmanı diledim."

Aniden alçak sesle ve seksi bir şekilde güldü. "Bunu daha önce yaptın mı, seni kötü şey?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Bir oyuncağım var. Gerçeği kadar iyi değil ama hiç yoktan iyidir."

"Şimdi sende mi?" "Evet."

"Aç şunu."

Lelo'ya uzandım, nabzım çılginca atıyordu. "Tamam."

"Şimdi ucunu tatlı, ıslak amının içine sok. Sadece bir santim."

İstediğini yaptım, acı içinde zevkle inledim. "Daha fazlasını istiyorum." "İçindeki sikimi seviyor musun?"

"Evet," diye tısladım.

"Sana daha fazlasını veriyorum.

Hissedebiliyor musun?" Oyuncağı biraz daha derine kaydurdum. "Evet."

"Şimdi tekrar çıkar. Klitorisine doğru tut."

Şişmiş, hassas tomurcuğuma karşı uğultu neredeyse çok fazlaydı. "Oh, Tanrım ... Dayanamıyorum ..."

Nefes almakta zorlanıyor, kelimeleri zorlanıyordu. "Bana binmeni istiyorum." "Ha?"

"Dediğimi yap."

"Ama-"

"Beni dinle," dedi. "Dizlerinin üzerine çök. Oyuncağı yatağın üzerine koy."

İtaat ettim, dizlerimin üzerine çöktüm, oyuncağı kalçalarımın arasında ortaladım ve üzerine gömüldüm. İçimde titrerken inledim, kısa kol klitorisime karşı titreşti, uzun kol tüm alt vücudumun sıkışmaya başlamasına neden olan o noktaya bastırdı. "Çok derinsin," diye fısıldadım, boştaki elimle tıpkı onun otel odasında yaptığım gibi yatak başlığına tutundum. "Çok sertleşmişsin. Ve ben çok ıslağım. Çok sıkı."

"Evet," diye homurdandı. "Sikeyim evet. İnanılmazsın. Çok ateşlisin. Ve sen çok iyi bir kızsın."

Övgüsü alevlerin üzerine dökülmüş benzin gibiydi. "Beni tekrar boşaltacaksın," diye fısıldadım, oyuncağı daha da derine almak için dizlerimi açtım. İçim bir mengene gibi sıkıştı. "Çok yaklaştım."

"Sikeyim evet. Benim için tekrar gel. Sikimin üstüne gel. Aynen böyle. Tıpkı-" Ve sözleri uzun, şehvetli bir inlemeye dönüştü ve beni

ve doruğa ulaştığımda kalçalarımı döndürdüm, içimde onun sıcak, nabız gibi atan zonklamasını hatırladım, tekrar hissetmek için can attım.

Bir an sonra gözlerimi açtım. Hattın diğer ucunda hâlâ onun nefes alışını duyabiliyordum. Hızla oyuncağı altımdan çekip çıkardım ve kapattım. Oyuncağı yere atıp bacaklarımı birbirine bastırarak oturdum ve kendimi mahcup hissettim. Şimdi ne olacaktı?

"Hey," dedi. "Bana bir dakika verir misin?"

"Elbette." Bekledim, kalbim dörtlüala koşarken yavaşladı ve daha yumuşak bir dörtlüala koşmaya başladı. Ama hâlâ gergindim - birbirimize söyleyecek ne vardı ki?

"Tamam, döndüm."

"Merhaba," dedim. Sesim çatallaştı. Güldü. "İyi misin?"

"Sanırım öyle."

"Ama emin değilsin?"

Nefes verdim. "Bu konuda ne kadar kötü hissetmem gerektiğine karar vermeye çalışıyorum." "Bir ile on arasında bir ölçekte mi?"

"Elbette."

"Bir," dedi.

"İmkânı yok. Bundan daha fazlası olmalı. Sana mesaj atan bendim."

"Ama sana aramanı söylemiştim."

"Ve sonra *yaptım*."

"Sana kıyafetlerini çıkarmanı söyledim."

"Doğru." Gülmek zorunda kaldım. "Bu konuşmanın oldukça başındaydı. Tabii bir konuşma yaptıysak."

"Biraz konuşma oldu. Bundan neredeyse eminim." Durakladı. "Gerçi o sırada bir elim pantolonumdaydı. O yüzden ben kesinlikle on numara olduğumu düşünüyorum, sen de belki üç."

"Tüm zaman boyunca, ha?"

"Sen mesaj atmadan önce bile seni düşünüyordum. Muhtemelen bu yüzden işler bu kadar çabuk kızıştı. Viski de bir rol oynadı."

"Bu gece içtiğim şarap da öyle." Yatak başlığına yaslandım. "Utancımı bastırmaya çalışıyordum."

"Utanmanı istemiyorum, Millie." "Sen utanmıyor musun?"

"New York'ta olanlar için değil. Bağlantıdan haberimiz yoktu. Bu bilinçli bir karar değildi."

"Peki ya bu gece?" Sessizce sordum.

"Bu gece." Nefes verdi. "Evet, bu gece biraz farklı."

"Sana sadece iyi geceler dilemek için mesaj attığımı söyleyebilirim ama yalan söylemiş olurum," dedim. "İçten içe, olanların olmasını istedim."

"Ben de istedim. Aslında şahsen istiyordum ama bu ikinci sıradaydı."

Güldüm ama içimde bir pişmanlık vardı. Sonra kendimi gerçeği söylemeye zorladım. "Ama bence çizgiyi şimdi ve burada çeksek iyi olur ve bu sefer ciddi olmalıyız. Bu bir daha olamaz, telefonda bile."

"Katılıyorum."

"Ben senin numaranı sileceğim, tamam mı? Sen de benimkini sil."

Bu şekilde ayartılmayız bile."

"Tamam."

"Tamam." Tereddüt ettim. "Sanırım gerçekten iyi geceler diyeceğim. Düğünde görüşürüz."

"Düğün. Doğru."

"Yarın havalı ve profesyonel olacağım, her ne kadar içimden öyle gelmese de. Yanlış anlama."

"Anlıyorum." Durakladı. "New York'ta g i y d i ğ i n o siyah elbiseyi giymeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Güzel. O zaman ellerimi kendime saklayabilmem için bir şans var." Gülümsedim. "İyi geceler, Zach."

"İyi geceler."

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

ZACH

■ Mason'ın düğünü için hazırlanırken kendi düğünüm i ç i n hazırlandığımdan daha gergindim.

Aslında kendi düğünümü bile zor hatırlıyordum. Eski sevgilim ve zengin babası tüm faturaları ödemişti. Smokinle geldim, birkaç kelime tekrarladım, parmağıma bir yüzük takmasını izledim, bir tane de onunkine taktım ve bundan sonra çoğunlukla yolumdan çekildim. Açıkçası pek bir şey hissetmedim, muhtemelen içimden bir sesin Kimberly ile evlenmenin bir hata olduğunu söylemesine aldırmamak için elimden geleni yapıyordum.

San Diego'da yerel bir televizyon haber muhabiriydi, ancak dev haber ağlarından birinde ulusal düzeyde yayın gazeteciliğine geçmeyi umuyordu. Zeki, konuşkan, parlak saçları ve bembeyaz dişleriyle televizyon kişiliğine yakışır bir güzelliğe sahip olduğu için muhtemelen bunu başaracağını düşünmüştüm ama bunun ötesinde, tanıdığım en hırslı insandı ve bir şeyi istediğinde, sahip olduğu her şeyle onun peşinden giderdi. Ben de dahil. Neden evlenmeyi bu kadar çok istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama ipuçlarını vermeye başladığında sadece altı aydır çıkıyorduk.

Ona evlenmeyi hiç planlamadığımı söyledim. Bu hoşuna gitti, bir meydan okuma. Ona çocuk istemediğimi söyledim. O da istemediğini söyledi.

Düğünden önce vazektomi yaptırmalıyım.

Ona iş için ne kadar sık seyahat ettiğimi, zamanın sadece yarısında evde olduğumu hatırlattım. Bununla bir sorunu olmadığını, evde olduğum geceleri daha özel kılacağını söyledi.

Ve bana hayatımın geri kalanını gerçekten yalnız, her gece boş bir yatakta, sessiz bir evde geçirmek isteyip istemediğimi sordu. Kabul etmek zorundaydım.

Bu konuda itici bir şey var. Donanmada tanıdığım adamların hepsi artık evliydi ve aileleri vardı. İş arkadaşlarımdan hepsinin eşleri ve çocukları vardı. Yaşlandıkça dışlanan tek adam olmak o kadar da çekici değildi. En azından evlenirsem, bir artı birim olacaktı. Ve dürüst olmak gerekirse, onun ilgi odağı olma ihtiyacı bana uyuyordu. Konuşmaların ve gözlerin ona odaklanmasını sağlıyordu.

Ben de tamam dedim. Seçtiği yüzüğü aldım. Rezervasyon yaptırdığı restoranda soruyu patlattım. Belli ki tuttuğu fotoğrafçı yaklaşıp birkaç fotoğraf çekmek istediğinde yüzümü buruşturmamaya çalıştım, bunlar daha sonra Kimberly'nin sosyal medyasında ölümüne filtrelenmiş ve #DiamondsAreAGirlsBestFriend ve #Blessed gibi hashtag'ler eşliğinde ortaya çıktı.

Ve vazektomi yaptırdım.

Düğün, planlaması gerçek evliliğimizden daha uzun süren bir canavar meselesiydi. Bunun nedeni çoğunlukla otuz beşinci yaş gününe girmesi ve birkaç şeyin farkına *varmasıydı*, en önemlisi de anne olmak istemesiydi, ne kadar sık gittiğimden nefret ediyordu ve evde olduğumda duygusal ihtiyaçlarını ihmal ettiğimi söylüyordu - çok kapalıyım.

Birkaç ay içinde istasyondaki bir yapımcıya aşık oldu, beni terk edeceğini açıkladı ve onun yanına taşındı. Artık evliydim ve son duyduğumda hamileydi.

Ve yetişkin oğlumun düğününe katılmaya hazırlanıyordum, eski kız arkadaşıyla telefonda yaptığım ateşli seksin anısı zihnimde tazeydi. Dokunmayacağıma dair kendime yemin ettiğim kadın. Mason'a dokunmayacağıma dair söz verdiğim kadın. Tekrar dokunmayı düşünmeden edemediğim kadın.

Ama ben yapmazdım.

Dün gece iyi vakit geçirmiştım ama kötü bir karar vermişim; öfke, suçluluk, yalnızlık gibi karmakarışık duygulara viskinin etkisiyle bir tepki vermişim. Telefonum Millie'nin mesajıyla aydınlandığında, gerçekliğimden kaçma ve onun yerine fanteziye dalma şansına atlamışım.

En azından yüz yüze bir şey yapmamıştık. Telefon seksi teknik olarak seks sayılır mıydı? Genelde her şeyi siyah ve beyaz olarak gören biriydim, ama burada biraz yorumlama alanı olabileceğini hissettim.

Yine de. Bu bir daha olamazdı. Kendimi yıllardır hissetmediğim kadar genç ve canlı hissetmemi sağlasa da, o bana yasaktı.

Banyo aynasında kaşlarımı çatarak kendime baktım ve kravatımı düzelttim. Düğümü yeniden ayarladım. Yakalarımı düzelttim. Fermuarımı kontrol ettim. Elim sakallarımın üzerinde gezdirdim, sakallarım tahmin ettiğimden daha fazla ak olduğunu görünce dehşete kapıldım.

dün fark ettim. Saç fırçamı elime alarak kulaklarımın üstündeki saçlarımı düzelttim. Tekrar yere koyduktan sonra yansımamı inceledim ve kaşlarımın arasındaki iki çatlağı fark ettim. Beni yaşlı ve gergin gösteriyorlardı. Yüz kaslarımı gevşetmeye çalıştım, ama çizgiler kaldı.

Işığı kapattım. İşte
oldu. Çok daha iyi
oldu.

Millie işleri profesyonel tutma konusunda yalan söylememişti. Herkese nereye gideceğini ve ne yapacağını hatırlatırken, müzisyenden fotoğrafçıya, çiçekçiden nikah memuruna kadar herkesle nezaket ve verimlilikle ilgilenirken ve töreni zamanında başlatırken soğukkanlı ve iş adamıydı.

Birbirimizi selamlarken sadece bir kez göz teması kurduk ama aramızda bir metre mesafe vardı. Sanırım bana doğru başını salladı. Ellerimi ceplerime soktum.

Arka odada bekledikten sonra, Lori'nin annesine koltuğuna kadar eşlik ederek ve ön sırada onun karşısındaki sandalyeye oturarak görevimi layıkıyla yerine getirdim. Mason ve sağdıçları çoktan yerlerini almışlardı; bana endişeyle gülümsedi ve o tanıdık hareketiyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Tüm gözlerin benim üzerimde olduğunu, kim olduğumu ve neden Bayan Champion'la koridorda yürüdüğümü ama damadın yanında oturduğumu merak ettiklerini bilmeme rağmen, güven verici olduğunu umarak gülümsemesine karşılık verdim. Benimle birlikte ön sırada oturan diğer davetliler Mason'ın koşu kulübü aracılığıyla yakın olduğu eşcinsel bir çift ve onun mentor öğretmeni ile kocasıydı.

Lori'nin tarafı çok daha doluydu ve her ne kadar rahat olmasam ve resepsiyonda ne kadar kalmam gerektiğini merak etsem de Mason'a geldiğim için mutluydum.

Tören bittiğinde koridordan tek başıma geri yürüdüm ve doğruca odanın en ucundaki bara gittim. Mason beni bulduğunda bir kenarda durmuş kokteyli yudumluyor ve görünmez olmaya çalışıyordum. "Hey, Zach."

"Hey, Mason." Elini sıktım. "Tebrikler."

"Teşekkürler." Sırıttı. "Şimdi bazı fotoğraflar çekiyoruz. Lütfen bazılarında yer alır mısınız?"

Ağızımdan dökülen "*hayır*" ı yuttum ve içkimin kalanını geri attım. "Elbette."

"Harika. Beni takip edin." Düğün ekibinin ve Lori'nin ailesinin büyük pencerelerin önünde toplandığı odanın önüne doğru ilerledi. Kemer kaldırılmıştı ve fotoğrafçının asistanı herkesi sıraya diziyordu. Mason'ı fark etti ve gülümsedi.

"Onu buldun mu?"

"Evet." Beni işaret etti ve gururla "Bu benim babam" dedi.

Kendimi sersemlemiş ve dengemi kaybetmiş hissettim ama kadının beni yönlendirdiği yerde, Mason ve sağdıçlarının arasında durdum. Kendimi bu düğün fotoğraflarında hayal ederken içim daralıyordu - sanki onları bir şekilde mahvediyormuşum gibi hissediyordum. Fotoğraflarındaki ya da hayatındaki bu onurlu yeri hak etmiyordum. Ama orada durdum ve mutlu olmasam da rahat görünmeye çalıştım. Umarım kaşlarımın arasındaki o lanet çizgiler görünmüyordur.

Mason kendisi, Lori ve ailesi ile birlikte bir fotoğrafta yer almamı istedi ve ben de bunu yaptım. Sonra sadece onunla poz verdim. Bu sırada herkesin meraklı bakışlarını hissedebiliyorum ve meraklı fısıltılarını duyabiliyordum. Prova yemeğine katılan herkes hikayeyi biliyordu, bu yüzden şimdiye kadar ortalıkta dolaşmış olması kaçınılmazdı.

Alnımı bir mendille silmek için bir an durdum. Mason bana baktı ve "İyi misin?" dedi.

"Evet. Sadece biraz rahatsız edici." Beyaz pamuklu kareyi tekrar cebime soktum. "Fotoğraf seansları pek bana göre değil."

"Anlıyorum. Artık işimiz bitti. Bunun için çok teşekkür ederim." Ve tıpkı iki gün önce restoranda yaptığı gibi kollarını bana doladı. "Bunun benim için anlamı çok büyük. Ve bir şekilde annemin de beni izlediğini ve onun için de çok şey ifade ettiğini hissediyorum."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Ha?"

"Ne de olsa seni o gönderdi, değil mi?" Mason beni serbest bıraktı ve gülümsedi. "Mektubun her zaman bulunması gerektiğine karar verdim. Başından beri bizim için bir planı vardı. Ve sana başka bir sır daha vereceğim."

Başka bir sır daha duymak istediğimden emin değildim. "Tamam."

Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Lori hamile. Büyükbaba olacaksın. Harika değil mi?"

Sol göz kapağım seçirdi. Dede mi demişti? Siktiğimin dedesi mi?

Lori yaklaştı ve kolunu Mason'ın koluna doladı. "Şampanya içmeye hazır mısınız Bay Holt?"

"Öyleyim, Bayan Holt. Ama sizin için yok," diye ekledi usulca. Birbirlerine sırtttılar ve ben beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissetmeye devam ettim.

"Burada olduğun ve oynadığın rol için teşekkürler Zach." Lori bana gülümsedi. "Bunun kolay olmadığını biliyorum."

"S o r u n y o k . Ben iyiyim." Sertçe öne eğildim ve yanağından öptüm. Güzel sözler söylemeye zorladı. "Tebrikler."

Bara döndüğümde duble viski sipariş ettim ve tören başlamadan önce bulunduğum odaya doğru yola çıktım. Kendimi toparlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Hayatıma ne oluyordu böyle?

O kadar heyecanlıydım ki, arkamdan kapıyı kapatıp kendimi bir ofiste bulana kadar arka koridordan yanlış kapıyı seçtiğimi fark etmedim.

Millie pencerenin önünde duruyordu ve hızla döndü. "Ah!" "Özür dilerim," dedim odadan geri geri çıkarak. "Benim hatam."

"Zach, bekle! Her şey yolunda mı?"

Nefes verdim. "Bilmiyorum. Bütün bu lanet hafta sonu delilikti. Kendimi bir tür alternatif gerçekliğe girmiş gibi hissediyorum."

"Biliyorum. Ben de hissediyorum."

"Sadece bir dakikalığına uzaklaşmam gerekiyordu, buranın ofisiniz olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bir süreliğine kaçtım." İçkimi gördü. "Güzel görünüyor."

"Paylaşabilirim." Pencereye doğru ilerledim ve bardağı ona uzattım. Kadehi dudaklarına götürüp bir yudum aldığında gözlerimiz kilitlendi.

"Teşekkürler," dedi ve bana geri vermeden önce bir içki daha aldı. Bu gece lacivert giymişti ve kıyafetinde açıkça seksi bir şey olmamasına rağmen -elbise dizlerine kadar geliyordu, yüksek bir yakası vardı ve kolları dirseklerine kadar uzanıyordu- bir şekilde kıvrımlarını sarıyordu ve gözlerimi ondan ayırmamı zorlaştırıyordu. Aklım tehlikeli bölgelerde dolaşmaya başladı, dün gece onun nasıl görüldüğünü hayal ettim. vibratÖrüne binmiş, benmişim gibi davranıyordu.

Sertleşmeye başladım.

"Seni aileyle fotoğraf çektirirken gördüm," dedi Millie sessizliği bozarak. "ok güzeldi."

Biraz daha viski yuttum. "Ne kadar perişan olduğumu söyleyebilir misin?"

"Hayır. Mükemmel görünüyordun. Mükemmel *görünüyorsun*." Gözleri giysilerimde, yüzümde, saçlarımda gezinirken yanakları pembeleşti.

"Gitmeliyim," dedim çünkü burada yalnız kalırsak ikimizin de pişman olacağı şeyler olacağını biliyordum.

"Ve işe geri dönmeliyim."

"Gerisini ister misin?" İkimden kalanları havaya kaldırdım.

Tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Elbette." Ben onun boğazını, boynunu ve solgun, güzel ellerini içime çekerken o benden aldı ve yukarı kaldırdı. Parfümünün kokusunu alabiliyordum.

Viski bittiğinde bardağı indirdi ve içine baktı. Sonra yavaşça gözlerini benimkilere dikti.

Yarım saniye içinde bedenlerimiz ve ağızlarımız birbirine çarptı, cam ayaklarımızın dibinde paramparça oldu. Dillerimiz sıcak ve talepkrdı, kollarımız birbirine sıkıca yapışmıştı. Onu pencereden uzaklaştırdım ve masasının kenarına yasladım, dudaklarımı boğazından aşağı ve elbisesini kalçalarından yukarı sürükledim.

Elleriyle kasıklarımı yokladı ve beni zaten sertleşmiş bulduğunda inledi. Kemerimi kurcaladım. O da i çamaşırını çekiştirerek çıkardı. Hiç vakit kaybetmeden sikimi bacaklarının arasına yerleştirdim.

"Bekle," dedi yüksek sesli, nefes nefese nefesler arasında. "Prezervatifin var mı?"

"Hayır. Ama vazektomi yaptırdım."

"Vasektomi mi yaptırdınız?" Sesinde bir şok olduğu belliydi.

"Evet." Dudaklarımı boynuna dayayarak konuştum. "Eski karım istedi o."

"Bir *karın mı* vardı?"

"Kısaca." Başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "İstiyor musun Bunu şimdi konuşmaya ne dersin?" Başını iki yana salladı.

"Güzel." İçine hafifçe girdim ve ikimiz de inledik. Bacakları etrafımı sardı ve ben sert, hızlı ve derin bir şekilde içine girerken boynumun arkasını kavradı. Onu fke sınırında bir tutkuyla becerdim, sanki hızla zlen hayatım için onu cezalandırıyormuşum gibi, sanki vücudunu mahvederek hala kontrolün bende olduğunu kanıtlamaya çalışıyormuşum gibi.

Söylemeye gerek yok, çok çabuk bitti. Bitirdiğinden bile emin olmadığımı çok geç fark ettim. Tanrım, şimdi o adam bendim.

"Özür dilerim, Millie." Alnımı onunkine yasladım, kalbim hâlâ çarpıyordu.

"Ne için?" Göğsü hızla inip kalktı. "Ergen hızlı. Çok kaba olduğun için." "Sorun değil."

"Sen hiç ..."

"Mesele bu değildi," dedi hemen.

"Bu her zaman bununla ilgili olmalı." Aramıza uzandım ve başparmağımı klitorisinin üzerine koydum. "İzin ver-"

"Hayır." Bileğimi tuttu. "Gerçekten, Zach. Sorun yok. Dinle, köşedeki dosya dolabının üzerinde bir rulo kağıt havlu var. Onu bana getirebilir misin? Burada başka kıyafetim yok ve-"

"Elbette." Masadan kayarak ve elbisesini kalçalarında tutarak kıyafetlerini korumaya çalışırken dikkatlice vücudundan ayrıldım. Ona kağıt havluyu getirdikten sonra, kendimi toparlamak ve onu biraz yalnız bırakmak için arkamı döndüm.

"Şu dolap kapısının iç tarafında bir ayna var," dedi.

"Teşekkürler." Dolaba gittim, kapıyı açtım ve aynadaki yansımamı kontrol ettim. Takım elbisem iyi görünüyordu ve kravatım hâlâ düğümlüydü ama yüzüm terlemiş ve kızarmıştı. Giysilerimin altında sırtım sıcak ve nemliydi. Millie'nin parmaklarının karıştırdığı saçlarımı düzelttim.

Bana doğru yürüdü ve ben de kullanabilmesi için aynadan uzaklaştım.

Atkuyruğunu çıkarıp yeniden yapmasını, elbisesini kıvrımları üzerinde düzeltmesini, arkasını dönüp omzunun üzerinden bakarak sırtını kontrol etmesini izledim.

"Mükemmel görünüyorsun," dedim ona.

Gülümsedi ve tekrar aynanın karşısına geçti. "Yüzüm çok pembe. Koşu bandından yeni inmiş gibi görünüyorum."

Arkasından yaklaştım ve kollarımı beline doladım. Şakağını öptüm ve aynada gözleriyle buluştum. "Çok güzelsin."

Kollarını benimkilerin üzerine koydu ve başını göğsüme yasladı. "Teşekkür ederim."

"Muhtemelen bu düğünün geri kalanını atlama şansımız yok, değil mi?"

"Hayır."

Nefes vererek kollarımı indirdim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Önce ben çıkayım mı?" "Elbette." Yüzünü yelpazeledi. "Zaten bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam." Kelepçelerimi ayarlayarak kapıya doğru yürüdüm ve kolu tuttum. Sonra ona baktım. "Daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Belki yüz yüze değil. Telefonda?"

"Sence *bu* iyi bir fikir mi?" "En azından mesajlaşabileceğimize güvenebilir miyiz?"

"Dürüst olmak gerekirse Zach, emin değilim. Dün gece birbirimizin numaralarını silmemiz gerekiyordu."

"Sen mi yaptın?" Ben sordum.

Tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Ben de bilmiyordum."

Yanakları daha da pembeleşti. "Biz iyi insanlar değiliz."

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Kapıyı çekip açtım, bir süre dinledim, sonra koridora baktım. Her yer temizdi. Tekrar ona baktım. "Çok uzun kalmayacağım, eve döndüğünde neden bana mesaj atmıyorsun? Konuşmak isterim."

"Benim yüzümden gitmiyorsun, değil mi?" Sevimli bir şekilde endişeli görünüyordu. "Mason burada olduğun için çok mutlu ve ben de bundan nefret ediyorum-"

"Senin yüzünden değil," dedim kararlılıkla.

Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama başını salladı.

"Tamam." Odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

MILLIE

A Kapı kapanır kapanmaz nefesimi bıraktım. Gözlerimi kapattım. Nabzımın hızlı atışını dinledim.

Ne halt *ediyordum* ben?

İşteyken masamda planladığım bir düğünde damadın babasıyla yatmışım!

Ailem resepsiyonda otururken!

Tüm bunlar yeterince kötüyken bir de damadın eski erkek arkadaşım olduğu gerçeği eklendi.

Gözlerimi açtım ve aynada yüzümü inceledim, tenim normal rengine dönene kadar derin, yavaş nefesler aldım. "Her şey yolunda," dedim aynadaki kişiye. "Her şey yolunda. Dışarı çıkacaksın ve ellerini kendine saklayamayan ya da külotunu yerinde tutamayan ahlaki pusulası olmayan bir fahişe değilmişsin gibi davranacaksın."

Yüzün tartışmadığından emin olmak için dudaklarımı birbirine yapıştırdım, sonra cesaretimi topladım ve odadan çıktım.

Normalde düğünün sonuna kadar kalmazdım ama bu gece kaldım. Belki suçluluk duygusundan, belki de Mason ve Lori için törendeki her ayrıntının halledildiğinden emin olmak istediğimden, belki de vicdanımla ne kadar çabuk baş başa kalırsam, yaptığım şey hakkında o kadar çabuk düşünmek zorunda kalacağımdan.

Zach ve ben o ofisimden ayrıldıktan sonra bir daha konuşmadık ve kazara göz teması kurup alev alma korkusuyla ona doğru bakmamaya bile dikkat ettim.

Ama dans pistinden uzak durduğunu, odanın kenarına çekildiğini ve çok az kişiyle sohbet ettiğini fark ettim. Dokuz buçuk civarı, ben

Onu bir süredir görmediğimi fark ettim ve otele geri döndüğünü düşündüm.

Muhtemelen onu bir daha göremeyecektim ve bu düşünce midemde bir çukur oluşturdu.

Düğün saat on bir civarında sona erdi ve gelin ile damat en son ayrılanlar arasındaydı. Mason ve Lori bana sarıldılar ve defalarca bunun hayatlarının en güzel gecesi olduğunu ve daha mutlu olamayacaklarını söylediler.

Lori buğulu gözlerle, "Her yönüyle hayalimdeki düğündü," dedi. "Çok teşekkür ederim Millie. Bunun garip olabileceğini biliyorum ama sen hiç öyle hissettirmedin."

Gülümsedim. "Sevindim."

Mason kolunu karısına dolayarak, "Sen en iyisisin Mills," dedi. "Pek çok açıdan, sen olmasaydın bu asla gerçekleşmezdi."

"Sizin adınıza sevindim çocuklar," dedim ve bunda ciddiydim. "Aruba'ya gidiyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Lori. "Pazartesi yola çıkıyoruz."

"Kıskandım! İyi eğlenceler." Bir an için Zach ile böyle bir seyahate çıkmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Etrafta bizi tanıyan kimse yok, saklayacak bir şey yok, sadece güneş, kum ve üzerinde küçük şemsiyeler yüzen tropik içecekler. Elleriyle güneş kremi tenime sürmesi. Serin otel odası çarşafı arasında çılgın ateşli seks.

Neyim vardı benim?

Herkes gittiğinde ve personel odayı dağıtmaya başladığında ofisime çekildim, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve küçük kanepeye uzandım. Bacaklarımı uzatarak ayak parmaklarıma baktım ve Zach'in beni hoyratça götürdüğü masama bakmayı reddettim. Diğer zamanlarda bu kadar kendine hakim ve ölçülü olan bir adam tarafından bu şekilde arzulamak sarhoş ediciydi. Bana Mason'ın annesiyle olan ilişkisini anlatırken kendisinden nasıl bahsettiğini hatırladım. *Çok fazla öfke sorunu olan ve çabuk sinirlenen bir gözü karaydım.*

Yaşlı Zach'in hayaleti ortaya çıkıyor gibiydi. Eski Zach demişken... *Evli miydi?* Eski karısı istediği için vazektomi yaptırdığını söylediğini hatırladım. Bunun ne zaman olduğunu, ne kadar süredir evli olduğunu merak ettim - Tanrı aşkına, başka çocukları var mıydı? Boşanmış olduğundan emin miydi? Onun hakkında gerçekten ne biliyordum?

Biri ofisimin kapısını çaldı ve kendimi toparladım. "Evet?" Seslendim. "Girin."

Arayan müdür Nelson'dı ve yarın öğleden sonra düzenleyeceğimiz öğle yemeği için son sayımla ilgili bir soru soruyordu. Telefonumu bulmak ve e-postalarımı kontrol etmek için ayağa kalktım ve Nelson kırık camı fark etti.

"Kahretsin. Kaza mı? Yoksa sinirlenip fırlattın mı?" diye alay etti.

"Kaza." Gözlerini kaçırdım. "Yarın için sayım 1.30.5."

"Anladım. Sana bir süpürge getirmemi ister misin?"

"Hayır. Nerede olduğunu biliyorum." Onu kovaladım. "Git ve işini bitir ki eve gidebilesin. Uzun bir gün oldu."

"Teşekkürler. Gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin, sizi geçireyim."

Başımı salladım, o da kapıyı arkasından kapattı.

Kanepeye uzanarak üç yeni mesajıma baktım. Biri Winnie'den, biri Frannie'den ve biri de Zach'e ait olduğunu anladığım bir numaradan gelmişti.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Okumalı mıydım? Önce aile mesajlarıyla ilgilenerek kararımı ertelemeye karar verdim.

Winnie bugün her şeyin nasıl gittiğini öğrenmek istedi. Frannie bu geceki düğün için bana iltifat etti ve beni yarın akşam Pazar yemeğine davet etti. Ona teşekkür ettim, yemeğe evet dedim ve Winnie'ye her şeyin yolunda gittiğini ve onu yarın arayacağımı bildiren bir not gönderdim.

Sonra okunmamış son mesaja endişeyle baktım.

Okumak zorunda değildim. Sadece silebilirdim. Sonra da dün gece yapmam gerektiği gibi numarasını silebilirdim. Onu unutup hayatıma devam edebilirdim. Onun hakkında daha fazla şey bilmeye ya da yaptıklarımızı tekrar anlatmaya gerçekten ihtiyacım var mıydı? Ne anlamı olabilirdi ki?

Bundan hiçbir şey çıkmaz. Tanrı aşkına, biz *çıkamazdık*. O Mason'ın babasıydı. Gizli bir ilişkiye hiç niyetim yoktu, gizlice dolaşmak için çok yaşlıydım. Uzun mesafeli bir ilişki de istemiyordum. Ve hayat hedeflerimiz konusunda da aynı fikirde değildik. Ben bir aile istiyordum. Vasektomi yaptırmıştı.

Birlikte olmamamız gerekiyordu. Bütün işaretler hayır diyordu.

Ama . . . En azından mesajı okuyabilirdim, değil mi? Cevap vermek zorunda değildim.

Okuyup numarasını silebilirdim.

Mesajını açtım.

Selam. Senin ulaşmanı bekleyeceğimi söylediğimi biliyorum ama seni düşünmeden edemiyorum. Sana çok fazla özür borçluymuşum gibi hissediyorum.

Ama bunları yazmaya başlar başlamaz, bunun saçmalık olduğunu anlıyorum. Çünkü üzgün değilim. Seninle olmak o kadar iyi hissettiriyor ki, yaptığımız tek bir şeyden bile pişmanlık duyamıyorum. Kafamın içinde, bunun yanlış olduğunu ve devam edemeyeceğimi biliyorum. Ama umarım diğer her parçamın devam etmesini dilediğini biliyorsundur.

Yine de bu gece seninle konuşmak istiyorum, açıklamak istediğim şeyler var ama istemezsen anlarım.

Birkaç kez okudum, tamamen yırtılmıştım. Ne yapmam *gerektiğini* biliyordum. Yine de, tıpkı Zach'in özür dilemeyi kendine yedirememesi gibi, ben de onun mesajını ya da numarasını silmeyi kendime yediremiyordum. En azından şimdilik. Önce birkaç cevap almak istiyordum; en azından, onun düşündüğüm adam olduğunu bilmek istiyordum.

Mesaj atmak yerine onu aradım.

"Alo?" Sesi karnımı titretti. "Merhaba," dedim tereddütle.

"Şimdi evde misin?"

"Hayır, hâlâ isteyim. Ama misafirlerin hepsi gitti."

"Orada yalnız mısın? Bu güvenli mi?"

Gülümsedim. Belki de düşündüğüm gibi biriydi. "Sorun değil."

"Ama otoparka tek başına gitmeyeceksin, değil mi?"

"Burada hâlâ çalışanlar var ve ben biriyle çıkacağım," diye ona güvence verdim.

"Tamam. Güzel."

"Otele geri mi döndün?"

"Evet. Toparlandım. Sabah erkenden ayrılıyorum."

"Pazartesiye kadar buradasın sanıyordum."

"Biletimi değiştirdim ve yarın sabah altı uçağına bindim. Mason'ı arayıp işte bir sorun çıktığını söyleyeceğim."

"Öyle mi?" Tereddütle sordum.

"Hayır. Sadece gitmem gerektiğini hissediyorum."

"Bu gece benimle olanlar yüzünden mi?" Sanki ek bir suçluluk duygusunun ağırlığı altındaymışım gibi koltuğa daha da gömüldüm.

"Bu senin hatan değil," dedi çabucak. "Sanırım bu, sana karşı duyduğum yoğun çekimin, ... korkusuyla birleşmesinden kaynaklanıyor. Bilmiyorum."

"Sanırım biliyorsun."

Nefes verdi. "Haklısın. Haklıyım. Sadece bunu söylemeye utanıyorum."

"Dinle, bence sen ve ben birbirimize söylediğimiz herhangi bir şeyden utanç duymamız gereken noktayı geçtik. Bana evli olduğunu söylemediğin sürece sorun yok."

"Ben *kesinlikle* evli değilim."

"Güzel." Rahat bir nefes aldım.

"Gerçekten öyle olabileceğimi mi düşündün?"

"İçimden gelmiyor. Ama bu gece bazı sürprizler vardı."

"Vardı," diye kabul etti.

"Peki neden korkuyorsun?" Elbisemin eteğiyle oynadım.

"Benim yaşımdaki her erkeğin korktuğu şey, yaşlanmak. Bu yüzden bu kadar aptalca ve klişe."

"Bu aptalca değil," diye karşı çıktım. "Ve bu sadece erkekler için geçerli değil. Kadınlar da yaşlanmaktan korkar. Ben de korkuyorum."

"Ama sen gençsin."

"Bu göreceli. Eminim seksen iki yaşımdaki bir kadın da otuz ikiyi genç bulur. Ama ben her zaman bu yaşta evli ve bir aile sahibi olacağımı düşünmüşümdür. Yakınında bile değilim."

"Çocuk mu istiyorsun?"

"Evet." Durakladım. "Vasektomi yaptırdığınızı söylemişsiniz." "Evet. Yaklaşık dört yıl önce. Evlenmeden hemen önce." "Zor bir karar mıydı?"

"Pek sayılmaz."

Alt dudağımın bir tarafını çiğnedim. "Beni ilgilendirmez ama ..."

"Sorabilirsin."

"Hiç çocuk istemedin

mi?" "Hayır."

"Neden?"

"Sadece hiç yapmadım."

"Eski karın da mı çocuk istemiyordu?"

"İstemediğini söyledi, bu yüzden benden vazektomi yaptırmamı istedi. O zamanlar kariyerine çok odaklanmıştı. Ama bu değişti ve ayrıldık." Durakladı. "Şimdi hamile."

Nefesim kesildi. "Dur bir dakika. Sana vazektomi mi yaptırdı, sonra da çocuk sahibi olabilecek biri için seni terk mi etti?"

"Beni o zorlamadı," dedi. "Nihayetinde bu benim seçimimdi. Ve beni bu yüzden terk etmedi - beni terk etti çünkü başka birine, muhabir olarak çalıştığı TV kanalındaki bir yapımcıya aşık oldu."

"Ah. Özür dilerim."

"Üzülme. En iyisi buydu. Dürüst olmak gerekirse, iyi bir koca değildim." "Buna inandığımdan emin değilim."

Güldü ve sesi içimi ısıttı. "Hayır mı?"

"Hayır. Yani, sizi çok iyi tanımıyorum ama bildiğim kadarıyla iyi bir koca olmadığınızı düşünmek zor - sadakatsiz falan değilseniz tabii."

"Ben asla sadakatsizlik etmedim," dedi kararlı bir şekilde. "Sadece iş için çok sık gidiyordum ve o da sürekli ilgiye ihtiyaç duyan biri. Yalnızlık çekiyordu."

"Oh."

"Ve yapacağını biliyordum," diye devam etti. "Sanırım beni en çok rahatsız eden de bu - evliliğin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ne zaman bu içgüdülerimi görmezden gelsem, işler ters gidiyor. Onlara güvenmeliydim."

"Ben de içgüdülerime güveniyorum," dedim ona. "Aslında seni bu yüzden aradım." "Öyle mi?"

"Evet. Düşündüğüm gibi bir adam olduğundan şüphe etmeye başlamıştım ve senin hakkında yanılmadığımdan emin olmak istedim. İçgüdülerim bana senin iyi bir adam olduğunu söylüyordu ama bazı sorularım vardı."

"Verdiğim cevapların benimle ilgili içgüdülerinizi doğruladığından ya da onlarla çeliştiğinden emin değilim."

"Onları teyit ediyorum," dedim, dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Bazı dürtü kontrol problemlerin olsa bile senin hâlâ iyi bir adam olduğuna inanıyorum, Zach."

"Sen etraftayken yapıyorum." "Sadece ben mi?"

"Sadece sen." Sesi daha da derinleşti. "Uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

Tereddüt ettim, sonra itiraf ettim. "Ben de."

"Keşke öyle olmasaydık-" Durdu. "Şu anda pek çok şey diliyorum. Ama hayatı boyunca dileklerin gerçekleşmediğini bilecek kadar çok şey görmüş yetişkin bir adam olduğum için, sadece iyi geceler diyeceğim."

Kalbim sıkıştı. "Muhtemelen en iyisi bu. Ama ben de her şeyin farklı olmasını isterdim. Aslında, neredeyse bu kadar iyi bir adam olmamanı dileyecektim."

Sessizlik. "Millie."

"Evet?" Zar zor nefes alabiliyordum. "Gitmeliyim."

Gözlerimi kapatarak sertçe yutkundum. "Tamam. Güle güle, Zach."

"Güle güle."

Aramayı sonlandırdım, telefonumu yere bıraktım ve alnımı parmak uçlarıma dayadım. Birkaç derin nefes aldım.

İşte bu kadar.

Dikkatimi dağıtmak için ayakkabılarımı tekrar giydim ve süpürge ile farası almak için koridoru geçerek malzeme dolabına gittim. Ofisime döndüğümde, onu kucaklayıp öpmek ve ellerini üzerimde hissetmek için duyduğum o ezici dürtüye teslim olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamamaya çalışarak kırılan camları süpürdüm. Faraşı çöp kutusuna götürdüm ve kırık parçaları dikkatlice çöp kutusuna attım, beni tutkuyla ve sahiplenerek aldığı masamın kenarına bakmayı reddettim - hızı için özür dilemişti, ama onun için o kadar karşı konulmaz olduğumu hayal etmek beni heyecanlandırdı, kendini tutamadı. Ve ona izin verseydim, beni boşaltmadan ofisimden ayrılmayacağından hiç şüphem yoktu.

Ama gerçek şu ki, bana ne kadar çok orgazm yaşıtırsa, ne kadar cömert olduğunu kanıtlarsa, bana kendimi ne kadar canlı ve güzel hissettirirse, onu o kadar çok istiyordum. Elini Üzerimden Çekmesi doğru bir karardı.

Süpürge ve farası dolaba geri koydum, topuklu ayakkabılarımı botlarımla değiştirdim ve ceketimi giydim. Işıkları kapattıktan sonra kafamı mutfığa uzattım ve Nelson'a bir dakikası olup olmadığını sordum. Elbette dedi ve bana otoparka kadar eşlik etti. Yağmur yeniden başlamıştı ve ben de şemsiyemi açtım.

"Hemen şuradayım," dedim, cipimi işaret ederek. "İliklerinize kadar ıslanmadan önce içeri girin."

"Çalıştığından emin olacağım," dedi.

Ona minnettar bir bakış attım, sonra aceleyle arabama gittim, atladım ve motoru çalıştırdım. Motor çalıştıktan sonra Nelson'a el salladım ve onun ahıra doğru koşuşturmasını izledim. Silecekleri açtım, emniyet kemerimi bağladım ve arabanın bir dakika ısınmasını bekledim. Radyo kapalıydı, bu yüzden telefonum yolcu koltuğunda titremeye başladığında onu duydum.

Elime aldım ve ekrana baktım. Numara Zach'e aitti. Yarım saniye durakladım, sonra cevap verdim. "Alo?"

"Fikrimi değiştirdim."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Ne hakkında?"

"Bu gece iyi bir adam olmak istemiyorum. Sadece yatağındaki kişi olmak istiyorum."

Gözlerimi kapattım. Sonra ona adresimi verdim.

Önce evime döndüm ve kapının çaldığını duymadan önce hızlı bir duş alıp bornozumu giyecek kadar zamanım vardı. Boğazıma sevdiği parfümden hızlıca sıktım, aceleyle merdivenlerden indim ve kapıyı açtım.

"Merhaba," dedim, onu görünce nefesim kesildi. Takım elbisesini çıkarmış ve siyah yün paltosunun altına koyu renk kot pantolon giymişti. Saçları rüzgâr ve yağmur yüzünden dağılmıştı. "İçeri gel, dışarısoğuk."

Eşikten adımını attı ve ben de kapıyı arkasından iterek kapattım. Arkamı döner dönmez beni kapıya sıkıştırdı, kollarıyla omuzlarımı kavradı. Nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakınıma eğildi. "Burada olmamalıydım."

Başımı salladım. "Hayır."

"Bana gitmemi söyle."

"Hayır."

"O zaman benim seni istediğim kadar sen de beni istediğini söyle."

"Yapabilirim." Ceketinin düğmelerini açtım ve omuzlarından ittim.

"Ama sana göstermeyi tercih ederim."

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

ZACH

"Y "Takım elbiseni çıkarmışsın." Suratını astı, dolgun alt dudaklarını ısırma isteği uyandırdı bende.

"Takım elbiseyi beğendin mi?"

"Onu senden çıkarma fikri hoşuma gitti." Gömleğimi pantolonumdan çıkardı ve avucunu kasıklarında gezdirdi, beni sertleşmiş bulduğunda dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Onu benden almayı düşündün m ?"

"Mmhm." Parmak uçlarında yükseldi, dudaklarını kulağına dayadı ve "Senin yanında ne kadar kötü bir kız olduğumu biliyorsun" diye fısıldadı.

"Başka ne düşündün?"

"Bu." G mleğimin düğmelerini çözdü ve açtı, ellerini göğsümde tiş rt m n dar beyaz pamuğunun üzerinde gezdirdi. "Bu," diye devam etti, kemerimi çözerek. "Thisssss," diye iç geçirdi, fermuarımı yavaşça aş ğı çekti. "Ve bu." Elini boxer k lotumun içine soktu ve parmaklarını kalınlaşan ereksiyonumun etrafına sardı.

"Bu gece sikime doyamadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Sana bir türlü doyamıyorum."

Bir kolumu arkasındaki kapıya dayadım. "Ne tesadüf. Ben de senin hakkında tam olarak böyle hissediyorum." Dudaklarımı dudaklarına indirerek dilimi onunkiyle okşadım. "Aminin tadını tekrar ağzımda hissetmek istiyorum."

"Onu alabilirsin, eninde sonunda." "Eninde sonunda mı?"

"Evet." Diz çöktü ve pantolonumu aş ğı itti, böylece sikim serbest kaldı. Sonra eline aldı ve ucunu ağzına doğru yaklaştırdı,

Dudaklarını yumuşak bir şekilde hassas tacın üzerinde gezdirdi. "Ama düşündüğüm başka bir şey daha var."

"Öyle mi?" Keşke yakınlarda bir ışık düğmesi olsaydı diye düşündüm. Sikimin o ağzın içine kayışını izlemek için ölüyordum. Üst katta koridora yayılan bir ışık vardı, ama Millie gölgemdeydi.

"Evet." Şaftımı aşağıdan yukarıya, tatlı ve yavaş bir şekilde yaladı, sanki her damlayı yakalamak istiyormuş gibi. "O gece otel odanızdan ayrıldığımda hiç pişmanlık duymadım," dedi, nefesi tenimi okşuyordu, "ama keşke daha fazla zamanım olsaydı."

"Ne yapmak için?" Kelimeleri onun ağzından duymak istedim.

Başını kaldırıp bana baktı ve gölgede bile yüzündeki şakacı ifadeyi gördüm. "Senin için dizlerimin üzerine çökmek."

Dilini ucun etrafında bir daire çizerek gezdirirken inledim ve alt bedenimdeki her kas beklentiyle gerildi.

"Seni ağzıma almak için." Aletimin ilk birkaç santimini dudaklarının arasına aldı ve emdi, yumruğunu lezzetli yavaş, sert vuruşlarla uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettirdi. "Seni boşaltmak ve dilimde tadına bakmak için."

"İstediğin bu mu?"

"Ben de bunu istiyorum." Gözlerini benimkilere dikti. "Öyleyse ver onu bana."

İçgüdüsel olarak hareket etmeye başladım -onu korkutmayacak ya da boğmayacak dikkatli itişler, beni daha derine götürmesi için onu ikna etmeye çalıştım. İnledi ve sözsüz emrime itaat etti, ağzını şaftımdan aşağı kaydırды ve tekrar yukarı kaldırdı. Parmakları taşaklarıma gitti, alay etti, okşadı, nazikçe etraflarına yaklaştı ve hafifçe ve yumuşakça çekiştirdi. Diğer eli karnıma doğru kaydı, parmakları genişledi ve avuç içi esneyen kaslarıma doğru düzleşti.

Serbest kalan elim saçlarına dolandı ve nefesim hızlandı. Boşalana kadar ağzını sikmek isteyen içimdeki vahşi canavara teslim olmak ile acele etmemek, bu anın tadını çıkarmak, her ayrıntıyı hafızama kazımak isteyen adam arasında kalmıştım.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini bilmesini istiyordum ama konuşamıyordum bile. Birkaç kelime söylemeye çalıştım ama ağzımdan çıkan her şeyden çok öfkeli bir hırıltıydı. Ama bu onu tahrik etmiş olmalıydı, çünkü inledi ve beni daha derine götürdü, taşaklarımla kığım arasındaki hassas yerde bir parmağını kaydırды ve neredeyse bacaklarımla pes etmesine neden oldu. Görüşüm karardı -ya da belki sadece gözlerimi kapattım, anlayamadım-

ve avucumu kapıya yasladım, kalçalarım daha hızlı, daha derin, daha sert ilerliyordu.

Millie'nin sesleri yavaş, tatlı iç çekişlerden hızlı, paniklemiş pantolonlara dönüştü ve nefes almak için mücadele etmesi gerektiğini biliyordum. Ama vazgeçmedi - onun yerine iki eliyle kıcımı kavradı ve onu gördüğüm andan beri yapmayı hayal ettiğim gibi muhteşem ağzını becermeme izin verdi. Ve eğer bu beni bir pislik yapıyorsa, siktir et, umurumda değildi. Önemli olan tek şey beni ne kadar derine aldığı, saçlarını yumrukladığım, taşaklarımdaki ağrı, kalçalarımdaki gerginlik ve içimde kabaran ve ona akan doruk noktasının lanet, lanet, *evetiydi*. Her damlasını aldı ve topuklarının üzerine oturdu, yutkundu ve zor nefes aldı.

Saçındaki tutuşumu gevşettim. "Tanrım. İyi misin?"

Elinin tersiyle ağzını sildi ve bana baktı. "Evet."

"Seni boğmuş olabileceğimi düşündüm."

"Ucuz atlattık. Ama bunu ben istedim, değil mi?" Gülümsedim. "Bu yönünü seviyorum."

Elimi uzattı, ben de kalkmasına yardım ettim ve kapının önündeki sert fayans zemini ilk kez fark ettim.

"Zavallı dizlerin. Acımış olmalı."

Omuz silkti, gülümsemesi utangaçtı. "Açıkçası, umursamadım."

"Bunu telafi edeceğim," dedim kot pantolonumu yukarı sıyrarak.

"Gerçek bir beyefendinin yapması gerektiği gibi."

"Biliyorum yapacaksın." Güldü ve kollarını bana dolayarak yakınlaştı.

"Bu yönünü seviyorum."

Yatak odasında komodine doğru yürüdü ve lambayı yaktı. Teninin muhteşem krem rengini ve saçlarındaki altın sarısını ortaya çıkaran pembe ipek bir bornoz giymişti. Kıvrımları beni tahrik ediyordu ve ince kumaşın arasından dudaklarım için yalvaran göğüslerinin sivri uçlarını görebiliyordum.

"Demek burası benim odam," dedi ve sesi neredeyse biraz gergin çıkıyordu.

Gözlerimi ondan ayırmak ne kadar zor olsa da merakla etrafıma bakındım. Yatağı özenle yapılmıştı ve gözlerim beyaz ahşap yatak başlığına takıldı. Onu karyolaya asılmış, ben konuşurken vibratörünü becerirken hayal ettim

kulağında. Bu görüntü içime bir şehvet dalgası gönderdi ve daha yeni orgazm olmuş olmama rağmen aletim sanki bir başkası için hazırlanmış gibi tepki verdi. Yanındaki komodine baktım - oyuncağını orada mı saklıyordu? Bu gece onu kullanmama izin verecek miydi?

Gözlerim ona döndü ama o yataktan yastıkları kaldırıp kalın beyaz bir halıyla kaplı yere atmaya odaklanmıştı. Sırtını bana dönmüştü ve göz temasından kaçındığı hissine kapıldım.

Yatağın etrafında dolandım ve onu omuzlarından tutarak yüzüme doğru çevirdim. "Hey."

Göğsüme baktı. "Hey."

Çenesini yukarı kaldırdım. "Orada neler oluyor?"

İsteksizce gözlerime baktı. "Birden kendimi tuhaf hissettim." "Neden?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve pencerelere doğru baktı. Bakışlarını takip ettim, belki komşuların izlemesinden endişeleniyordur diye düşündüm ama panjurlar kapalıydı. "Çünkü-Çünkü Mason."

Anında anladım. "O buradaydı."

Başını salladı. "Seni davet ettiğimde aklıma gelmemişti."

"Benim de."

"İlişkimiz çok cinsel değildi," diye devam etti hemen. "Değildi. Birlikte çok zaman geçirdik ama kimyamız kesinlikle fiziksel olmaktan çok arkadaşçaydı."

"Sorun yok." Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Gitmemi istersen giderim."

"Gitmeni istemiyorum."

"Güzel."

"Sanırım her şeyin farklı olmasını isterdim." Sonra başını salladı ve güldü. "Bunu daha kaç kere söyleyeceğiz?"

"Bak ne diyeceğim." Dudaklarımı alına bastırdım. Yanağına. Boğazına. Parfümünün kokusunu içime çektim. "Hadi onları farklı yapalım."

"Ne demek istiyorsun?" Sesi şimdiden hafifçe nefes nefese kalmıştı.

Bornozunu çözdüm ve açıldı. Kollarından aşağı kaydurdım ve omzunu öptüm. "Demek istediğim," dedim, bir elimi boynunun arkasına, diğerini de sırtının alt kısmına koyarak, "izin ver aklını başka bir şeyden ya da herhangi birinden uzaklaştıracak bir şey yapayım."

"Yaptığın şey çok iyi bir başlangıç," dedi, dudaklarım boğazını yutarken başını eğdi ve elim kışının üzerinde gezindi, kalçasının etrafında kıvrıldı, uyluklarının arasından kayd.

"Ve çok iyi bir son olacak," diye söz verdim, onu yatağa yatırırken. "Ama acele etmemeyi planlıyorum."

Dirseklerinin üzerinde doğrulup alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir halde soyunmamı izledi. "Tüm dövmelelerini bilmek istiyorum," dedi gözleri tenimde gezinirken.

"Sonra görüşürüz." Önünde çırılçıplak durdum ve dizlerini ayırdım. Sonra komode bir göz attım ve bakışlarımın kalçalarından amına, göğüslerine ve gözlerine doğru ilerlemesine izin verdim. "Ne istediğimi biliyor musun?"

"Ne?"

Uzandım ve parmaklarımı üst çekmecenin kulpuna geçirdim. Durakladım.

Nefes nefese kaldı. "Alt çekmece."

Açtım ve vibratörü ve kartvizitimi gördüm. Egoma bir darbe. Ukala bir piç gibi gülümseyerek uzandım ve çıkardım. "Bakın ne buldum."

Yanakları kızardı. "Onu sakladığım yer orası."

"Bunu sevdim." Kartı aldım ve genişliğini uyluğunun iç kısmı boyunca, dizinden vücudunun tepe noktasına kadar sürükledim. Sonra aynısını diğer bacağında, bu kez dış uyluğundan yukarı, kalçasının üzerinden karnına doğru yaptım.

-Göğüslerinin arasına soktum. Önce bir meme ucuyla, sonra diğeriyle oynadım, sertleşmelerini izlerken dudaklarımı yaladım. Vücudunun üzerine eğilerek, mükemmel bir tepe noktasını ağızma aldım, açlıkla emmeden önce dilimle daire çizdim.

Elleri saçlarıma gitti ve ben onun nefis kıvrımlarıyla ziyafet çekerken orada kaldı. Kartı bırakarak, bir elimi tekrar kalçalarının arasına soktum, onu sıcak ve ıslak buldum. Bir parmağımı içine soktum, sonra yavaş ve bilinçli hareketlerle klitorisinin üzerinde gezdirdim. Bacakları kalçalarımın arkasına dolandı ve beni daha yakına çekti. "Zach," diye yalvardı. "Seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum." Doğrudum ve oyuncağını almak için çekmeceye uzandım. "Ama önce biraz oynamak istiyorum." Açtım ve ucunu girişine yerleştirdim. "Bu iyi mi?"

Yine dirseklerine dayanmış, sevimli bir şekilde gergin görünüyordu ama başını salladı.

"Daha önce birinin sana bunu yapmasına izin verdin mi?"

"Hayır," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Güzel." Uğultulu oyuncağı yavaşça içeri soktum, gırtlaktan gelen iniltisi ve başının geriye düşmesi beni memnun etti. Vibratörü amına sokup çıkarırken sikim tekrar sertleşti, her seferinde biraz daha derine. İçine gömüldüğünde, daha küçük bir parçası klitorisine karşı titreşti ve zevkle haykırdı, kalçaları yataktan kalktı.

"Siktir," diye homurdandım. "Siktir, çok ateşlisin." Elleri göğüslerine doğru hareket edip gergin pembe meme uçlarını kopardıkça gözlerim daha da büyüdü. İçimde açgözlü ve talepkâr, vahşi ve ateşli bir ihtiyaç oluşmaya başladı. Çenemi sıktım ve oyuncağın onun sıkı, ıslak sıcaklığında tekrar tekrar kaybolmasını kıskançlıkla izlerken sertçe nefes aldım. Onu yerinde tuttuğumda ve tam olarak doğru açıyı verdiğimde inlemesini dinlerken. Vücudunun vibratörün etrafında nasıl sıkılaştığını, amının vibratöre karşı nasıl zonkladığını hayal ederken.

Dayanabileceğimden çok daha fazlasıydı. Oyuncağı çıkarıp bir kenara koydum, yatağa tırmandım ve onu üstüme çektim, böylece yatakta uzunlamasına uzandık. Hayal kırıklığına uğramış bir halde tekrar sırt üstü dönüp beni de yanına almaya çalıştı ama ben onu istediğim yerde tuttum, ağzını kendi ağzımla kapattım ve dilimi dudaklarının arasına soktum.

Mücadele etmekten vazgeçti ve beni kucakladı, sikime sürtünmeye başladı. Yakın olduğunu biliyordum ama başka bir şey istiyordum. Sırt üstü yatağa kaydım, ellerimi bacaklarının altından geçirdim ve onu yatak başlığına doğru ittim.

Ona tutunarak kalçalarını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

Kalçalarından tutup onu tekrar aşağı çektim, böylece amı ağzımın tam üzerinde duruyordu. "Ne yapıyormuşum gibi hissediyorsun?" Dilimi amının ortasında gezdirdim.

"Emin değilim-"

"Seni dilimle becermemi istemiyor musun?"

"İstiyorum, ama yapmayacağından endişeleniyorum-"

Başımı yastıktan kaldırdım ve klitorisini emerek onu uygunsuz bir zevkle inlettim. "Ne yapmayacağım?"

"Bilmiyorum," dedi umutsuzca. "Nefes almak mı?"

"Bebeğim, tanıştığımız gece nefesimi kesmiştin." Şakacı bir şekilde kalçasını ısırdım. "Şimdi aklımı kaçırmadan yüzüme otur."

Yarı kahkahalar, yarı inilti gibi bir sesle kendini dikkatlice tekrar üzerime bıraktı ve kalçalarını ağzımın üzerinde sallamaya başladı. Bu

Bana sorarsanız, yeryüzündeki cennet. Böyle bir sıcaklık varken kim oksijene ihtiyaç duyar ki?

İki parmağımı içine soktum ve anında kaslarının parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissettim. Tam olarak doğru açığı ve basıncı bulmak için bileğimi bükerek derinlere bastırdım, ağzımı hiç bırakmadım. İç organları daha da sıkılaştığında doğru noktayı bulduğumu anladım, adımı haykırdı ve klitorisinin dilime çarpması ve göbeğinin parmaklarımdaki ritmik kasılmaları dışında hareket etmeyi bıraktı. Titremeler dağıldığı anda onu sırt üstü çevirip içine girdim, sıkım bir kez daha serbest kalmak için ağrıyordu.

Sıcaktı ve sırlıslıklamdı, kalçalarımı sert bir hareketle onunkilerin üzerine sürdüm, o da kıcımlı kavrayıp altımda debelendi. Hızla boşaldım ve o da boşaldı, eşzamanlı, titreşen serbest bırakma sevincini paylaşıırken vücudum onunkinin üzerinde tahta gibi sertleşti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Aman Tanrım."

"Özür dilerim." Ağırlığının onu ezdiğini biliyordum ve göğsümü kaldırmaya çalıştım ama o beni tekrar kendine çekti.

"Gitme." Yüzünü boynuma gömdü ve boğazımı öptü. "Henüz gitme."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Pozisyonumuzu ayarladım, yanıma döndüm ve onu da yanıma aldım. "İşte oldu. Şimdi seni boğmayacağım."

Bir bacağını kalçamın üzerinde tuttu ve bir kolunu başının altında kıvırdı. Diğer eli omzumun üzerinden geçti. "Navy SEAL tarafından boğuldu. O kitabı okuduğumdan oldukça eminim. Çok ateşliydi."

Başımı elimin arasına alarak güldüm. "Donanma SEAL'ları hakkında kitaplar mı okuyorsun?"

"Her türlü kitabı okurum. Ama itiraf ediyorum, askeri kahramanlara karşı bir ilgim var."

"Öyle mi? Baban orduda falan mıydı?" Bana kaşlarını çattı. "Her şeyi mahvettin."

Sırıttım. "Donanma mı?"

"Denizci."

Yavaşça başımı salladım. "Hımm. Sanırım iyiler."

Güldü. "Ondan hoşlanacaksın."

"Benden hoşlanacağından şüpheliyim." "Neden olmasın?"

"Baban kaç yaşında?"

"Elli altı."

Hay sikeyim. Babası benden 10 yaş daha büyüktü. Ve *oğlumun* yaşına benimkinden daha yakındı. "Al bakalım."

"Dinle, üvey annem babamdan on yaş küçük, o yüzden bizi yargılayamaz."

"Yargılamak için aramızdaki yaş farkından fazlası var," diye belirttim. İçini çekti, gülümsemesi kayboldu. "Doğru."

Çenesini yukarı kaldırdım. "Seni kötü hissettirmek istememiştim."

"Sanırım kendimi kötü hissetmeseydim, bende bir sorun olurdu. Yapma. Kötü mü hissediyorsun?"

"Başka bir şey hakkında konuşalım," dedim.

"Tamam." Dikkatini dövmeleme odakladı. "Şimdi onlar hakkında soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Önce hangisini aldın?"

"Göğsümde kafatası olan."

Elini üzerinde gezdirdi, sanki pürüzlü kenarlarını düzeltiyordu.

"Peki en sonuncusu hangisi?"

"Kemik kurbağası."

Tek parmağının ucuyla omzuma kazınmış kemiklerin izini sürdü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Görev sırasında kaybolan bir SEAL'i

onurlandırmanın bir yolu." "Oh," dedi usulca. "Bir arkadaş mı?"

"Evet. Ekibimden biri. Bir görev planlandığı gibi gitmedi."

"Özür dilerim." Gözleri benimkilerle buluştu. "Zor muydu? Yaptığın şeyler?" "Sanırım öyleydi. Ama iyi eğitildik."

"Beğendin mi?"

"Evet."

Parmak uçlarını kolumda gezdirdi ve gözleriyle takip etti. "Neden gittin?"

"Aynı görevde ben de yaralandım. Sağ kolum makineli tüfek ateşi aldı." Omzumu döndürdüm, böylece yara izini görebildi, ancak dövmeleme oldukça iyi kamufle edilmişti.

Nefes nefese kaldı ve sanki yeni olmuş gibi sağ ön kolumu göğsüne bastırdı.

"Bir şeyim yok. Birkaç ameliyat geçirdim ve beklediğimden daha iyi iyileşti. Biraz hareket kaybı yaşadım, hepsi bu. Çok daha kötü olabilirdi."

Parmak eklemlerimi öptü. "İyi olmana sevindim." "Teşekkürler."

"Peki en sevdiğin dövme hangisi?" diye sordu.

Bir an düşündüm, sonra bir yara açmak anlamına gelse bile dürüst olmaya karar verdim. "Bu." Sol göğüs kafesimdeki melek kanatlarını ve altındaki *küçük kız kardeş yazısını* görebilmesi için sırt üstü döndüm.

Bir an için mürekkebi inceledi, sonra da nazıkçe dokundu. "Küçük bir kız kardeşin mi var?"

"Evet," dedim sessizce. "Onu üç yaşındayken kaybettik."

"Oh, Zach. Çok özür dilerim." Sesi takıldı. "Ne oldu?"

"Evimizin yakınındaki bir gölde boğuldu. Bir kazaydı."

"Kaç yaşındaydın?" "Yedi."

"Tanrım, bu çok trajik. Senin için korkunç olmalı. Ve ailen için."

"Öyleydi."

Göğsümü öptü. "Özür dilerim. Üzücü şeylere girmek istememiştim. Kendin hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını da biliyorum."

"Sorun değil." Bir elimi başımın arkasına koydum ve konuyu değiştirdim. "Hiç dövme yaptırmak istedin mi?"

"Bunun hakkında düşündüm. Sadece ne istediğime bir türlü karar veremedim. Artık muhtemelen çok geç."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Bilmiyorum. İlk dövmemi yaptırmak için biraz yaşlıyım, değil mi?"

"Hiç de değil. Aslında, bence yaşlandıkça anlamlı bir şey seçme olasılığınız artıyor. Ve sadece bir kez yaşarsınız, biliyor musunuz?"

"Bu doğru. Kız kardeşlerim ve ben bazen birbirimize uygun dövmeler yaptırmaktan bahsediyoruz. Sanırım ikizler yeterince büyüdüğünde muhtemelen yaptıracağız."

"İkizler mi?"

"Ben beş kız kardeşin en büyüğüyüm. En küçük ikisi ikiz."

"Beş kız kardeş mi?"

"Evet." Kıkırdadı. "Babamızın ilk evliliğinden üç MacAllister kızı var. Ben en büyükleriyim. Felicity yirmi sekiz yaşında ve bir catering şirketi işletiyor ve geçtiğimiz yaz evlendi. Winnie ise yirmi dört yaşında ve buradan çok uzakta olmayan Abelard Vineyards'ın etkinliklerinden sorumlu. Erkek arkadaşı Dex de deniz komandosuydu."

"Ondan şimdiden hoşlandım."

Gülümsedi. "Son iki MacAllister kardeş Audrey ve Emmeline. Babam ben on iki yaşındayken yeniden evlendi, yani onlar biraz daha genç. Lise son sınıftalar."

"Bırakın beşini, ergenlik çağındaki kızların babası olmayı hayal bile edemiyorum." Başımı iki yana salladım. "Bu delilik."

"O iyi bir baba. Üvey annem Frannie de harika biri. Biyolojik annem o kadar değil."

"Onunla bir ilişkin var mı?"

Millie bir an sessiz kaldı. "Bu biraz karışık." "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Sadece merak ettim."

"Benim için sorun değil, gerçekten. Gerçek annemin adı Carla ve ben on yaşındayken babamı terk etti. Yani hepimizi terk etti - kız kardeşlerimi ve beni de."

"Siktir. Gerçekten mi?"

"Evet. Bir aile kurmak konusunda fikrini değiştirdi ve gitti. Babamı suçladı tabii ki. Onu yeterince sevmediğini söyledi. Ama bu saçmalıktı, o zaman bile biliyordum."

"Babam beni terk ettiğinde ben de o yaşlardaydım. Ama annemi başka biri için terk etti."

"Annem için başka biri olabilirdi, emin değilim. Georgia'ya ailesinin yanına taşındı ve bir daha da geri dönmedi."

"Ziyarete bile mi?"

"Pek sayılmaz. Ziyaretlerle ilgili bir sürü söz verirdi ama nadiren yerine getirirdi. Söylediği hiçbir şeye inanmamayı çok çabuk öğrendim." Millie bir an sessiz kaldı. "Bana karşı çok sertti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kilom konusunda sürekli üstüme gelirdi. Büyürken ciddi bir dansçıydım ve her zaman balerinlerin ne kadar zayıf olduğuna dikkat çekerd. Kendi bedenini de takıntı haline getirmişti. Dış görünüşe çok önem verirdi ve benim de kendimi kötü hissetmeme neden olurdu."

"Bu çok boktan."

"Ne zaman ziyarete gelse korkunç karın ağrıları çekerdim, sonra ne zaman benimle iletişime geçmeye çalışsa bu ağrıları çekmeye başladım. Bir süre sonra hayatımdan çıkmasını dilemeye başladım." İç çekti. "Ama sonra kendimi çok suçlu hissediyordum. O benim annem ve insanın annesini sevmesi gerekir."

"Ebeveynler sizi gerçekten mahvedebilir." *Tıpkı şu anda yaptığım gibi*, diye düşündüm. Eğer oğlum ne yaptığımı bilseydi, bana olan tüm saygısını kaybederdi. Benim bir yalancı ve pislik olduğumu düşünürdü.

"Evet, ama bana bazı değerli dersler de verdi," dedi Millie. "Ne gibi?"

"Yıllarca onun yalanlarını dinleyerek geliştirdiğim oldukça iyi bir saçmalık dedektörüm var. Kimsenin bana söylediği her şeyin doğru olduğuna otomatik olarak inanmıyorum. Ve onaylanmak için kendi dışıma bakmamayı öğrendim - kendinize verdiğiniz değeri başkalarının duygularına dayandıramazsınız," dedi sert bir şekilde.

Yavaşça başımı salladım. "Yani kolay kolay güvenmiyorsun?"

"Pek sayılmaz." Gözlerini göğsümden kaldırdı. Dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüştü. "Yine de otel odana o şekilde çıktığın için sana kolayca güvendim sanırım."

"Bu doğru. Kötü niyetli olabilirdim. Aslında, bundan oldukça eminim." Onun üzerine yuvarlandım ve bileklerini yatağa sabitledim. "Hâlâ da öyle."

Güldü. "Açıkçası, aldırmadım."

Vücutlarımız yeniden canlanırken onu derinden, yavaşça öptüm. Aletim kabarmaya başladı ve inledim. "Gitmem gerekiyor."

"Şu anda mı?"

Güzel yüzüne baktım, sıcak, yumuşak tenini tenimde hissettim, parfümünün kalıcı kokusunu aldım. Kalbim göğsümde balon gibi şişiyor ve çok yüksek sesle atıyordu. Çok hızlı. "Evet," dedim ona. "Uçağım altıda kalkıyor. Birkaç saat içinde havaalanına gitmem gerekiyor."

"Uçuşunuzu değiştirebilirsiniz," dedi usulca. "Günün ilerleyen saatlerinde mi?"

"Bunun ne yararı olacak ki? Bir hafta ya da iki hafta kalsam bile -Ne yapacağız, sokağa çıkma yasağını çiğneyen gençler gibi karanlıkta gizlice dolaşacak mıyız? Değer verdiğimiz insanlardan mı saklanacağız? Kimsenin bizi görmemesini ve konuşmaya başlamamasını mı umacağız?"

"Biliyorum," dedi tekrar, gözleri kapanıyordu. "Söylediğin her şeyin doğru olduğunu biliyorum. Yaptığımız şeyi saklamanın doğru olmadığını biliyorum ve sen gittikten sonra birbirimizi bir daha göremeyeceğimizi de biliyorum. Bu asla yürümez - pek çok açıdan. Bu sadece ... yanlış." Ama bu sözleri söylerken bile bacaklarını benimkilere doladı, topuklarını kalçalarımın arkasına bastırarak beni kendine çekti.

"Çok yanlış," dedim onun üzerinde bir ritim tuttururken, bir kez daha tamamen sertleştim.

"Ama bu çok doğru geliyor," diye fısıldadı. Gözleri açıldı ve benimkilerle kilitlendi. "Kal, Zach. Bir süre daha kal. Çünkü bu çok iyi hissettiriyor."

"Tanrım, çok baştan çıkarıcısın," diye homurdandım. "Başka biri olsaydın çoktan gitmiş olurdum."

"Bu geceyi bana ver," diye fısıldadı. "Bu geceye sahip olabiliriz ve son olsun."

Hayır demeliydim. Yatağından kalkmalı, kıyafetlerimi giymeli, yanağından öpmeli ve veda etmeliydim. Yapılacak doğru şey bu olurdu ve doğru şeyi yapmak benim için Önemliydi.

Ama o anda, o daha Önemliydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

MILLIE

■ Kolunu bana dolamış, bedenimi göğsünün, kalçalarının ve bacaklarının kıvrımına sıkıştırmış bir şekilde uyandım.

Tam beş dakika boyunca hareket etmedim, yer değiştirmedim, gerinmedim. göz kırpmadı. Büyüyü bozmaktan korkarak zar zor nefes alabildim.

Ama gülümsedim. Elimde değildi.

Dün gece inanılmazdı. Hiç kimseyle bu kadar eğlenmemiştim. Kimseye bu kadar derinden güvenmemiştim. Onun talepkâr olduğu kadar cömert, güçlü olduğu kadar şefkatli, agresif olduğu kadar eğlenceli biriyle hiç birlikte olmamıştım. Hiç kimsenin bana Zach'in yaptığı şeyleri yapmasına izin vermemiştim ve hiç kimseyi onu memnun etmek istediğim gibi memnun etmek istememiştim. Ön kapıda oral seks yapmaktan vibratör oyununa ve yüzüne oturmaya kadar her şey yepyeni şeylerdi. Başka biriyle olsaydım korkar ve kendimden emin olamazdım. Ama Zach'in beni rahatlatan, kendime güvenmemi ve seksi hissetmemi sağlayan bir tarzı vardı, söylediğini yapmaktan başka seçeneğim yokmuş gibi görüldüğünde bile.

Ses tonu mıydı? Olgunluğu mu? Yaşı mı? Ben en büyük kız kardeş olarak büyüdüm, bu yüzden tonu belirlemek ve sorumlu olmak bana kolay geldi. Bu, ilişkilerimde de oynamaya alışkın olduğum bir roldü ve kız kardeşlerimin "kayıp yavrular" dediği erkeklerle çıkma eğiliminde olduğum için dinamik hiç değişmedi. Bu konuda rahattım. Kendimi güvende hissediyordum. Fiziksel ve duygusal olarak üstün olmak, nadiren güvensiz olduğum ya da terk edilme endişesi yaşadığım anlamına geliyordu.

Birinin size, sizin ona duyduğunuz ihtiyaçtan daha fazla ihtiyaç duyması size güç verir.

Zach ile o güç hissini yaşamadım ama buna ihtiyacım olduğunu da hissetmedim. Bu bir ilişki değildi. Olamazdı da.

Bir kaçamaktı.

Gizli. Yasak. Biraz tehlikeli. Bana hiç benzemiyor.

Belki de anahtar buydu, Winnie'nin dediği gibi sonunda hamster çarkından kurtulmuştum. Kabul etmek gerekir ki, bu şekilde körlemesine atlamak beklenmedik bir aksaklıkla birlikte gelmişti (eski sevgilimin babasının kollarına atlamıştım), ama bilerek yapmamıştım. Kendimi eğlendirmek için böyle bir şeye izin vermek çok mu yanlış? Kimse incinmediği sürece?

Zach arkamda kıpırdandı, nefes alışları daha yüksek ve düzensiz hale geldi. Işık yatak odamın panjurlarından süzülüyordu, puslu ve yumuşaktı.

"Saat kaç?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Emin değilim ama sanırım uçağını kaçırdın."

Kolunu bana doladı. "Oops."

Güldüm ve tekrar ona sarıldım. "Ne yapacaksın?" "Sanırım yeniden rezervasyon yaptırmam gerekecek."

"Bugün de gidecek misin?"

Nefes verdi. "Bilmiyorum. Aslında Mason'a bir tür düğün brunch'ı için müsait olduğumu söyledim. Peki ya sen? Çalışıyor musun?"

"Hayır. Bugün izinliyim. Bugün izinliyim. Brunch saat kaçta?" "On bir, sanırım. Şu an saat kaç?"

Telefonuma uzandım ve saati kontrol ettim. "Sekizden biraz önce."

Sonra ekranda Mason'ın adının belirlediğini gördüm. "Aman Tanrım."

"Ne?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Az önce Mason'dan bir mesaj aldım. Okumaya korkuyorum."

Zach sırt üstü düştü ve gözlerini kapattı.

"Belki de bir şey yoktur." Mektubu açtım ve yüksek sesle okudum. "Hey Millie, dün gece için sana tekrar teşekkür etmek istedim. Her şey mükemmeldi. Lori ve ben de eğer meşgul değilsen seni bu sabah brunch'a davet etmek istedik. Saat on birde Marmalade'de, sadece yakın aile ve birkaç yakın arkadaş. Bizim için yukarıda ve öteye gittiğiniz için sizi gerçekten ödüllendirmek istiyoruz - ayrıca özel bir duyurumuz var. Umarım gelebilirsin." Zach'e baktım ama gözleri hâlâ kapalıydı. "Ona gelemeyeceğimi söyleyeceğim."

Nefes verdi ve ellerini başının arkasına götürdü. "İstersen gidebilirsin."

"Hayır, ben oraya ait değilim." Mason'a hemen cevap verdim, daveti için teşekkür ettim ama kahvaltı için kız kardeşlerimle annemin pastanesinde buluşacağımı söyledim. "Tamamdır." Telefonumu şarj aletine geri koydum ve tekrar Zach'in yanına sokuldum. "Bu sadece ihtiyacımız olmayan bir gariplik."

"Hayır." Bir kolunu bana doladı.

"Özel duyurularının ne olduğunu merak ediyorum." Zach derin bir nefes verdi. "Sanırım biliyorum."

"Öyle mi? Söyleyebilir misin? Yoksa bu bir sır mı?"

Hemen bir şey söylemedi. Ve sonra, "Lori hamile." "Oh! Bu çok güzel. Mason her zaman bir aile istemiştir."

"Evet."

Sonra bana çarptı. Nefesim kesildi ve doğrulup ona baktım. "Vay anasını. Sen-"

"Sakın söyleme." Bir eliyle ağzımı kapattı ve başını salladı. "Sadece söyleme."

Elini aşağı ittim ve sırtmasını bastırmaya çalıştım. "Ne zaman öğrendin?"

"Dün gece resepsiyonda. Seni ofiste bulmadan hemen önce."

"Ah." Elinde viskiyle içeri girdiğindeki şaşkın ruh halini hatırladım. "Sanırım bu neden bu kadar perişan görüldüğünü açıklıyor. Sadece fotoğraflar yüzünden olduğunu sanmıştım."

"Sana karşı dürüst olmadığım için özür dilerim. Mason bana daha yeni söylemişti ve ben hâlâ bunu sindirmeye çalışıyordum. Sana güvenmediğimden değil. Sadece şok olmuştum. Ve sanırım utandım."

"Utanmak mı?"

"Evet." Acı acı güldü. "Bilirsin işte, olmak istemiyorum. Hazır değilim. Bir oğlum olduğunu duymaya bile hazır değildim, bırakın bir ..." Kaşları çatıldı. "Kontrolün bende olmadığını hissetmekten hoşlanmıyorum ve tüm bu öngörülemeyen, kontrol edilemeyen şeyler üst üste yığılıyor gibi görünüyor."

"Anlıyorum. Bir anda çok fazla şeyle karşılaştın." Yatağında çırlıçıplak yatarken onu incelerken iyi bir yan bulmaya çalıştım ama vücudu dikkatimi dağıttı. Kasları, mürekkebi, yontulmuş çenesi. Çok seksiydi. Birden gülmeye başladım.

Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Özür dilerim," dedim kıkırdayarak. "Ama bu çok saçma. Tanıdığım hiçbir dedeye benzemiyorsun."

Yataktan fırladı ve beni sırtüstü yatırdı, başım yatağın ayak ucundaydı. "Hey!" diye bağırdı. "Sana o kelimeyi söyleme demiştim."
"Uh oh. Beni cezalandıracak mısın?"
Koyu renk gözleri kısıldı. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

Bir saat sonra, Ön kapımda vedalaştık.

Elimi sıkı. "Dün gece gerçekten iyi vakit geçirdim. Doğru olmadığını biliyorum ama yine olsa yine yaparım."

"Ben de." Tereddüt ettim. "Bu gece daha sonra gelebilir misin diye sormamaya çalışıyorum."

"Uçuşlara bakmam ve ne zaman yeniden rezervasyon yapabileceğime bakmam gerekiyor, ama size haber veririm. Merak etmeyin, veda etmeden gitmeyeceğim."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedim.

Gülümsedi. "İzin gününün tadını çıkar. Seninle sonra konuşuruz." Bir kez daha hızlıca öpüştükten sonra, arabasına doğru aceleyle yola çıkmadan önce dikkatle sokağın aşağısına ve yukarısına baktı.

Arabayla uzaklaşmasını izledim ve kimse Pazar gazetesini almak ya da köpeğini gezdirmek için dışarı çıkmadan gözden kaybolduğunda rahat bir nefes aldım. Kabul ediyorum, bir erkeğin yatıya kalması konusunda özgür olan yetişkin bir kadındım ve komşularım Zach'in kim olduğunu bilecek değillerdi, ama yine de ... suçluluk duygusu vardı.

Kapıyı arkasından kapatarak kahve yapmak için mutfığa girdim, ağrıyan kaslarımdan dolayı biraz irkildim. Fincanın dolmasını beklerken, bu sabahki şaplaktan dolayı hala acıyan popomu ovuşturdum.

Pekmez ve Muffin mutfakta yere oturmuş, eleştirel kedi suratlarıyla bana bakıyorlardı.

"Beni yargılamayın," dedim onlara. "Ben asla böyle yaramazlık yapmam, bunu siz de biliyorsunuz. Sadece bunu almama izin verin."

Dikkatimi dağıtmak için günümü Ortabatı'daki büyük beden gelin butikleri hakkında araştırma yaparak geçirmeye karar verdim. Kahve hazır olduğunda, sert ahşap mutfak sandalyelerime baktım ve daha iyi olacağını düşündüm. Bunun yerine, içinde dizüstü bilgisayarım ve yeni dosya klasörlerim olan omuz çantamı aldım ve oturma odasına gittim. Kendimi pelüş kadife kanepeye yavaşça bırakarak rahat bir pozisyon buldum ve yerleştim.

Üç saatten fazla bir süredir çalıştığımı fark ettiğimde üçüncü fincan kahvem çoktan soğumuştı. Telefonumu elime almadan önce daha dik oturdum ve gerindim. Annem bana bu akşamki yemeği hatırlatan bir mesaj atmıştı ve ayrıca Winnie'nin erkek arkadaşı Dex'ten de bir mesaj vardı.

Hey Millie. Beni arayabilir misin? Winnie hakkında bir sorum var. Bugün karakoldayım, ne zaman istersen arayabilirsin.

Onu hemen geri aradım. "Alo?"
"Selam, ben Millie. Nasıl gidiyor?"
"İyi. Beni aradığın için teşekkürler."
"Elbette. Uygun bir zaman mı? Yangınla mücadele etmenizi engellemiyorum, değil mi?"
Güldü. "Bugün henüz yangın yok. Sakin bir sabah." "Sizin için ne yapabilirim?"
"Öncelikle, bir sır tutabilir misin?"
Gülümsedim. "Evet. Kız arkadaşın bunu yapamayan tek MacAllister kardeş." "Doğru. Bundan kesinlikle haberi yok. Ama bu onu da ilgilendiriyor."
Nabzım hızlandı. "Oh?"
"Bu Noel'de ona evlenme teklif edeceğim."
"Aman Tanrım! Oh Dex, bu harika! Senin adına çok mutluyum!"
Boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşlarla doldu.
"Teşekkür ederim. Dinle, kızlardan olası yüzükleri seçmeme yardım etmelerini istedim ama gerçekten bir yetişkinin fikrini alabilirim, tercihen Winnie'yi senin gibi tanıyan birinin."
"Yardım etmekten mutluluk duyarım," dedim, daha da heyecanlanarak. "En iyi ne işe yarar?"
"Yarın benimle kuyumcуда buluşmanız mümkün mü? Bugün izin günüm, yani her zaman uygun."
"Tabii ki. Pazartesi günleri de izinliyim, o yüzden neden on bir demiyoruz? Bana mağazanın adını mesaj at, orada olacağım."
"Harika. Teşekkürler, Millie. Felicity de gelmek isterse benim için sorun değil. Sadece numarası bende yok."
"Ona haber veririm ve merak etmeyin, o da sır tutabilir."
"Bunu takdir ediyorum. Kızların ağzından kaçırmadığından emin olmak yeterince zor." Gülümsedim. "Çok heyecanlı olmalılar."
"Öyleler. Winnie'nin yanına taşındığımız günden beri onunla evlenmem için bana yalvarıyorlar."

"Ne gündü ama," diye takıldım, Winnie'nin o akşam anlattığı hikâyeyi hatırlayarak; duştan çıkan buhar yatak odasındaki duman dedektörünü çalıştırmıştı. Dex içeri daldığında doğum günü kıyafetiyle bir bavulun üzerinde durmuş, bağlantıyı kesmeye çalışıyordu, gerçek bir acil durum olduğundan endişeleniyordu, kızları da hemen arkasındaydı. "Eminim bunu asla unutmayacaklar."

"Ben de yapmayacağım." Güldü. "Yarın görüşürüz."

"Hoşça kal, Dex." Telefonu kapattım ve arkama yaslandım, gülümseme hâlâ dudaklarımdaydı. Winnie çok mutlu olacaktı. Ne zaman evleneceklerini, Win'in büyüdüğü Cloverleigh Çiftlikleri'ni mi, yoksa çalıştığı Abelard Bağları'nı mı, yoksa tamamen farklı bir yeri mi seçeceğini merak ediyordum.

Sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarına baktım, hala Maryland'de 32W'a kadar numune bedenleri ve neredeyse her bütçeye uygun gelinlikleriyle övünen bir mağazanın web sitesine açıktı. Mutlu gelinlerden gelen referanslar, 16 beden elbise istediklerinde diğer salonlarda "gülünen" tam vücutlu kadınları hoş ve güzel hissettiren mağaza sahibi ve çalışanlarına dokunaklı övgülerdi.

Ve bu hikayeler benzersiz değildi - bu tür pek çok kişisel anlatıya, incelemeye, blog yazısına ve kendilerini istenmeyen ve değersiz hissettiren geleneksel salonlar tarafından hayal kırıklığına uğratıldıktan ve strese sokulduktan sonra büyük beden gelinlere kraliçe gibi davranan mağazalar için övgü dolu alıntılara rastladım.

Düğün günlerinde mutlulukla parlayan, gelinlikleri içinde çarpıcı, muhteşem, kıvrımlı gelinlerin fotoğrafları vardı. Her ten renginden ve vücut tipinden gelinler. Pembe saçlı, mavi saçlı, gökkuşağı saçlı gelinler. Gözlüklerini takan, dövmelelerini gösteren, elbiselerini kaldırıp spor ayakkabılarını, kovboy çizmelerini ya da kumda çıplak ayaklarını gösteren gelinler. Başka gelinlerle evlenen gelinler, onlar da güzel gelinlikler giymişlerdi - ya da bazen takım elbise giymişlerdi. Yeni evlendikleri kadınlara saf bir neşe ve heyecan verici bir inançsızlıkla bakan damatlar, sanki iyi talihlerine inanamıyorlarmış gibi.

Fotoğrafları tararken ve küçüklüklerinden beri hayalini kurdukları lüks, kişiselleştirilmiş hizmeti alabilmek için ne kadar uzağa seyahat ettiklerine dair ayrıntılar içeren deneyimlerini okurken birden fazla kez gözlerim doldu.

Michigan'da böyle tek bir dükkan vardı ve o da Detroit yakınlarındaydı. Sahibi Alison'a sesli mesaj bırakmıştım.

Ben de onunla işi hakkında sohbet edip edemeyeceğimi sordum.

Kariyer değişikliğinin yapılması gereken en doğru şey olduğunu içimde giderek daha fazla hissediyordum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yukarı çıktım ve bir duş aldım, önceki geceden arınmak istemiyordum ama Pazar akşam yemeği için ailemin evine tenimde seks kokusuyla gitmeye de gönülsüzdüm. Gerçeği kız kardeşlerimden saklamak yeterince zor olacaktı - onlardan pek sır saklamazdım.

Ama bu, kendim için saklayabileceğim bir şey gibi geldi.

Annemlerin evine vardığımda Winnie, Felicity ve Hutton çoktan gelmişlerdi. Frannie ve Felicity'ye mutfakta yardım etmeyi teklif edip kovulduktan sonra bir kadeh şarap doldurdum ve babamla Hutton'ın kanepede oturup televizyondaki hokey maçını tartıştığı, ikizlerin yerde uzanmış telefonlarına baktığı ve Winnie'nin koltuğa kıvrılmış bir fotoğraf albümüne baktığı aile odasına gittim.

"O da ne?" Önündeki sedirin üzerine oturarak sordum. "Babamla Frannie'nin düğün fotoğrafları," dedi hüznle, dönerek Başka bir sayfa.

Gülümsememi gizlemek için şarabımı yudumladım. "Daha dün gibi."

"Öyle." Sonra kıkırdadı. "O aptal ayakkabılar çok acıtıyordu, hatırladın mı?"

"Evet." Fotoğraflara bakmak için eğildim ve Winnie, Felicity ve benim aynı pembe elbiselerimiz ve altın payetli ayakkabılarımızla kameraya sırtıttığımızı gördüm. "Ama biz ısrar ettik."

"Çok süslülerdi!" Winnie güldü ve sayfayı çevirdi. "Süslü olmak istedik. Şunlara bakın."

Cloverleigh Çiftlikleri'ndeki üzüm bağının kenarında duran, düğün günü kıyafetlerini giymiş babamız ve Frannie'nin fotoğrafını inceledik. Göğüs göğüse duruyorlardı ama Frannie kameraya gülümsüyordu ve babamız da ona bakıyordu, yüzünde şaşkınlık, sevgi ve koruyuculuk ifadesi vardı. Tüylerim diken diken oldu. "Çok mutlu bir gündü."

"Umarım benim düğünüm de onlarınki kadar güzel olur," dedi Winnie iç çekerek.

"Eminim öyle olacaktır." Sesimin rahat çıkmasını umarak, "Cloverleigh Çiftlikleri'nde evlenmeyi düşünüyor musunuz?" diye sordum.

"Dürüst olmak gerekirse, nerede geçtiği umurumda bile değil. Sadece koridorun sonunda Dex'in olmasını istiyorum." Aslında bu şekilde olmayabileceğinden endişeli görünüyordu.

Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Neden olmasın ki? Her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum."

"Öyle," dedi. "Ama eskiden gelecek hakkında son zamanlarda olduğundan daha fazla konuşurduk. Gerçi bu daha çok soyut bir şeydi... belki de gerçek anlamda evlenmek çok korkutucudur."

"Endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum Win," dedim, hiçbir şeyi ele vermemeye dikkat ederek. "Sana nasıl baktığını herkes görebiliyor."

"Bana nasıl bakıyor?"

"İşte böyle," dedim, babamızla Frannie'nin fotoğrafını göstererek. "Aynen böyle."

Winnie'nin yüzü aydınlandı ve içimde hafif bir kıskançlık hissettim. Biri bana hiç böyle bakar mıydı? Şarabımdan bir yudum daha aldım.

"Dün gece her şey yolunda gitti mi?" Winnie kitabı kapatıp göğsüne bastırarak sordu.

"Evet," dedim, gözlerimi şarap kadehime dikerek.

"Zach orada mıydı?"

"Um, evet. Oradaydı." Aceleyle bir yudum daha aldı. Winnie başını eğdi. "Ve?"

"Ve ne?"

"Onunla konuştun mu?"

Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. "Birazcık. Çok değil."

"Şey, öyle miydi-" Durdu ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım."

"Ne?" Ona baktım ve gözlerinin muziplikle parladığını, çenesinin açıldığını izledim.

"Yine başardınız," diye fısıldadı.

Yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Yapmadık."

"Sen de yaptın!" diye neredeyse bağırarak Audrey'nin bize bakmasına neden oldu. "Buraya gel." Şarap kadehimi bir kenara bırakarak ayağa kalktım ve beni takip etmesini işaret ettim. Fotoğraf albümünü sandalyenin üzerine bırakarak beni merdivenlerden ikinci katın sahanlığına kadar takip etti. Takip edilmediğimizden emin olmak için etrafına bakındıktan sonra kolundan tuttum ve onu eski evime çektim.

Yatak odası, artık misafir odasıydı. Kapıyı kapattım ve onunla yüzleşmek için döndüm.

Kulaktan kulağa sırtlıyordu.

"Shhhhhh!" Sanki o konuşmuş gibi uyardım.

"Ben bir şey demedim!"

"Bunu düşünüyordun."

"Yanılıyor muyum? Sen ve Zach dün gece takılmadınız mı?" Çok uzun süre tereddüt ettim.

Her kelimeyle birlikte ellerini çırparak, "*Aynen öyle*," dedi. "Sadece sana bakarak bile söyleyebilirim. Nasıldı peki? İlk seferki kadar iyi miydi?"

Ağzım onunla tartışmak için açıldı ama vazgeçtim. "Daha da iyiydi."

Elleriyle ağzını kapatarak ciyakladı.

"Sessiz ol!" Kapalı kapıya baktım. "Kimsenin seni duymasını istemiyorum."

Ama tam o sırada kapı açıldı ve Felicity görüldü. "Siz burada ne yapıyorsunuz? Akşam yemeği hazır."

Winnie nefes nefese, "Millie yine eski sevgilisinin babasıyla yatmış," dedi.

"Winnie!" Ona ters ters baktım. "İşte bu yüzden kimsenin bilmesini istemedim!" "Ne yani, bizden saklayacak değildin ya!" diye işaret etti.

"Bize her şeyi anlatıyorsun."

"Başka kimseye söyleyemezsin," dedim ona.

"Ciddiyim." Dudaklarını kısıtı.

"Yani oldu mu?" Felicity kapıya yaslandı ve gözlerini kırpıştırarak Ben.

"Evet. Dün gece."

"Düğünden sonra mı?"

"Evet. Ve ..." Daha fazlasını açıklamakta tereddüt ettim ama itiraf etmek için can atıyordum. "Ve ne?" Winnie ciyakladı.

"Ve sırasında."

"Sırada!" diye bağırdı iki kız kardeşim de aynı anda.

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Winnie iki eliyle *buraya gel* hareketleri yaptı. "Ver Bana her şeyi."

"Resepsiyon sırasında ofisimde mola veriyordum ve o da yanlışlıkla oraya girdi - onun da molaya ihtiyacı vardı. Bütün gece damadın babası olarak tanıtılmak onun için çok zordu. Bunalmıştı."

"Bebekten haberi var mı?" Felicity sordu.

Winnie ona baktı. "Ne bebeği?"

"Lori hamile," dedi Felicity. "Bugün öğleden sonra sosyal medyada gördüm."

Başımı salladım. "Evet. Biliyor. Ve bu konuda hassas hissediyor."

"Onu suçlamıyorum." Winnie gülmeye başladı. "O bir-" "Öyle söyleme," diye uyardım onu, bir parmağımı kaldırarak.

"Ama Mills, bu çok iyi," dedi, kıkırdama nöbeti onu ele geçirmişti. "Birini beceriyorsun-"

"Sakın *söyleme!*" Zach'in bu sabah bana yaptığı gibi elimle ağzını kapatarak bağırdım.

Kolumu savuşturan Winnie yatağa uzandı ve gözleri sulanarak neşeyle ayaklarını tekmeledi. "Neden? Dex'in orduda görev yapmış bekâr bir baba olduğunu öğrendiğinizde *babama* aşık olduğum konusunda hiç şaka yapmadığınız için mi?"

"Tamam, dinle." Felicity avuçlarını havaya kaldırdı. "Onun bir-" Bana baktı. "Belli bir yaşta. Bu daha çok onun kim olduğu meselesi."

"Bunu biliyorum. İnan bana. İkimiz de biliyoruz." Winnie'nin yanındaki yatağa uzandım. "Ve kendimizi berbat hissediyoruz."

Winnie ayıldı ve kolunu bana doladı. "Güldüğüm için özür dilerim. Ama kime aşık olacağımızı seçme şansımız yok ve-"

Yataktan atladım. "Ben düşmedim. Kimse düşmedi. Düşmek diye bir şey yok."

Kız kardeşlerim önce birbirlerine sonra da bana baktılar. "Tamam," dedi Felicity, sesi sakın ve rahattı. "Bu iyi."

"Sadece eğleniyoruz," diye açıkladım. "Hepsi bu." "Yani devam ediyor mu?" Winnie sordu.

Ellerimi birbirine doladım. "Bilmiyorum. Bu sabah ayrıldığında, o-"

"Yatıya mı kaldı?" Sesi dramatik bir şekilde yükseldi.

"Şey, evet." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. "Sadece bir gecemiz var sanıyorduk, çünkü San Diego'ya erken bir uçuşu vardı, ama onu kaçırdı. Mason ve Lori ile brunch'a gidecekti, tek bildiğim bu. Saat dokuz gibi evimden ayrıldığından beri ondan haber almadım."

Winnie ciddiyle, "Biri onu görmüş olabilir," dedi.

"Biliyorum." Kız kardeşlerimin arasında bir ileri bir geri baktım. "Bak, aşağıya yemeğe inmeliyiz, ama önce bana söz vermelisin ki

Bu konuda ağzından bir şey
kaçırma, asla." "Söz veriyorum,"
dedi Winnie.
Felicity, "Söz veriyorum," diye yineledi.
Biraz rahatladım. "Tamam. Hadi gidelim."

Akşam yemeğinde Frannie bir gelinlik salonu açmayı düşünüp düşünmediğini sordu.

Felicity'nin biberiye ve sarımsakla kavrulmuş meşe palamudu kabağından bir ısıruk daha alarak, "Aslında aldım," dedim. "Aslında bugün bütün günümü araştırma yaparak geçirdim."

"Gelinlikçi dükkânı gibi mi?" diye sordu Emmeline.

"Evet, büyük beden kadınlara hitap eden bir tane," dedim. "Büyük bedenlerde rüya gibi bir gelinlik bulmak gerçekten zor olabiliyor ve hiç de eğlenceli değil. Bunu gelinlerden her zaman duyuyorum."

"Mezuniyet ve balo elbiselerinde de durum aynı," diyor Audrey. "Üstüme uyacak bir şey asla bulamıyorum, bulsam da altım çok büyük oluyor. Sanki göğüsleri olan insanlar için elbise yapmıyorlar."

"Audrey." Frannie ona sert bir bakış attı. "Misafirimiz var."

"Sadece bunun iyi bir fikir olduğunu söylüyorum," diye karşılık verdi Audrey. "Gerçekten popüler bir yer olacağına bahse girerim."

"Cloverleigh Çiftliği'ndeki işin ne olacak?" diye sordu Emmeline. "Devam edecek misin?"

"Hayır, ikisini birden yapamam," dedim. "Ve bu benim büyük bir çekincem."

Frannie, "Belki Winnie Cloverleigh'de senin yerine bakabilir," diye önerdi.

"Ondan Abelard'ı terk etmesini istemezdim," dedim hemen.

"Pekala, bekleyin." Winnie şarap kadehini kaldırdı. "Abelard'da çalışmayı seviyorum ama Cloverleigh Çiftlikleri'ndeki etkinliklerin başına geçme fırsatını da geri çevirmezdim."

"İyi şartlarda ayrılabilir misiniz?" diye sordu babamız. Abelard Vineyards, Winnie'nin en yakın arkadaşı Ellie'nin ailesine aitti. Ellie de orada tadım odasının müdürü olarak çalışıyordu, ancak yeni bir bebeği olmuştu, bu yüzden biraz izin alıyordu.

"Kesinlikle," dedi Winnie. "Ellie dışarıda olduğu için annesi çok daha fazla çalışıyor - hatırlarsanız oradaki ilk etkinlik planlayıcısıydı ve Fransa'da zaman geçirecekleri için o işi bırakmıştı. Ama bebek doğduğu için tam zamanlı olarak geri döndüler. Eğer ayrılmaya karar verirsen onunla kolayca konuşabilirim Mills."

"Sizi haberdar edeceğim," dedim. "Şu anda sadece bilgi topluyorum. *Bence* talep var ve dört saat içinde herhangi bir yönde buna benzer başka bir dükkan yok, ancak bu hafife alacağım bir karar değil. Kredi almam, bir yer bulmam, tadilat yapmam, tasarımcılarla iletişime geçmem gerekecek... Bu çok fazla."

"Yardım alacağını biliyorsun," dedi babam. "Sağlam bir iş planının olduğu sürece bankada kredi almana yardımcı olabilecek pek çok kişi tanıyorum."

"Oh, isterim." Çatalımı bıraktım, aniden yemek yiyemeyecek kadar heyecanlanmıştım. "Bunun üzerinde çalışacağım."

"Sana borç vermekten memnuniyet duyarım, Millie," dedi Hutton.

Yakışıklı kayınbiraderime baktım. O kadar mütevazı ve sessizdi ki, bir milyarder olduğunu unutmak kolaydı - bir kripto para borsası için yarattığı bir tür matematiksel algoritma sayesinde bir servet kazanmıştı. "Yapar mıydın?"

"Elbette. Sanırım bir şey bulmuşsunuz. İyi bir iş fikri bir soruna çözüm bulmakla başlar; siz bir sorun, bir çözüm ve coğrafi pazarda bir boşluk tespit ettiniz. İş planı konusunda da size yardımcı olabilirim."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim, Hutton!"

Frannie, "Bir yer aramanıza yardımcı olabilirim," diye önerdi. "Ve seni temasa geçirebileceğim ticari bir emlakçı tanıyorum."

"Bu harika olur," dedim. "İlham verici fotoğraflardan oluşan bir Pinterest panosu hazırladım bile."

"Ve eğer tadilatı kendimiz yapamazsak, bunu yapacak iyi insanlar bulabiliriz." Babam birasını kaldırdı. "Bu çok kolay."

Milyonuncu kez şükrederek aileme baktım. "Herkes teşekkürler. Sizi haberdar edeceğim."

Yemekten sonra, Felicity ve ben bulaşıkları bitirirken Winnie ikizler ve bizimkilerle birlikte aile odasında oturuyordu. "Hey, sadece

"İkimiz," dedim sessizce, ona yeni yıkadığım bir servis kâsesini uzatırken. "Ne oldu?"

Kimsenin duymadığından emin olmak için aile odasına baktım. "Dex Noel'de evlenme teklif edecek."

"Kapa *çeneni*!" diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Bugün onunla konuştum. Yüzüğü almadan önce benim fikrimi almak istiyor. Yarın saat 11'de kuyumcуда buluşacağız. Sen de davetlisin."

"Kahretsin, yarın olmaz" dedi. "Öğle yemeği vereceğim. Ama daha sonra beni ara ve her şeyi anlat!"

"Tamam." Kurutması için ona küçük bir tabak uzattım.

"Nerede yapacağını söyledi mi?" diye sordu. "Belki Cloverleigh Çiftliği'nin Noel arifesi partisinde yapar!"

Kaşlarımı çattım. "Dex'in halka açık bir teklifte bulunacak bir tip olduğunu sanmıyorum."

"Evet. Belki de haklısın." İç çekti. "Win çok mutlu olacak." "Öyle olacak," diye kabul ettim ve ona bir servis kâsesi daha uzattım.

Felicity onu kuruturken sessizdi. "Bu senin için de olacak Mills."

"Biliyorum."

"Hiç beklemediğin bir anda."

"Bu güzel olurdu."

"Yeni iş fikrine bayıldım," dedi bir dakika sonra. "Bence bu yapman gereken bir şey. Dikkatini hayatının başka bir kısmına odakla ve sonra bam! Aşk hemen sana çarpacaktır."

Güldüm. "Bana çarpacak bir şeye ihtiyacım yok. Sadece benimle aynı şeyleri isteyen biriyle tanışmak güzel olurdu. Mükemmel olmak zorunda değil. Sadece, bilirsin, hayatında benim gibi birine ihtiyacı olmalı."

Felicity başını omzuma yasladı. "Herkesin hayatında senin gibi birine ihtiyacı vardır."

"En azından *o kişiyle* tanışana kadar," diye mırıldandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Mason, biz ayrıldıktan hemen sonra çıktığı kadınla evlenen üst üste üçüncü erkek arkadaşım."

"Yani?"

"Yani bunun bende bir sorun olduğu anlamına gelmediğini mi düşünüyorsun?" "Millie, saçmalama. Sende yanlış bir şey yok çünkü Eski sevgililerinden üçü seninle çıktıktan sonra eşleriyle buluşmaya devam etti." Döndü

zorlukla bastırılmış bir sırıtışla yüzüme baktı. "S e n d e b i r
s o r u n v a r çünkü onların babalarından birini beceriyorsun."

Nefesim kesildi. Ve hemen mutfak musluğu püskürtücüsüyle onu ıslattım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

ZACH

■ Sonunda otel odama döndüğümde saat beşe geliyordu.

Yatağın ayak ucunda, dün gece hazırladığım ve bu sabah tekrar açıp okula giderken giymek için bir şeyler çıkardığım bavulum duruyordu. brunch. Sabah altıdaki eve dönüş uçağımı yarın için yeniden ayarlamıştım, bu da bana Millie'yi görme dürtüsüyle savaştık koca bir akşam bırakmıştı.

Yatağa geri dönüp bir kolumu gözlerimin üzerine attım. Brunch boyunca, bana hak etmediğim bir saygıyla bakan oğlumun karşısında oturmak zorunda kalmıştım. Her zamanki gibi meraklı ve sorgulayıcıydı, özellikle de Donanma'da geçirdiğim zaman hakkında. SEAL olduğum için masadakilere övündükten sonra, eğitimin nasıl bir şey olduğu, Cehennem Haftası'nın gerçekten söylendiği kadar kötü olup olmadığı, ne tür görevlere katıldığım, nasıl yaralandığım hakkında her türlü soruyu sordu. Oradaki herkes dikkatli ve ilgiliydi ama iki saat boyunca kendim hakkında konuşmak beni çok yormuştu.

Tam da nefret ettiğim türden bir durumdu - ilgi odağı olmak

-Ama Mason'ın kurnaz gözlerine her baktığımda kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki, sorularını cevapsız bırakmaya ya da başka bir konuya geçmeye cesaret edemiyordum. Her ne kadar "özel duyurularından" ve bunun benim için ne anlama geldiğinin hatırlatılmasından korksam da, Mason kolunu karısına dolayıp masadakilere gelecek baharda bir bebek beklediklerini söylediğinde kendimi mutlu hissettim. O anda masa mutlu gözyaşlarına ve iyi dileklere boğuldu.

İnsanlar sarılmak için ayağa kalktı. Biri sırtıma vurdu ve beni tebrik etti. Sanırım bir teşekkür homurdandım.

Brunch'tan sonra Mason ve Lori beni evlerini görmeye davet ettiler. Pitoresk, dolambaçlı bir sokaktaki iki katlı tuğla kolonyal eve kadar onları takip ettim.

Bana bir tur attırdılar ve sonra ikisinin de büyüdüğü evleri, gittikleri ilkokulları, ebelemece ve Red Rover oynadıkları oyun alanlarını, Mason'ın öğretmenlik yaptığı liseyi, hayatı boyunca koştuğu pisti, Lori'nin pek çok gol attığı futbol sahasını, ilk gerçek randevularını yaşadıkları kafeyi, Mason'ın evlenme teklif ettiği restoranı ve Andi'nin gömülü olduğu mezarlığı görebilmem için beni şehirde gezdirmekte ısrar ettiler.

"Ziyaret edelim mi?" Mason sordu.

Midem bulandı, ama neyse ki Lori itiraz eden taraf oldu.

"Tatlım, şimdi olmaz," dedi arka koltuktan omzunu sıvazlayarak. "Başka zaman. Bugün hava çok soğuk."

Sonunda evlerine vardık ve beni sıcak bir şeyler içmek için içeri davet etmelerine rağmen, yapmam gereken bazı işler olduğunu söyledim. "Yarın bir göreve gitmem gerekiyor, bu yüzden hazırlanmalıyım."

Mason hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Oh. Tamam. Seninle vakit geçirmek gerçekten harikaydı."

"Sen de." Her ikisinden de uzun uzun sarıldım.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi Lori. "Bunun ikimiz için de anlamı çok büyük."

"Rica ederim," dedim. "Beni de dahil ettiğiniz için teşekkür ederim. Ve tebrikler."

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı," dedi Mason. "Seninle yapmak istediğim tüm konuşmaların yüzeyini zar zor çizdiğimi hissediyorum."

"Belki Noel'de geri gelebilirsin," diye önerdi Lori. "Eminim uzun zamandır beyaz bir Noel geçirmemişsinizdir."

Millie'yi tekrar öğretilirdim.

Bu düşünce hemen aklıma geldi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu ve yaptıklarımızı düşünmeden edemiyordum.

Tekrar yapmak istediğim şeyi. "Deneyeceğim," dedim.

Mason, "İstersen bizimle kalabilirsin," diye teklif etti.

Ama o zaman geceleri Millie ile geçiremezdim.

"Biraz düşüneceğim." Sonra elimi sallayarak bir kez daha vedalaştım ve kiralık arabama atladım. Otele dönerken kendimi dünyanın en aşağılık insanı gibi hissediyordum.

İki elimi başımın arkasına koyarak odamın tavanına baktım ve spor yapacak enerjim olmasını diledim. Ağır ve yorucu bir seans

Ağırlıklar ya da koşu bandında sefil bir on mil koşusu bana iyi gelirdi. Yaptığım şey için cezalandırılmam gerekiyordu. Yapmak istediklerim için. Bu gece onun evine gitmeyi düşündüğüm için bile bir pislik olduğumu söyleyecek birine ihtiyacım vardı.

Telefonumu aldım ve Jackson'ı aradım.

"Alo?"

"Hey," dedim. "Sanırım sıçtım batırdım."

"Bu yeni bir şey değil. Sen ne yaptın?"

"Oğlumun eski kız arkadaşıyla yatmış olabilirim."

Jackson öksürdü. Ya da belki boğuldu. "*Olabilir mi?*" "Tamam, yattım."

"Vay canına. Başka bir odaya geçeyim. Bekle biraz." Birine - muhtemelen karısına- bir şeyler söyledi, bu da Pazar günü ailece geçirdikleri zamanı böldüğüm anlamına geliyordu ve beni daha da kötü hissettirdi. Onun tarafındaki arka plan gürültüsü azaldı ve bir kapının kapanma sesine benzeyen bir şey duydum. "Tamam," dedi. "Demek oğlunun eski sevgilisiyle yattın. Ne düşündüğünü sorabilir miyim? Ya da hiç düşündün mü?"

"Onun kim olduğunu fark etmedim, en azından ilk seferinde."

"*İlk kez* mi? Tanrım, Barrett. Aklını mı kaçırdın sen? Bir ekip göndermem gerekiyor mu?"

"Açıklamama izin verin." İçimi çektim. "New York'tan gelen kadını hatırlıyor musun?"

Bir araya getirirken sessizlik. "Hayatta olmaz."

"Mason'ın eski sevgilisiydi."

"Hayır. Lanet olsun. Way." Gülmeye başladı. "Bu çok berbat."

"Bir de bana sor. Bir ay boyunca durmadan onu düşündüm ve sonra birden provada *ortaya çıktı* ve bana düğün planlayıcısı olarak tanıtıldı. Ama Mason ona adımı bile söyleyemeden o ağzından kaçırdı. Zaten tanıştığımız belliydi. Mason da düğün organizatörünün eski sevgilisi olduğundan bahsetmişti, ben de hemen ne yaptığımızı anladım."

"Ama *başka* kimsenin bildiği gibi değil."

"Hayır. Millie ve ben ikimiz de sıradan davrandık. Birlikte bir içki içtiğimizi ve bu kadar olduğunu söyledik. Ama Mason bu konuda çok gergin görünüyordu. O gece bir şeyler olduğundan şüphelendiği belliydi."

"Oyunculukta *o kadar kötü* müydünüz?"

"Ben öyle düşünmüyordum ama birkaç dakika sonra Mason bana açık açık onunla bir şey olup olmadığını sordu."

"Ona ne söyledin?"

"Ne diyebilirdim ki? Yalan söyledim!" Jackson tekrar gülmeye başladı.

"Hiç komik değil," dedim. "Çünkü sonra her konuda -geçmiş, annesiyle olan ilişkim- bu kadar dürüst ve açık olmamın onun için ne kadar önemli olduğunu söyledi. Tüm hayatını gerçeği aramakla ve asla bulamamakla geçirdiğini, bu yüzden dürüstlüğü onun için önemli olduğunu söyledi."

"Oh, kahretsin. Evet, bu biraz karışık." Jackson sessizleşti. "Ama teknik olarak yanlış bir şey yapmadın -en azından ilk seferinde. Tekrar olmasına nasıl izin verdin?"

Nefes verdim. "Bilmiyorum. Yemin ederim Jackson, ona dokunmayacağıma dair kendime söz verdim ama o söz konusu olduğunda kendimi kontrol edemiyorum."

"Bu hiç sana göre değil."

"Öyle değil. Ve bu beni deli ediyor." Bir elimi alnıma vurdum. "Sanki yeniden on sekiz yaşındayım. Pantolonunun içinde tutamadığı için bir kızı hamile bırakan aynı düşüncesiz, azgın bok kafalıyım."

"O yüzden çık oradan. Düğüne gittin, şimdi eve gel. Kendini bu tehlikeli durumdan kurtar."

"Ben gidiyorum. Yarın ayrılıyorum." "Peki sorun ne?"

Durakladım, söylemek üzere olduğum şeyin her türlü berbat olduğunu biliyordum. "Sorun şu ki burada on iki saatim kaldı ve bunu onunla geçirmek istiyorum."

"*Delirdin mi sen?*"

"Evet. Bana bir şeyler yapıyor, Jackson. Kulağa aptalca ve zayıf geldiğini biliyorum ama öyle. Bunu açıklayamıyorum." Gözlerimi kapattım. "Parçaları evirip çevirmeye çalışıp duruyorum, sanki onunla son bir gece geçirmemi sağlayacak bir boşluk arıyormuşum gibi."

"Öyle bir şey yok."

Kaşlarımı çattım. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Elbette aradın. Bu yüzden aradın. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. -Ondan uzak dur ve o uçağa bin." "Daha en kötü kısmını bile söylemedim."

"Yüce İsa. Daha ne kadar kötü olabilir, Zach?"

"Mason'ın karısı hamile. Ben olacağım. Söyleyemem bile.

o."

Jackson bir k a h k a h a patlattı. "Aww, dede olacaksın! Ya da Pawpaw mı olacak? Büyükbaba mı? Hmm, bence sen daha çok büyükbabası."

"Alacakaranlık Kuşağı'ndaymışım gibi hissediyorum." "Ama b a b a , değilsin. Bu artık senin gerçeğin, bir ailen var. Ve benim tanıdığım Zach Barrett ailesine öncelik verirdi."

"Seni duyuyorum."

"Güzel. Çünkü ateşli bir gençle seks yapmak harika bir şey ve eminim sana Gençlik Pınarı'ndan içiyormuşsun gibi hissettiriyordur ama dostum -"Oğlunun eski sevgilisi olmayan ateşli bir genç bul."

Jackson'la konuştuğuktan sonra otelin spor salonuna gittim ve egzersiz yaptım. Odaya döndüğümde temizlik yaptım, pahalı oda servisinden yemek yedim ve aptalca bir televizyon izledim. Öldürmem gereken saatler uzayıp gidiyordu.

Saat dokuz gibi Millie'yi aradım.

"Hey," dedi usulca. Sadece sesini duymak bile yanımda olmasını istememe neden oldu.

Onu.

"Neyin peşindesin?"

"Antiques Roadshow'u izliyorum." "Antiques Roadshow?"

"Evet. Bağımlıyım. Hiç izledin mi?" "Hiç izlemedim."

"Zach Barrett, çok şey kaçırıyorsun! İnsanlar garaj satışlarını Uzun zamandır görmedikleri teyzelerinden miras kalan ya da tavan aralarında duran eşyaları bulup değerini öğreniyorlar. Yani bazen sadece hurda olabiliyor -ki eğer kişi buna çok para ödemişse bu korkunç bir şey- ama bazen de insanlar kilisenin bahçe satışından beş dolara on bin dolarlık bir çift Fransız porselen vazo aldıklarını keşfediyorlar!"

Güldüm. "Kulağa heyecan verici geliyor?"

"Öyle! Bu programda drama, entrika, gerilim, gizem ve duygu var - ne zaman gerçek dünyadan kaçmak istesem gittiğim yer Antiques Roadshow oluyor."

"Bunu unutmayacağım."

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Tamam, sanırım." Ne giydiğini merak ettim.

"Brunch'tan sağ çıktın mı?"

"Zar zor."

"Özür dilerim. Mason'ın etrafında olmak zor muydu?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Düşündüğümde daha zor. Bana bakışını ya da benim hakkımda konuşmasını hak etmiyorum -sadece senin yüzünden değil, tüm bu durum yüzünden. Onun için orada değildim. Ben yılın babası değilim."

"Ama seni seviyor. Seninle gurur duyuyor." "Evet." Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Lori'nin hamileliğini duyurduklarını duydum. Kız kardeşlerimden biri sosyal medyada görmüş."

Bunu düşünmek istemedim. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel." Sesi biraz aydınlandı. "Bir sürü iş araştırması yaptım ve sonra akşam yemeği için ailemin evine gittim."

"Ne tür bir iş araştırması?"

"Bir gelinlik mağazası açmayı düşünüyorum," dedi. "Özellikle de büyük beden gelinlere hitap eden bir mağaza."

Bana bu konuda daha fazla bilgi vermesini istedim ve heyecanla önümüzdeki bahar düzenleyeceği defileden, hayal ettiği gibi bir dükkan için arz ve talep hakkında keşfettiklerinden, ideal müşterilerinin kimler olacağını tam olarak nasıl bildiğinden, kariyer değişikliği yaptığı için ne kadar gergin olduğundan ama aynı zamanda fikirleri konusunda ne kadar tutkulu olduğundan bahsetti. Onu dinlemek o kadar etkileyiciydi ki, o konuyu açana kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmedim bile.

"Aman Tanrım, tam yirmi dakika boyunca saçmaladım," dedi. "Muhtemelen çok sıkılmışsındır."

"Hiç sıkılmadım," dedim ona. "İster inanın ister inanmayın, ben de kaskatı değilim." Güldü. "*Sert* kelimesi ağzımdan çıkar çıkmaz -"Kahretsin."

"Bir kez olsun elim pantolonumda olmadan seninle konuşuyorum, söz veriyorum. Seni aramadan önce kendime hormonlu bir ergen gibi değil, sorumlu bir yetişkin gibi davranacağımı söylemiştim."

"İki yönünü de seviyorum." Durakladı. "Geleceğinden ya da arayacağından ya da ... ya da ne yapacağından emin değildim."

"Ben de ne yapacağımdan emin değildim."

"Yani yarın mı gidiyorsun?" Sesindeki umudu yanlış anlamak mümkün değildi.

"Evet. Sabah altı uçağıyla. Ama Millie." Kendimi çelikleştirdim. "Evet mi?"

"Bu gece seninle görüşemem." Sessizlik.

"Tamam."

"İstemediğim için değil, bunu bilmelisiniz."

"Kesinlikle," dedi, sesi daha önce olduğundan daha işveli çıkmıştı. "Yüzde yüz katılıyorum."

"Eğer işler farklı olsaydı," dedim, sesimdeki çaresizlik notasını duyarak, "eğer koşullar olduğundan farklı olsaydı, şu anda kapıda olurdum. Aslında, muhtemelen çoktan yatağında olurdum."

"Olmasan daha iyi," dedi sertçe. "Dürüst olmak gerekirse, ne anlamı var ki? Bunun bir yere varacağı yok. Bu hafta sonundan sonra muhtemelen birbirimizi bir daha görmeyeceğiz."

"Evet." Gerçek buydu ama yine de göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Şey, yatağa gitmeliyim."

"Ben de."

"İyi yolculuklar."

"Teşekkürler. İş fikrinde iyi şanslar."

"Teşekkür ederim." Birkaç sessiz saniye geçti. "Güle güle, Zach."

"Güle güle."

Aramayı sonlandırdım ve bir dakika boyunca telefonuma baktım. Sonra numarasını sildim.

Sonra karanlıkta uzandım ve odam soğuk, yalnız ve iç karartıcı olsa da kendime doğru şeyi yaptığımı söyledim.

Sonra kendime bazen doğru şeyi yapmanın fedakârlık anlamına geldiğini hatırlattım. Bunu her zaman anlamıştım ve başkalarını korumak için sayısız kez kendimi tehlikeye atmıştım. Bu durumda, bedensel zararı göze almam bile gerekmiyordu, sadece onunla geçireceğim son bir geceden vazgeçmem gerekiyordu.

Sonra yataktan kalktım, anahtarlarımı aldım ve onun evine gittim.

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

MILLIE

Kapının çaldığını duyduğumda kanepeye kıvrılmış, bir fincan çayımı yudumluyordum. Önce hayal gördüğümü sandım. Hareketsiz durdum ve dinledim.

Sonra tekrar duydum.

Hemen kim olduğunu anladım ve dürüstçe cevap vermemeyi düşündüm. Sadece otuz dakika önce birbirimizi görmememiz gerektiği konusunda anlaşmıştık. Bunu ilk söyleyen *oydu*. Ve haklıydı da. Sadece yanlış olmakla kalmıyor, aynı zamanda birilerinin onu gelirken ya da giderken yakalaması riskini de göze alıyorduk. Bunun ötesinde, ihtiyacım olan son şey Zach Barrett'a takılmaktı - ülkenin öbür ucunda yaşayan, zaten hiç çocuk istemediği için vazektomi yaptırmış olan ve bir yıl içinde dede olacak olan eski sevgilimin babası.

Ama bu olabilir. Kolaylıkla olabilir.

Muhteşem, koruyucu ve nazik biriydi. Kalbini koluna takmıyor olabilirdi ama benimkine karşı sertçe çarptığını hissetmiştim. Hiç tanımadığı oğlunu buraya gelip telafi etmeye çalışacak kadar önemsiyordu. Beni güldürdü. Kendimi iyi hissetmemi sağladı. Bana sadece okuduğum türden orgazmlar yaşattı.

Kapıyı tekrar çaldı. Bu sefer daha yüksek sesle.

Televizyonu kapatarak gözlerimi kapattım. Nefes aldım ve verdim. Kapıyı açarsam, onu geri çevirecek gücüm olacak mıydı?

Bir yerden bulmam lazım.

Koltuktan kalkarken, en iyi halimle görünmediğimi dehşetle fark ettim. Makyaj yapmamıştım, saçlarım bugün yıkanmamıştı ve üzerimde ekose pazen pantolon ve orijinal rengini unutturacak kadar eski bir tişört vardı. Ama her neyse, belki de böylesi daha iyiydi.

Heyecanın ne olduğunu görmek için temkinli bir şekilde koridorda dolaşan kedilerim beklentiyle bana baktılar. "Ona gitmesini söylüyorum," diye fısıldadım, kapının kolunu tutarak. "Şimdi git buradan."

Koşarak mutfığa geri döndüler ve kapıyı açmadan önce derin bir nefes daha aldım.

Orada duruyordu. Uzun boylu, sakallı, düşünceli ve çok ateşliydi. Kararlılığım zayıfladı ama sağlam durdum. Hoş bir gülümsemeye izin vermedim.

"Ben gelmeyecektim," dedi.

Çenemi kaldırdım. "Yapmanı istemedim." Açmaz tam on saniye sürdü.

Ben ona uzandığımda o da bana doğru hamle yaptı. Vücudu bedenime çarparken geriye doğru sendeledim, belli belirsiz kapının arkasından kapandığımı duydum. Kıyafetlerimizi yırttık, nefesimiz sert ve hızlı geliyordu, öpüşmemiz daha çok dudakların, dillerin ve dişlerin silah olarak kullanıldığı bir savaşa dönüştü. El yordamıyla, soluk soluğa, hırıldayarak, gıcırdayarak oturma odamın zeminine yuvarlandık. Bir dakika içinde çıplak kalmıştık. Sırtımı Fas yünü halıya dayadım. Onun göğsü üstümdeydi. Tırnaklarım sırtını tırmalıyordu. Aleti bir yük treni gücüyle içime giriyordu.

Gürültülü, sert ve hızlıydık - hiç zaman geçmemiş gibi görünüyordu, durup düşünme şansı yoktu, serbest bırakılmadan önce yavaşlama ve kararımızı yeniden gözden geçirme fırsatı yoktu - bedenlerimiz reddedilmeyi reddediyordu.

Daha sonra Zach üstüme çıktı. "Bilmeni isterim ki, planımız bu değildi."

Sinirlenerek göğsünü ittim. "Bırak beni."

Öfkeme şaşırarak bedenimden ayrıldı. Ayağa fırladım, üzerime tişörtümü geçirdim ve aceleyle alt kattaki küçük yarım banyoya girdim, orada temizlendim ve aynada yüzümü inceledim. Keçeleşmiş saçlar, kızarmış yüz, şiş dudaklar. Kendime kaşlarımı çattım. Neden bu kadar kızgın olduğumdan bile emin değildim ama kızgındım. Yüzüme biraz soğuk su çarptım, kuruladım ve havluyu yanımda getirdim.

Dışarı çıktığımda Zach çoktan giyinmiş ve karanlık oturma odasında ne yapacağını bilmez bir halde duruyordu. Onu görmezden gelerek halının üzerine diz çöktüm ve etrafı yokladım. Herhangi bir ıslaklık hissetmedim ama yine de yeri ovaladım. Sertçe. Sanki yaptığımız şeyi silmeye çalışıyordum.

Zach sessizce izleyerek bir süre daha devam etmesine izin verdi. "O halıda bir delik açacaksın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Konuş benimle." Yanıma geldi ve dirseğimden tutarak beni ayağa kaldırdı. "Kızgınsın."

"Bu gece beni göremeyeceğini söylemiştin. Buraya gelemeyeceğini söylemiştin."

"Millie," dedi sessizce, gözleri gözlerimin içine bakıyordu. "Senden uzak durabilseydim, durmaz mıydım sanıyorsun?"

Nefesim kesildi. "Seni içeri almamalıyım."

"Kendine kızma, bu benim hatam."

"İkimize de kızgınlım, Zach! Ne yapıyoruz biz?" Elimi havaya kaldırdım.

"Bilmiyorum," dedi sessizce.

"Bunun sona ermesi gerektiğini söyleyip duruyoruz ve sonra da sona ermiyoruz. Bizim sorunumuz ne?"

"Birbirimizden hoşlanıyor muyuz?" Bunun bir soru olarak ortaya çıkması beni neredeyse gülümsetti.

"Ama biz hayvan değiliz," diye karşı çıktım. "İçgüdülerimiz var ama aynı zamanda ahlakımız da var."

"Aslında bazı hayvanların ahlakı vardır."

Ona baktım. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Nadiren gülümsedi. "Özür dilerim. Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Doğru olduğunu bildiğimiz şeyi yapmanın bizim için neden bu kadar zor olduğunu anlayamıyorum. Biz kötü insanlar değiliz. Öyleyse neden öyleymişiz gibi davranıyoruz?"

"Bence durum biraz karışık."

"Ama öyle olmamalı," dedim hararetle, başımı sallayarak. "İşleri daha da karmaşık hale getiriyoruz. Bu-şey-her neyse ona her teslim olduğumuzda, işleri daha da kötüleştiriyoruz." Üzüntümden gözlerim yaşlarla doldu. "Beni bu kadar iyi hissettiren bir şey aynı zamanda nasıl bu kadar kötü hissettirebilir?"

"Hey. Buraya gel." Zach beni göğsüne çekti ve kollarını etrafıma doladı. Beni erkeksi sıcaklığıyla sarmalamasına izin verdim, sert ve geniş göğsüne yaklaştım. Çocuk değildim ama Zach bana bu şekilde sarıldığında kendimi korunaklı ve güvende hissettiriyordu.

Aslında, bunun saf mutluluğu kafamda bir alarm başlattı ve geri çekilmeye çalıştım. Zach bana daha sıkı sarıldı.

"Bizim hiçbir sorunumuz yok," dedi. "Sorun olan sadece kapının dışındaki her şey."

"Biliyorum. Birlikte olduğumuzda kendimi öyle kaptırıyorum ki, dışarıdaki hiçbir şeyin önemli olmadığına kendimi inandırıyorum. Ama var."

"Öyle," diye kabul etti.

"İşte bu yüzden biri arabanızı sokakta görmeden önce gitmenizi söylemeliyim."

"Ve bu yüzden isteseydin giderdim."

Gözlerimi kapattım. "Ya sormazsam?" "O zaman kalırım."

"Tanrım. Bir omzumda melek, diğerinde şeytan varmış gibi hissediyorum. Melek bana iyi geceler dilememi söylüyor."

"Peki ya şeytan?"

"Şeytan, ben arabamı garajdan çıkarsam ve sen de arabayı içeri çekersen tüm sorunlarımızın çözüleceğini söylüyor."

"Bunun tüm sorunlarımızı çözdüğünden emin değilim, ancak acil olanı hallediyor."

Yanağımı göğsüne bastırdım ve başımı çenesinin altına soktum. "Bu gece zaten burada olduğuna göre, belki de kalabilirsin. Sabah da vedalaşır ve arkadaş olarak ayrılırız."

"İki arabayı da çekeceğim," dedi. "Anahtarların nerede?"

"Her zaman SEAL olmak ister miydin?" Kolunun kıvrımına sokularak sordum. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - gecenin bir yarısıydı

-Ama ikinci raunttan sonra, nihayet yorganları göğsümüze kadar çekecek kadar serinlemiştik.

"Her zaman kötü adamlarla savaşmak istemişimdir," dedi.

"Peki ya sen?" Parmaklarımı sağ kolundaki yara izi boyunca gezdirdim. "Evet."

"Sence sana bu kadar güçlü bir adalet duygusu veren neydi? Yoksa sadece üniformalı bir baş belası mı olmak istiyordun?"

Hemen cevap vermedi. "Kız kardeşimi kaybetmekti."

Elimi kolunda gezdirmeyi bıraktım. "Poppy, değil mi?"

"Doğru." Oda daha da sessizleşmiş gibiydi. "Benim hatamdı."

Midem bulandı. "Ne?"

"Benim hatamdı," diye tekrarladı, ses tonu gerçekçiydi.

Doğrudum ve ona baktım. "Ne demek istiyorsun? Bunun bir kaza olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Kazaya sebep olan benim ihmalkârlığımdı. Ona göz kulak olmam gerekiyordu."

"Ama sen sadece yedi yaşındaydın!"

"Yeterince yaşlıydım." Sesi kısıktı. "Dışarıda oynuyorduk. Bisiklet lastiklerime hava basmak için pompayı bulmak üzere garaja girerken onu ön bahçede yalnız bıraktım. Dolaşıyordu. Bir gölün yakınında yaşıyorduk."

Boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşardı. "Seni zavallı şey. Ailen seni suçladı mı?"

"Hayır. Ama beni suçlamalarına ihtiyacım yoktu. Benim hatam olduğunu biliyordum."

"Oh, Zach, değildi." Kollarımı ona sararak tekrar uzandım. "Böyle söyleme."

"Benim yaşımdaki diğer çocuklar, arkadaşlarım, küçük kız kardeşlerinin yanlarında olmasından nefret ederlerdi. Bu konuda çok kaba davranırlardı. Ama ben hiç umursamadım."

Göğsünü Öptüm, dudaklarımı tenine yapıştırdım.

"Bunun için cezalandırılacak kimse yoktu," dedi. "Kendimi suç işlemiş gibi hissettim ama ortada kötü bir adam yoktu, sadece ben vardım."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Kötü adam sen değildin, Zach."

"O olaydan sonra çok öfkeliydim, çok öfkeliydim. Sadece bunu bir yere yansıtabilmek için bekliyordum. Savaşmak istiyordum. Öldürülüp öldürülmemek umurumda değildi. Umurumda bile değildi. Sadece kötü adamlarla savaşmak ve masumları korumak istiyordum. Tıpkı onu korumayı başaramadığım gibi."

Ne diyeceğimi bilemedim ve ona sarıldım.

Kalbim onun için acıdı - sevgili kız kardeşinin trajik ölümü için kendini suçlayan küçük çocuk için, kendisiyle savaşmadığı için kötü adamlarla savaşmaya kararlı öfkeli genç için, yatağında yatan ve hala her şeyi yanında taşıyan adam için.

"Bu tür şeyleri hiç kimseye söylemedim," dedi.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım, gözlerimi silerek.

Başımı öptü. "Bana daha önce gitmemi söylemiş olmayı ister miydin?"

"Hiç de değil. Biz arkadaş olacağız, değil mi? Arkadaşlar birbirine güvenir.

en derin sırlarıyla." "Peki seninki ne?"

"Kimseye söyleme ama eski sevgilimin babasını becerdim."

"Çok komik." Yan yattı ve başını ellerinin arasına aldı. "Ben ciddiylim. Bana kendinle ilgili bir şey söyle. Başka kimsenin bilmediği bir şey." "Hmmm." Kız kardeşlerime bile söylemediğim bir şey düşünmeye çalıştım. "*Bir şey var... ama utanç verici.*" Burnuma

dokundu. "Söyle bana."

"Tamam." Nefes aldım. "Son birkaç aydır Google'da garip bir şey arıyordum."

"Millie, hepimiz porno izliyoruz."

Göğsüne bir tokat attım. "Bu porno değil. Sperm bankaları." "Sperm bankaları mı?" Yüzünü buruşturdu.

"Donör spermi gibi mi?"

"Evet. Son zamanlarda eğer aradığım *kişiyi* bulamazsam bir aile kurma şansımı kaçıracağımdan endişe etmeye başladım. İnsanların biyolojik saat konusunda haklı olduklarını söylemekten nefret ediyorum ama bu doğru. Otuz beş yaşına geldiğinizde, ileri annelik yaşına gelmiş sayılıyorsunuz."

"Eski karım Kimberly'nin de benzer bir şey söylediğini hatırlıyorum."

"Her neyse, bu sadece aklımın bir köşesinde olan bir şey. Hiçbir şey takıntı haline getirmek."

Elini omzumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Peki bana bundan bahset *Bir*. Ne arıyorsun?"

"İyi bir insan olmalı. Zeki ama dahi olmasına gerek yok. Sağlam bir işi olmalı, istikrarlı bir şey. Ve beni güldürebilmesi ya da en azından iyi bir kişiliğe sahip olması hoşuma gider."

Zach bana baktı. "Bu kadar mı? Sabit bir işi olan, çok zeki olmayan, biraz komik, iyi bir adam mı?" Başını salladı. "Bebeğim, kendini küçümsüyorsun."

"Değilim," diye karşı çıktım. "Paradan bahsetmedim çünkü mutluluğu satın almadığını biliyorum. Görünüşten de bahsetmedim çünkü o da soluyor. Güzel ve Çirkin'i *izledim*. Güzelliğin insanın içinde yattığını *biliyorum*."

Güldü. "Ama az önce tarif ettiğin sıradan Joe'dan çok daha iyisini yapabilirsin. O adam senin altında. Sıkılırsın."

"Sıkıcı olsa da olur," diye karşı çıktım, doğruldum. "Sıkıcı en azından güvenlidir. Kapıdan kaçıp daha iyi bir hayat bulabileceğini düşünen birini istemiyorum, bana ihtiyacı olsun istiyorum. Beni terk edeceğinden asla korkmak istemiyorum." Ne söylediğimin farkına varmadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Geri dönüp korkmuş ve güvensiz görünmeme neden olmayacak şekilde açıklamaya çalışmak istedim ama belki de konuşmayı bırakmamın daha iyi olacağını düşündüm.

"Anlıyorum," dedi Zach.

Bu kadar heyecanlandığım için utanarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Özür dilerim. Laf kalabalığı yapmak istememiştim."

"Buraya gel." Beni tekrar aşağı çekti, böylece tekrar vücudunun yanına sokuldum ve yorganı yukarı çekti. "Hayatınla ilgili istediğin her şeyi yapmaya hakkın var. Eğer bebek sahibi olmak için bir sperm donörü kullanmak istiyorsan, bunu yap."

"Şey, *istemiyorum*. Sadece ortalama Joe'yu ararken çok uzun süre beklemekten endişeleniyorum. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Onu henüz bulamadığınıza sevindiğimi söylemem bencillik mi olur?"

"Evet." Gülümsedim. "Ama umurumda değil. O burada olsaydı, sen olmazdın. Ve şu anda tek istediğim sensin."

Uyandığımda yanımda değildi. Veda etmeden çekip gitmiş olabilir mi diye düşünerek doğruldum. Battaniyeyi göğsüme bastırarak doğruldum. Hava hâlâ karanlıktı. Saati kontrol etmek için uzanıp telefonumun ekranına dokundum ve saatin dördü biraz geçtiğini fark ettim.

Çoktan gitmiş miydi?

Dışarıda bir araba kapısının çarptığını ve ardından garajımın kapandığını duydum. Biraz rahatladım, o sadece arabaları hareket ettiriyordu.

Bir dakika sonra yatak odasına girdi ve yatağın kenarına çöktü. "Hey."

"Selam." Ona utangaç bir şekilde gülümsedim. "Hoşça kal demeden sıvışıp gideceğini düşünmüştüm."

"Hayır. Sana bunu yapmam. Sadece arabayı garaja geri götürmek istedim."

"Onu hareket ettirebilirdim."

"Her şey tamam." Saçımın bir tutamını çekiştirdi. "Gitsem iyi olacak. O uçağa yetişmem gerekiyor ve burada oturup sana baktıkça gitmem daha da zorlaşacak."

Başımı salladım. Sertçe yutkundum.

"Tamam." "Arkadaş mıyız?" Elini uzattı.

"Arkadaşlar." Elimi salladım. Dışarıda olduğum için hava serindi.

Bir an için kenetlenmiş ellerimize baktı, sonra yavaşça ellerini çekti. "Peki bugün ne yapacaksın?"

"Eğer enerji bulabilirsem, dokuzdaki kuvvet antrenmanı dersime gideceğim." "Güç antrenmanı, ha?"
"Evet." Pazumu esnetmiştim. "Yani anlayamadın mı?"
Güldü ve kası hissetti. "Çok etkileyici."
"Sonra kız kardeşim Winnie'nin erkek arkadaşıyla kuyumcud a buluşacağım. Evlenme teklif edeceği yüzük hakkında fikrimi almak istiyor."
"Yoğun bir güne benziyor."
"Yine de seni düşünecek zaman bulacağım."
Sırıttı. "Hadi ama. Üç dakikadır falan arkadaşız. Çok iyi gidiyoruz."
"Özür dilerim." Kalbim sıkışıyor olsa da ben de sııttım. Bu onu son görüşüm müydü? "Kendine dikkat et."
"Her zaman." Eğildi ve yanağımdan öptü, sonra alnını şakağıma dayadı.
"Yabancı olma, tamam mı? Sakın o uyuşuk, sıradan adamla yetinmeye kalkma."
Konuşmak için kendime güvenmediğimden başımı salladım. Bir dakika sonra gitmişti.
Gözlerimi sıkarak boğazımdaki yumruyu yuttum ve kendime, zaten hiç benim olmamış bir şeyi kaybettiğim için ağlamanın aptalca olduğunu söyledim.

Şehir merkezi kalabalıktı ve kuyumcunun iki blok aşağısına park etmek zorunda kaldım. Kaldırımda yürürken ayaklarım ağırlaşmıştı, tıpkı bu sabah derste olduğu gibi. Hatta koç sürekli yanıma gelip iyi olup olmadığımı soruyordu. İyi olduğumu, sadece yorgun olduğumu söyledim. En azından yarısı doğruyd u.

Kapının hemen dışında duran ve bayılacakmış gibi görünen Dex'i gördüğümde gülümsemek zorunda kaldım. "Hey," dedim yaklaşırken. "Burada ne yapıyorsun?"

"İçeride terliyordum," dedi.

"Neden? Gergin misin?"

Bana deliymişim gibi baktı. "Kahretsın evet, gerginim. Bunu mahvedemem, Millie."

Ona çabucak sarıldım. "Bunu mahvetmeyeceksin, bunu mahvetmek imkânsız olurdu! Winnie sana sırılsıklam aşık,

ve bu onu hiç olmadığı kadar mutlu edecek." "Öyle mi düşünüyorsun?" Boynunun arkasını ovuşturdu.

"Biliyorum. Şimdi hadi, bana seçtiğin yüzükleri göster. Ölüyorum!"

Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de mücevherlerin ve değerli metallerin pırıl pırıl camların altında parıldadığı dükkâna girdim. Üzerinde Kirsten yazan bir isim etiketi olan takım elbiseli, siyah saçlı bir kadın Dex'i tanıdı ve hemen yanına geldi. "Dönmüşsün. Karar verdin mi?"

"Neredeyse." Bana eliyle işaret etti. "Bu Winnie'nin kız kardeşi, Millie. Kesin karar vermeden önce onun fikrini almak istedim."

"Elbette." Kirsten bana gülümsedi. "Muhteşem yüzükler seçmiş. Onları almam için bana bir dakika ver, seninle arka tezgâhta buluşuruz."

"Sabırsızlanıyorum." Heyecanlı ve bu mutlu oyalanma için minnettar olmanın ötesinde, ellerimi Dex'in dirseğinden geçirdim ve kolunu sıktım. Birlikte, akla gelebilecek her boyutta, renkte ve stilde yüzüklerin sergilendiği vitrine geri döndük. Gözlerim elmasların, safirlerin, zümrütlerin, altın ve platine işlenmiş yakutların üzerinde gezindi. Klasik tektaşlar daha abartılı küme, katedral ve halo ayarlarının arasında yer alıyordu. Yuvarlak, armut, oval, markiz, yastık gibi mümkün olan her şekilde kesilmiş taşlar vardı. Bazıları küçük ve dikkat çekmiyordu, bazıları ise kapı kolları kadar büyük ve yuvarlak. "Neden bunaltıcı olduğunu anlayabiliyorum," dedim.

"Bunların birçoğu bütçe nedeniyle söz konusu değil," dedi omuz silkerek. "Keşke büyük bir kayayı karşılayabilseydim, ama yapamam."

"Beni dinleyin. Winnie kocaman bir taşı *umursamıyor*. Tek umursadığı, onu parmağına takacak kişinin sen olman."

"İşte geldik." Kirsten ortaya çıktı ve yatay bir dikişin içine yerleştirilmiş üç elmas yüzükle siyah kadife bir yastığı önümüze koydu.

"Ah, Dex," diye fısıldadım, iki elimle ağzımı kapatarak. İçimdeki rüzgâr dışarı fırlamış gibi hissediyordum.

Soldaki yüzük sade platin bir bant üzerinde yuvarlak bir tektaş- zarif, modern, sade. Ortadaki ise zümrüt kesimliyd ve iki baget arasına yerleştirilmişti; zarif ve çarpıcıydı. Ama kalbimi çarptıran sağdaki oldu. Winnie'ye ait olduğunu hemen anladım. Taş diğer ikisi kadar büyük değildi ama prenses kesimliyd ve pavé elmaslardan oluşan narin bir bant üzerine yerleştirilmişti.

"Yuvarlak kesim bugünlerde gelinler arasında en popüler olanı," diyor Kirsten. "Maksimum parlaklığı ortaya çıkarıyor. Zümrüt kesimi ise

Bir tür 'aynalar koridoru' etkisi gerçekten nefes kesici. Ve prenses kesimi-"

"İşte bu," dedim elimle işaret ederek. "Özür dilerim, sözünü kesmek istememiştim," dedim Kirsten' a . "Ama o yüzükle ilgili içimde bir his var."

Dex güldü. "Bu Hallie ve Luna'nın da favorisi - muhtemelen prenses olayı yüzünden."

Kirsten gülümsedi. "Çok güzel bir taş."

"Deneyebilir miyim?" Ağzımdan kaçırdım.

"Elbette." Kirsten onu kadifeden çıkardı ve bana uzattı.

Parmağıma takmaya başladım, sonra Dex'e baktım. "Bu iyi mi?"

Gülümsedi. "Olur."

Parmağıma takarken nefesimi tuttum, sonra hayranlıkla bakmak için elimi uzattım. "Tanrım. Çok güzel. Ama bu senin kararın, Dex. Senin yerine benim vermeme izin verme."

"Sence en büyük elması istemez miydi?" diye sordu tektası göstererek.

Başımı salladım. "Hayır. Bilmiyorum."

"Tamam. O zaman sanırım karar verildi."

"Harika." Kirsten gülümsedi. "Birkaç gün içinde ölçüsünü alır, temizler ve sizin için hazır hale getiririz."

İsteksizce yüzüğü parmağımdan çıkarıp Kirsten'a verdim, o da evrak işlerini halledip hemen döneceğini söyledi.

"Yüzük ölçüsünü ve her şeyi aldın mı?" Dex'e sordum.

Başını salladı. "Kızlara mücevher kutusundan gizlice bir yüzük aldirttim ve onu içeri getirdim. Sonra o fark etmeden kutuya geri soktular. Buna Kedi Hırsızlığı Operasyonu diyorlardı. Luna kedi kulakları takmıştı. Hallie tamamen siyah giyinmişti."

Güldüm. "Bunu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Soruyu ne zaman soracağına karar verdin mi?"

"Sanırım Noel sabahı. Kızlar yüzük kutusunu onun çorabına koymanın eğlenceli olacağını düşündüler - bu yıl bizim eve asması için ona bir çorap yapacaklar."

"Oh." Gözlerim dolarken yüzümü yelpazeledim. "Bu çok tatlı."

"Şimdi tek yapmaları gereken o zamana kadar bunu bir sır olarak saklamak. Bu da çok zor olacak çünkü çok heyecanlılar. Onu çok seviyorlar."

Ağlamamaya çalışmaktan vazgeçtim ve gözlerimi silmek için çantamdan bir mendil çıkardım. "Hepiniz çok mutlu olacaksınız, Dex. Bu teklifle ilgili her şey

mükemmel."

"Mükemmelliği hak ediyor." Tereddüt etti. "Ama benimle yetinmek zorunda kalacak."

Güldüm ve sırtını sıvazlayarak ona aceleyle bir kez daha sarıldım. "Tek istediği sensin, söz veriyorum. Ve sana kardeşim demek için sabırsızlanıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

MILLIE

A Dex'e veda ettikten sonra, genellikle pazartesi günleri izinli olmama rağmen işe gitmeye karar verdim. Boş ve sessiz evimle yüzleşmek istemedim, her ne kadar genellikle serin bir sonbahar öğleden sonrasını kıvrılmış

bir fincan çay, bir kitap ya da Antiques Roadshow'un birkaç bölümü. Ama bu bile cazip gelmiyordu.

Felicity mesaj attıĞında m a s a m d a oturmuş, halsiz ve motivasyonsuz bir şekilde pencereden dışarı, kasvetli gri gökyüzüne bakıyordum.

Yüzükleri gördün mü?

Mesaja cevap vermek yerine onu aradım.

"Eee?" diye cevap verdi nefes nefese. "Nasıl geçti? Neye benziyorlardı? Bir tane satın aldı mı?"

Gülmek zorunda kaldım. "Harika geçti. Hepsi muhteşemdi ve evet, o da bir tane aldı. Mükemmel olanı."

"Neye benziyor?"

Tarif ettim. "Noel sabahı evlenme teklif edecek. Kızlar da yardım edecek."

"Onun için çok heyecanlıyım. Hepsi için!" "Ben de."

"İyi misin? Sesin biraz kötü geliyor."

"Ben iyiyim." Sesimi yükseltmeye çalıştım. "Sadece biraz yorgunum. Dün gece pek uyuyamadım."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Yapabilirsin. Ama muhtemelen buna gerek yok."

"Yani hâlâ devam ediyor mu? Hâlâ burada mı?"

"Hayır, o gitti. Bu sabah San Diego'ya geri uçtu." Tekrar pencereden dışarı baktım.

"Muhtemelen en iyisi bu."

"Evet." Boğazımı temizledim. "Dinle, gitmeliyim, isteyim ve yapmam gereken bir sürü şey var."

"Oh, özür dilerim! Bugün izinlisin sanıyordum. Aslında size Hutton'ın iş planı konusunda yardım isterseniz istediğiniz zaman gelebileceğinizi söylediğini belirtecektim. Sana yardım etmeyi teklif ettiğinde ciddiymi."

"Teşekkür ederim. Onu kesinlikle kabul edeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra kaçındığım bazı işlerle uğraştım - gelen kutumu temizledim, masamı yeniden düzenledim, pencereleri temizledim, mobilyaların tozunu aldım ve kitap raflarımı yeniden düzenledim. Midem guruldamaya başladığında, öğle yemeği sipariş ettim ve dizüstü bilgisayarımda gelinlik tasarımcılarının web sitelerinde gezinirken yedim. Onlara bakmak hevesimin bir kısmını geri getirdi.

İşim bittiğinde, şehir dışındaki bir alan kodundan gelen bir aramayı kaçırdığımı gördüm, ancak arayan kişi mesaj bırakmıştı. Dün ulaştığım gelinlik salonunun sahibi olduğunu düşündüm ve dinlemek için hemen sesli mesajıma eriştim.

"Merhaba," dedi bir kadın sesi. "Ben Bellissima Bridal'dan Alison Obermeyer, çağrınıza geri dönüyorum. Sizinle işim hakkında sohbet etmekten mutluluk duyarım ve bugün akşam beşe kadar müsaitim. Bu işe yaramazsa, bu hafta bazı sabahlar boşum. Ve eğer buralardaysanız, uğramaktan çekinmeyin! Yakında görüşmek dileğiyle."

Aramasına geri döndüm ve o kadar arkadaş canlısı ve açık sözlüydü ki, moralimin daha da yükseldiğini gördüm.

"Yaptığım en iyi şey," diyor yönetici asistanlığı işini bırakıp mağazayı açmasıyla ilgili olarak. "Büyük beden bir kadın olarak gelinlik bulmaya çalışırken yaşadığım hayal kırıklığı deneyiminden sonra tek yapmak istediğim kimsenin bir daha böyle hissetmemesini sağlamaktı. Her gelin kendini güzel hissetmeyi hak ediyor ve ben de bu konuda bir rol oynamayı çok seviyorum."

"Ben de bunu yapmak istiyorum," dedim. Ona geçmişimden, kariyerimden ve vücutlarında sevdikleri her şeyi gösteren bir elbise bulmakta zorlanan yerel gelinlerle yaptığım konuşmalardan bahsettim. "Normal kıyafetler için alışveriş yapmak zaten yeterince zor, bir de eleştirel annelerle, şişmanlıktan utanan doktorlarla, küçük uçak koltuklarıyla ya da

Büyük kadınların vücutları hakkında kendilerini kötü hissetmelerine neden olabilecek diğer yollardan herhangi biri. Mükemmel gelinliği bulmak bir kadının kendini aşağılanmış değil, kutlanmış hissetmesini sağlamalıdır."

"Kesinlikle," dedi Alison. "Ve sadece otuz dakikadır konuştuğumuzu ve soyadını çoktan unuttuğumu biliyorum, ama bence bunu yapmalısın -O dükkânı aç. Her türlü soruyu yanıtlamak ve elimden geldiğince tavsiyelerde bulunmak için buradayım."

Güldüm. "Çok teşekkür ederim. Salonunuzu görmeye gelmeyi çok isterim."

"Lütfen gelin! Salı'dan Cumartesi'ye kadar açığız ama Pazar ya da Pazartesi sizin için en iyisi ise bana haber verin. Genellikle izin günlerimde de oradayım."

"Programıma bakacağım ve bu hafta nasıl görünüyor göreceğim," dedim. "Çok heyecanlıyım, hemen gelmek istiyorum."

Alison güldü. "Yap hadi. Bazen bir rüya beklemez."

Birkaç toplantıyı yeniden düzenledikten sonra Çarşamba gecesini için Detroit'te bir otel odası ayırttım ve o öğleden sonra yola çıktım. Corktown'da akşam yemeği için üniversiteden bir arkadaşım ile buluştum ve dokuz gibi odama döndüm, yatmak için hazırlandım ve çarşafın arasına girdim. Telefonum bir mesajla titrediğinde Kindle'ımı yeni açmıştım.

Şöyle bir baktım ve nefesim kesildi; Zach'ten bir mesajdı.

Tahmin et ne yapıyorum?

Telefonumu elime alıp incelerken kalbim küt küt atıyordu. Pazartesi sabahı evimden ayrıldığından beri ondan hiç haber alamamıştım. Bana ulaşmasını beklediğimden değil -aslında ulaşmayacağını tahmin etmiştim. Neredeyse ulaşmamasını umuyordum. Başka türlü onu aklımdan nasıl çıkaracaktım?

Ama mesajına cevap verdim.

Ne?

Antiques Roadshow'u izliyorum.

Yazarken sesli güldüm.

Telefonum uğuladı. Beni arıyordu.

Yanağımın iini çiğneyerek telefona çıkmamayı dūşündüm ama sonra çıkmaya karar verdim. Arkadaş olma pratiği yapabilirdik.

"Numaramı sildiğini sanıyordum," dedim merhaba yerine.

"Ben yaptım. Görünüşe göre bu hareketi geri alabiliyorsun." Sesi tıkanmış gibiydi. "Uh oh. Hasta mısın?"

"Evet," dedi. "Sadece soğuk algnlığı. Muhtemelen uçakta kapmışımdır - yanımdaki adam bütün uçuş boyunca öksürdü. Dur bakalım." Arka arkaya üç kez hapşırdı. *Yüksek sesle.*

Güldüm. "Hapşırdığında şeytani bir ses çıkarıyorsun."

"Biliyorum." Burnunu sümkürdü. "Jackson gürültüye dayanamadığı için beni işten eve gönderdi."

"Awww. İyi misin?"

"İyi olacağım. Sadece sıkıldım. Hareketsiz oturmaktan nefret ediyorum."

"Demek küçük bir Antiques Roadshow denemeye karar verdin?"

"Kanalda gezinirken denk geldim. Aklıma sen geldin."

"Ve?"

"Ve şimdi onu kapatamıyorum. Bu kadın ailesinin arazisindeki harap bir ahırda hayatımda gördüğüm en ürkütücü oyuncak bebeği bulmuş. Bu bebek tam anlamıyla sizi öldürmek üzereymiş gibi görünüyor. 1880'den kalma olduğu ortaya çıktı ve değeri on iki bin dolar."

"Haha! Sana söylemiştim!"

"Ondan önceki adamda, İkinci Dünya Savaşı sırasında D-Day'de Utah Plajı'nda görevli bir deniz subayı olan büyük amcasının taktığı bu miğfer vardı. Çocukken büyükannesinin evinde bir masanın üzerinde görmüş. Büyükannesi onu saksı olarak kullanıyormuş."

"Kes şunu."

"İçinde pislik vardı!"

"Değeri ne kadar ıktı?" "Kırk bin."

Nefesim kesildi. "Vay canına. Gerçekten mi?"

"Oh, evet. D-Day eşyaları her zaman

değerlidir." "Askeri tarihle ilgilenir misin?"

"Biraz. İkinci Dünya Savaşı ile ilgili şeyleri severim. Ben çocukken büyükbabam bana o dönemde donanmada olduğu zamanları anlatırdı. Donanmada değildi.

Normandiya ya da başka bir şey, ama yine de iyi hikayeleri vardı." "Onları yazdın mı?"

"Hayır. Ama yapmalıyım."

"Kesinlikle yapmalısın! Onları unutmadan önce."

"Çok yaşlı olduğum için mi?"

Güldüm. "Aynen öyle. Yakında bunayacaksın ve adını bile hatırlamayacaksın."

"Ama seni hatırlayacağım."

Yüzüm ısındı. "Teşekkür ederim." "Peki sen nasılsın?"

"Güzel. Aslında Detroit'teyim."

"Öyle mi? Ne yapıyorsun orada?"

Yorganın altına biraz daha yerleşerek ona Alison Obermeyer ile yaptığım telefon konuşmasından ve dükkânını ziyaret etme davetinden bahsettim. "Dükkân açılmadan önce saat sekizde onunla orada buluşacağım," dedim.

"Heyecanlı mısın?"

"Evet, hayatımın değişmek üzere olduğunu hissediyorum," diye itiraf ettim. "Karnımda bir his var, tıpkı dönme dolaptan aşağı inerken midenizin yukarıda kalması gibi."

"Bu iyi bir his mi? Hayatınızın değişmesini *istiyor* musunuz?"

"Sanırım öyle. Evet." Yorgandaki gevşek bir ipliği kopardım. "Şu anda hayatımdan memnunum ama sanırım biraz rutine girdim. Bundan kurtulmak için daha büyük hayaller kurmak ve bir şeylerin peşinden gitmek için bilinçli bir çaba göstermem gerekiyor."

"Katılıyorum. İçgüdülerine güven ve cesur ol." Arka arkaya iki kez hapşırdı ve ben de sempatik bir ses çıkardım.

"Seni zavallı şey. Komşun olsaydım sana şehriyeli tavuk çorbası getirirdim."

"Kulağa hoş geliyor. Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Mutfakta ne yapacağımı biliyorum," dedim. "Frannie, üvey annem ya da kız kardeşim Felicity kadar iyi değilim ama hoşuma gidiyor. Soğuk günlerde çorba yapmaya bayılırım; tavuklu erişte, balkabağı, minestrone ..."

İnledi. "Keşke sen de benim komşum olsaydın. Kulağa çok lezzetli geliyor."

"Yemek yapar mısın?"

"Aşçılığı nasıl tanımladığınıza bağlı. Mikrodalgada çok iyiyimdir. Tüm düğmelerin ne olduğunu bilirim."

Güldüm. "Peki ya tencere ve tavalar? Bunlardan herhangi birine sahip misin?"
"Sanırım onları boşanırken kaybettim. Yemekle ilgili en iyi becerim dışarıdan sipariş vermek. Sanırım bu gece öyle yapacağım."
"Ne sipariş edeceksiniz?"
"Canım şehriyeli tavuk çorbası çekt. Biraz bulmaya çalışacağım. Ama eminim tadı seninki kadar güzel olmayacaktır." Tekrar burnunu sümkürdü.
"Olmayabilir ama sana iyi gelecektir. Zencefil çayın var mı?" "Bu gerçek bir soru mu?"
"Evet," dedim gülerek. "Ballı zencefil çayı içmelisin." "Zencefil çayım yeni bitti. Ve bal."
İçimi çektim. "Peki. Ama su içtiğinden emin ol."
"Tamam anne."
"Ve yeterince uyu! Dinlenmeden iyileşemezsiniz."
"Yüz yüze daha eğlenceliydin. Seni aradığıma pişman olmaya başladım." Kıkırdadım. "Ben yatmaya gidiyorum, ama yarın seni kontrol edeceğim." Öksürdü. "Tamam. İyi geceler."
"İyi geceler." Aramayı sonlandırdım ve telefonumu çeneme dokundurdum. Yanımda olmadığına onunla arkadaş olmak kesinlikle daha kolaydı. Ve o soğuk kulağa korkunç geliyordu. Ama yine de burada olmasını isterdim.

"Peki nasıl gitti?" Winnie sordu. I-75'te kuzeye doğru ilerlerken hoparlörü açıldı.

"Harikaydı!" Heyecandan köpürüyordum. "Dükkânı çok güzel ve çok iyi bir insan. Ona bayıldım."

"Bu harika! Karar verdin mi?"

"Hemen hemen," dedim. "Bunu yüksek sesle söylemek midemi bulandırıyor ama onunla konuştuktan sonra yapmam gerekenin bu olduğuna her zamankinden daha fazla ikna oldum."

Winnie ciyakladı. "Sırada ne var?"

"Birkaç şey var. Mart defilesi için elbise ve duvak gönderen tüm tasarımcılara ulaşmak ve onlara ne yaptığımı anlatmak istiyorum. Umarım hepsi salonumda stok yapmak isterler."

"Eminim yapacaklardır!"

"Bir yer aramam gerekiyor."

"Frannie ticari bir emlakçı tanıdığını söylemişti, hatırladın mı?"

"Bir sonraki aramam o olacak." Derin bir nefes aldım. "Sonra da Chloe Teyze'ye gideceğimi haber vermem gerek. Benim yerime geçme konusunda ciddi miydin?"

"Evet, ama Abelard'a haber vermem gerekecek ve Chloe'nin beni işe alacağından emin olmadan bunu yapmak istemiyorum. Bu iş için aklında başka biri olabilir."

"Şaka mı yapıyorsun? O pozisyonu isteseydin asla başka birini işe almazdı. Yaptığın işte harikasın ve sen ailedensin."

"Yine de ona yaklaş ve bana haber ver. Patron o."

"Onunla hemen konuşacağım," diye söz verdim.

Telefonu kapattık ve Frannie'yi aradım, o da hemen emlakçıyla irtibata geçeceğini söyledi. Ama önce Bellissima Bridal'a yaptığım ziyaretin nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordu. Winnie'ye anlattığım her şeyi daha da coşkulu bir şekilde ona da anlattım.

"Oh Mills, bu harika. Senin için çok heyecanlıyım."

"Teşekkürler. Bunu gerçekten iliklerime kadar hissediyorum - bu benim için doğru hareket." "Ben de öyle düşünüyorum."

"Chloe'yle konuşacağım için gerginim," diye itiraf ettim.

"Olma. Chloe tutkunun peşinden gitmeni anlayacaktır, inan bana. Yarın onu görmeye git."

"Gah, bu beni çok geriyor. Önce bazı şeyleri yerine oturtana kadar beklemem gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Bence ona ne kadar erken söylersen hem onun *hem de kendinin* iyiliği için o kadar iyi olur - bu daha gerçekçi hissettirecektir."

"Haklısın. Sadece korkuyorum."

"Elbette öylesin. Ama sen de cesursun. Ve hepimizin desteğine sahipsin."

Telefonu kapattıktan sonra, yeni bir iş kurmak için tamamlamam gereken tüm görevleri zihnimde sıralamaya başladım. Mükemmel bir fiziksel alan bulmanın ve gerekli tüm tadilatların yanı sıra, bir iş planı ve banka hesabı hazırlamak, ilçe ve eyalette ruhsat ve kayıt işlemleri, satıcı hesapları oluşturmak, dükkânı teşhir alanları, aynalar ve oturma yerleriyle donatmak da vardı. Ayrıca bilgisayar donanımı ve yazılımı - bu işle ilgili uğraşmam gereken pek çok hoş olmayan şey vardı.

Her şeyden önce yetenekli bir terzi olmak üzere çalışanlar işe almam gerekiyordu. Biraz yeteneğim ve deneyimim vardı ama gelinlik konusunda yoktu ve o gelinliklerde hataya yer yoktu. Tadilatların mükemmel olması gerekiyordu.

Ve para . . . Hutton'ın bana kredi ve iş planı konusunda yardımcı olma teklifini hatırladım. Sonra pazarlama ve tanıtım vardı. Dükkânımı duyurmam gerekiyordu; en ideal zaman defile zamanıydı. O zamana kadar açabilecek miydim? Bir web sitesine ve sosyal medyaya ihtiyacım vardı.

Bu dükkana ne isim verecektim ki?

Heyecanlı olduğum kadar bunalmış da hissediyordum. Doğruca Hutton ve Felicity'nin evine gitmeye karar verdim -Winnie'nin dizginlenemez coşkusu harikaydı, ama kafamın içinde bazı mantıklı seslere de ihtiyacım vardı. Hem Hutton hem de Felicity'nin kendi işlerini yürütme deneyimleri vardı ve pratik ayrıntılar ve sorun çözme konusunda iyiydiler.

Yanlarına vardığımda hava karanlıktı ama evlerinin ışıklarının yandığını gördüm. Felicity'ye kısa bir mesaj attım.

Hey. Bu gece evde misiniz?

Evet. Ne oldu?

İş planı yardımına ihtiyacım var. Garaj yolundayım. İçeri girebilir miyim?

LOL tabii ki

Omuz çantamı yolcu koltuğundan kaptığım gibi aceleyle ön kapılarına gittim. Ben kapıyı çalamadan Felicity kapıyı açtı. "Hey! İçeri gel."

"Teşekkürler." Akşam yemeğinde ne yedilerse onun tuzlu kokusunu içime çektim. "Tanrım, çok güzel kokuyor."

"Patlıcanlı lazanya! Biraz ister misin? Yemeğimizi yeni bitirdik ama daha çok var."

"Kulağa harika geliyor, teşekkürler."

"Hutton masada." Kapıyı arkamdan kapattı. "Git otur, sana bir tabak getireyim."

İki buçuk saat sonra, iş planım için el yazısıyla yazılmış on iki sayfa not ve Hutton'un bana ödünç vermekten memnuniyet duyacağına dair güvencesiyle oradan ayrıldım.

Belirli şeyleri yerine getirdikten sonra başlangıç parası ve eşit derecede motivasyon ve korku içeren hafif göbekli bir his. Bir iş kurmak yüreği zayıf olanlara göre değildi.

O gece geç saatlerde yatağımda yatıyordum, uyanıktım ve olduğum yerde kalsam mı diye düşünüyordum. İşimi seviyordum. İşimde iyi idim. Bir hayal için bu kadar çok şeyi riske atmak istiyor muydum?

İç çekerek telefonumu elime aldım ve saate baktım, gece yarısını geçiyordu. Normalde şimdiye kadar çoktan uyumuş olurdum. Kaydırmalı mıydım? Yoksa kitap mı okusam? Kalkıp biraz papatya çayı mı yapsam?

Çay bana Zach'i hatırlattı ve bugün daha iyi hissedip hissetmediğini merak ettim. Ona kontrol edeceğime dair söz verdiğimi hatırladım ve bunu yapmadığımı fark ettim.

Hey. Daha iyi hissediyor musun?

Cevabı hızlı oldu.

Birazcık. Günün nasıl geçti? Beni arayıp anlatmak ister misin?

Yarım saniye tereddüt ettim, sonra dün gece ne kadar iyi davrandığımızı hatırladım. Ona olan aşkım bitmemiş olsa bile güvenilir olabileceğimizi kanıtlamıştık. Numarasını çevirdim.

"Hey, sen," dedi, sesi hâlâ çakıllı çıkıyordu. Gülümsedim. "Merhaba. Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Öksürdü.

"Sesin iyi gelmiyor."

"Evet, bu aptal şey göğsüme girdi. Ama senin hakkında konuşalım. Bugün iyi geçti mi?"

"Evet." Ona Alison'la yaptığım görüşmeyi, dükkanını gezerken ne kadar ilham aldığımı, salonumu kendime ait kılmak için neler yapabileceğime dair ne kadar çok fikir edindiğimi ve Hutton'la birlikte hazırladığımız iş planını anlattım.

"Hutton kim demiştin?"

"Kız kardeşim Felicity'nin kocası." "Ortanca kardeş o mu?"

"Evet. Lisede çok iyi arkadaşlarım ama bu yaza kadar hiç çıkmamışlar." Güldüm. "Aslında harika bir hikâye." O dinlerken ben anlattım, arada bir gülüyor ya da öksürüyordu. "Ve sadece birkaç hafta sonra Cloverleigh Çiftliği'nde nikâh kıydılar," diye bitirdim.

"Vay canına," dedi. "Ve o bir milyarder mi?"

"Evet, ama bana tam olarak ne yaptığını sormayın. *Matematik, algoritma ve kriptopara* kelimelerini içeriyor. Hiçbir zaman anlamadım ve ne zaman biri açıklamaya çalışsa kendimden geçiyorum."

Zach güldü. "Muhtemelen ben de severdim. Gerçi matematiği hep sevmişimdir." "Sever miydin?"

"Evet. Kesinlikle okuldaki en iyi dersimdi. Pek ödev yapmazdım ama iyi bir test çözücüydim."

"İlginç."

"Peki ya sen? En iyi dersin neydi?"

"İngilizce ve tarihi severdim. Hızlı okuyan biriydim, bu da bana yardımcı oldu çünkü dansı bırakana kadar ev ödevleri için çok fazla zamanım olmuyordu."

"Daha önce dans konusunda ciddi olduğunuzu söylemiştiniz. Bırakmak zor oldu mu?"

"Çok zor," dedim. "Bunun için çok acı çektim." "Kaç yaşındaydın?"

"On beş. Ama benim için doğru karardı. Başarısızlık duygusunu üzerimden attıktan sonra çok daha mutlu olduğumu fark ettim. İşte o zaman dikiş dikmeye başladım ve moda tasarımıyla gerçekten ilgilenmeye başladım."

"Sen de dikiş dikebiliyor musun?"

"Evet. Kıyafetlerimin çoğunu kendim yapıyorum."

"Sen pek çok yeteneği olan bir kadınsın, Millie MacAllister. Bazıları hakkında konuşabilirim, bazıları hakkında ise konuşamam." Hapşırıldı.

Kıkırdadım. "Tanrı seni korusun. Dün gece çorbanı içtin mi?" "Aldım."

"Peki ya çay?" "Ah . . .

Çay konusunda başarısız oldum."

"Hiç aromaterapi mumunuz var mı?"

Güldü, bu da öksürüğünü daha da kötüleştirdi.

İçimi çektim. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Sadece sıvı almaya devam ettiğinden ve yeterince uyuduğundan emin ol."

"Teşekkürler," dedi tekrar konuşabildiğinde. "Bu arada, senin için geç değil mi?"

"Evet, öyle. Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım. Sanırım bu iş konusunda gerginim. Hata yapmak istemiyorum."

"İçgüdülerin ne diyor?"

"Doğru olduğunu."

"Öyleyse öyle. İyi içgüdülerin var, Millie MacAllister. Onlara güven."

Gülümsedim. "Buna minnettarım." "Ve beni haberdar et."

"Tamam. Umarım daha iyi hissedersin. Biraz çay iç!"

Güldü ve sesi bedenimi ısıttı. "İyi geceler."

"İyi geceler." Telefonumu şarj aletine geri koydum ve battanileri omuzlarıma kadar çekerek yuvarlandım.

Kolları beni sararken uyuyakaldığımı ve kucağının sıcaklığıyla uyandığımı hatırladım. Sesini düşündüm, bazen derin ve ciddi, bazen sessiz ve itirafçı, bazen muzip ve şakacı. Onun kokusundan bir iz bulmayı umarak nefes aldım ama sadece yumuşatıcı kokusu aldım ve çarşafı yıkadığımı hatırladım.

Keşke ona karşı hissettiklerim de kokusu kadar kolay kaybolabilseydi. Bunun yerine, sanki daha da güçleniyorlarmış gibi hissediyordum.

Ertesi sabah isteyken Frannie'nin tanıdığı ticari emlakçı Maxima Radley adında bir kadınla telefonda konuştum. İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu ve Frannie bunun nedeninin yıllar önce kendi fırınına açmasına yardım eden kişinin Maxima olduğunu söyledi. Buna bayıldım, Maxima da öyle.

Ona ne aradığımı söyledikten sonra, "Bu kader," dedi. "Sana mükemmel bir yer bulacağım. Zaten aklında bir tane var."

"Öyle mi?"

"Evet. Front Caddesi üzerinde bir adres. Bir sürü cazibesi olan tarihi bir bina. Aslen bir şapkacıydı - bir değirmenci - ama daha yakın zamanda bir hediyelik eşya dükkanıydı."

"Sanırım kastettiğiniz yeri biliyorum," dedim, şehir merkezine yaptığım son birkaç ziyaretimdeki boş vitrini hatırlayarak. "Front Street mükemmel olurdu. Ama muhtemelen kirası oldukça yüksektir."

"Çok büyük bir yer değil," dedi Maxima. "Aslında, provalar için büyük aynalı bir alana ihtiyacınız olduğunu varsayarsak, muhtemelen sadece birkaç giyinme odası için yeriniz olur."

"Yapardım."

"Ve raflar ya da herhangi bir şey için tonlarca yer olmazdı."

Alison'ın alandan en iyi şekilde yararlanmakla ilgili söylediklerini hatırlayarak, "Gerekirse tekerlekli raflar kullanabilirim," dedim. "Ve işe başladığımda çok fazla envanterim olmayacak."

"Hadi gidip görelim. Aradığınız pek çok şeye sahip - yüksek tavanlar, uzun ön pencereler, çıplak tuğla duvarlar ve konumu mükemmel."

"Tamam," dedim. "Kulağa harika geliyor."

"Dürüst olacağım ve biraz çalışmaya ihtiyacı olduğunu söyleyeceğim. Ama bu kirayı düşük tutabilir. Bina sahibi ve diğer birkaç kişiyle temasa geçip olası randevu saatleriyle ilgili size geri döneceğim."

"Kulağa hoş geliyor, Maxima. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattıktan sonra cesaretimi toplayıp Chloe'ye bir e-posta gönderdim ve bugün benimle sohbet etmek için vakti olup olmadığını sordum. Gönder tuşuna basmadan önce bir süre küçük tırnağımı çiğnedim. Nedense bu tek şey bana şu ana kadarki en büyük adımımı gibi geliyordu; bir şeyleri geride bırakmak anlamına geliyordu. Cloverleigh Çiftlikleri'nden bir kez ayrıldım mı, geri dönemezdim.

Sonra Alison'ın sözlerini hatırladım: *Bazen bir rüya beklemez.*

Gönder tuşuna bastım.

Chloe'nin sırtışı ben daha hazırladığım açılışı bitirmeden ortaya çıktı. "Aman Tanrım," dedi gözleri parlayarak. "Bu harika bir fikir ve bunu yapmalısın."

"Gerçekten mi?" Koltuğumun kenarındaydım. "Üzgün değil misin?"

"Tabii ki hayır! Evet, olağanüstü bir etkinlik planlayıcısısın ve Cloverleigh Farms'ta olmanı seviyorum ama sen de ailedensin! Senin için en iyisini istiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim, masasının karşısındaki sandalyeye uzandım ve bir elimi göğsüme koydum. "Burada her şeyin alt üst olmasından çok endişeleniyordum."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Saçmalama. Winnie'nin işle ilgilenebileceğini mi söylemiştin?"

"Kesinlikle öyle. Eğer onu işe almak istersen, Abelard'dan ayrılabilir. Bunu iyi şartlarda yapabileceğini söyledi."

Chloe, "Eğer isterse buradaki pozisyon onun," dedi. "Sadece beni aramasını söyle. Zaman çizelgesi hakkında bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bu sürecin daha çok başındayım."

"Her şeyi yoluna koyacağız." Tekrar gülümsedi. "Bunu senin için seviyorum. Gerçekten seviyorum."

Ofisime döndüğümde kapıyı kapattım, kapıya yaslandım ve kendime küçük bir zafer yumruğu atma izni verdim. Belli ki önümde uzun bir yol vardı ama yoluma devam ettiğimi hissediyordum. Yine de bu akşamki düğün provasından başlayarak burada yapmam gereken işler vardı.

Tüm detayları son bir kez daha gözden geçirmeden önce mutfakta kendime hızlıca bir fincan çay yapmaya karar verdim ve suyun ısınmasını beklerken aklıma beni yeniden gülümseten bir fikir geldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

ZACH

"H Ey, Zach. Senin için teslimat."
Konferans masasından başımı kaldırdım ve resepsiyon görevlisi Gwyn'in elinde beyaz plastik bir çantayla odaya girdiğini gördüm.

Market poşeti.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Yeni geldi." Önüme koydu. "Jackson bir dakika içinde burada olacağını söylememi istedi. Bir telefon görüşmesini bitirmek üzere."

"Tamam. Teşekkürler." Bir süre çantayı inceledim, sonra saplarını çözdüm. İçine bakar bakmaz gülümsedim. Sonra bir kutu zencefil çayı, içi bal dolu plastik bir ayı ve Karışık Aromaterapi Duş Bombaları adlı bir kutu çıkardım.

Duş bombası mı? Bu ne lan?

"Hey, büyükbaba." Jackson kolunun altında dizüstü bilgisayarıyla odaya girdi ve karşımdaki sandalyeye çöktü. "Gwyn bir teslimatın olduğunu söyledi."

"Yok bir şey." Eşyaları hızlıca çantaya geri koydum.

"Hadi, bir bakayım." Çantayı elimden kaptı ve içine baktı. "Awww. Bir bakım paketi! Kimden gelmiş?"

Çenemi tuttum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Burada neyimiz var? Çay." Çay kutusunu masanın üzerine koydu. "Ve bal, ne kadar tatlı, değil mi?" Ayıyı kaldırdı ve biraz dans ettirdikten sonra çayın yanına koydu. "Ve ..." Kırmızı kutuyu çıkardı. "Aromaterapi duş bombaları mı? Bunlar da ne?"

"Hiçbir fikrim yok."

Kutuyu ters çevirdi ve aşırı dramatik bir sesle okudu. "The kişisel bakımda *son nokta*. Altı stres eritici esansiyel yağ içeren duş köpükleri,

zevk veren kokular: nane, vanilya gülü, okaliptüs, lavanta, hindistan cevizi ve yasemin hanımeli." Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Zevk verici mi? Bu zevk kutusunu sana kim gönderdi?"

"Seni ilgilendirmez," diye tersledim.

"Dur tahmin edeyim. Gizli kız arkadaşın."

Gözlerimi devirdim. "O benim kız arkadaşım değil. O sadece bir arkadaş."

"*Bana* hindistan cevizi kokulu zevk köpüğü gönderen hiç arkadaşım yok."

Ayağa kalktım ve çantayı ondan alıp her şeyi içine geri koydum. "Hasta olduğumu biliyor. İyi davranıyor."

"Hasta olduğunu nereden biliyor?"

Tekrar oturup çantayı ayaklarımın dibine bıraktım. "Çünkü bu hafta birkaç kez telefonda konuştuk. Ve bana saldırmadan önce, uygunsuz bir şey değil. Biz sadece arkadaşız."

Jackson ellerini kaldırdı. "Ben bir şey söylemedim."

"Ama ne düşündüğünü biliyorum ve bunu düşünmeyi bırakabilirsin."

Cole Security'nin diğer birkaç çalışanı odaya girerek tartışmaya son verdiler ve ben de buna sevindim. Jackson'a söylediklerim doğruduydu - Millie ve ben sadece arkadaştık ve son iki geceki konuşmalarımız tamamen *yerindeydi*.

Telefonu kapattıktan sonra onunla ilgili düşüncelerim tamamen farklı bir konuydu. Aslında, onu aklımdan çıkarmakta ne kadar zorlandığımı göz önüne alırsak, her gece onunla konuşmanın muhtemelen berbat bir fikir olduğunu biliyordum.

Yine de eve gider gitmez onu aradım, saat biri geçmesine rağmen. Onun saatiyle sabah.

"Alo?" Sesi uykulu geliyordu.

"Selam," dedim, koltuğuma çökerek. "Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Bir işten eve yeni geldim. Uyandırdım mı seni?"

"Sorun yok. Nasıl hissediyorsun?"

"Bugün daha iyiyim. Sanırım birinin bana gönderdiği çay ve bal yüzünden."

Güldü, tembel ve seksi bir sesle, içimi ısıtan bir şimşek çaktı. "Kim olabilir acaba?"

"Bilmiyorum. Ayrıca bana bir kutu duş bombası göndermişler, kulağa korkunç geliyor."

"Hiç denedin mi?" "Hayır.

Ama biraz çay içtim."

"Bir dahaki sefere duş aldığında, şu bombalardan birini kullan. Gerçekten güzel kokuyorlar. Buhar da tıkanıklığa iyi gelecektir."

"şu bomba şeylerini mi kullanıyorsun?"

"Evet. Benim favorim yasemin hanımeli."

"Senin gibi mi kokuyor?"

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Olabilir."

şimdi onu duşta hayal ediyordum. Harika. Boğazımı temizledim ve daha güvenli bir konuya, minnettarlığa geri döndüm. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Bu çok hoştu."

"Rica ederim. Senin için endişelendim." "Ben iyiyim."

"Ama hasta olduğunuzda, sizinle ilgilenilmesi güzel bir şey, değil mi?" "Senin tarafından, öyle olurdu."

Sonra sustu.

Nefes verdim. "Özür dilerim, Millie. Söylememem gerektiğini bildiğim şeyleri söyleyip duruyorum." "Hayır, sorun değil. Ben de aynısını yapıyorum. Sadece arkadaş olmak zor.

sen ... daha fazla oldun."

"Tekrar deneyelim, günün nasıl geçti?"

"Güzel." Bana ticari bir emlakçıyla konuştuğunu söyledi ve yarın sabah göreceğı yerlerden biri hakkında bazı ayrıntılar verirken sesi daha da hareketlendi. "Pazar günü ve gelecek hafta başında da birkaç yerle görüşeceğim ama umutlarımı bu binaya bağlamış durumdayım." İcini çekti. "Bu muhtemelen bir hata, çünkü en yüksek kiraya sahip ve en büyük alan bile değil."

"Bakmaktan zarar gelmez, değil mi?"

"Ona aşık olursam zararı olur! Ya oraya girersem ve mükemmel uyum sağlarsa, ama ona sahip olamazsam?"

"Eğer mükemmel uyum sağlıyorsa, eminim ona sahip olmanın bir yolunu bulursunuz."

"Evet," dedi ama sesi biraz üzgün geliyordu. "Belki. Umarım öyledir." "Uyumana izin vermeliyim. Eminim yorgunsundur."

"Biraz yorgunum," diye itiraf etti. "Bu gece bir düğünümüz vardı ve her zamankinden daha geç saatlere kadar sürdü. Özlemeyeceğim tek şey bu, işte geç saatlere kadar çalışmak. Hemen hemen her Cuma ve Cumartesi meşgul olmak. Sosyal bir hayat yaşamayı zorlaştırıyor."

"Evet." Ama birden aklıma onun randevulara gittiğı, kız kardeşleriyle ya da arkadaşlarıyla bir barda kokteyl içtiğı ve oradaki her erkeğın ona baktığı geldi. Dışlerimi sıktım. "Binayla nasıl gittiğini bana haber ver."

"Yapacağım." Durakladı, sonra güldü. "Duşta nasıl gittiğini bana haber vermeni söyleyecektim ama ..."

Ben de güldüm. "Duşum yalnız olacak."

Gülüştü soldu. "Tanrım, Zach. Bu düşündüğünden de zormuş."

"Biliyorum."

İkimiz de birkaç saniye boyunca hiçbir şey

söylemedik. "İyi geceler, Zach."

"İyi geceler."

Doğruca banyoya gittim ve duşu açtım. En sevdiğinin yasemin hanımeli olduğunu söylemişti, ben de tableti açtım ve fayansın üzerine yerleştirdim. Soyunurken onu düşündüm. Spreyin altında durup tatlı çiçek kokusunu içime çekerken onu düşündüm. Elim sikimin etrafına sarılmış, sert uzunluğunu aşağı yukarı hareket ettirirken onu düşündüm.

Nasıl duracağımı bilemedim.

Pazar günü spor salonundan çıktıktan sonra ondan gelen bir mesajı fark ettim. Adını gördüğümde kalbimin hızla çarpması çok saçmaydı.

DÜKKANIMI
GÖRDÜM!

Direksiyona geçer geçmez onu aradım.

"Gördüm!" dedi nefes nefese kalmış bir sesle. "Dükkanımı gördüm!" Onun heyecanına gülümsedim. "Öyle mi? Hangisini?"

"Tarihi bir bina. Çalışmaya ihtiyacı olduğu kesin ama gördüğüm anda içimde bir his vardı ve içeri adım attığımda ürperdim. Sadece biliyordum."

"Bu hisse güvenmelisin. Ne tür bir çalışmaya ihtiyacı var?"

"Şu anda orada bulunan her şeyi sökmem ve istediğim şekilde yapılandırmam gerekiyor. Soyunma odaları, aksesuarlar için bir yükseltici ve aynalar, bir oturma alanı, bir karşılama bankosu, yeni aydınlatma koymam gerekecek. Orijinal zeminleri çok seviyorum, ancak yeniden döşenmeleri gerekiyor, biraz boya yapılması gerekiyor ve bir duvara zarar veren bir tesisat sorunu vardı, ancak babam tüm bunların bir ay içinde yapılabileceğini düşünüyor. Evi görmek için benimle geldi.

iyi oldu çünkü birçok iş için onun yardımına ihtiyacım olacak. Gerçekten çok becerikli."

İçimi bir kıskançlık duygusu kapladı. Ben de becerikliydım. Orada olsaydım, onun için bir şeyler yapabilirdim - belki döşemeleri, boyayı ya da o soyunma odalarını inşa edebilirdim. Bilgisayarlarını kurabilirdim. Ve bir güvenlik sistemi. Ağır kutuları taşıyabilir, mobilyaları kaldırabilir ya da sadece ona eşlik edebilirdim. Başka bir erkeğe ihtiyacı olmazdı.

Harika, şimdi de babasını kıskanıyordum. Sanki daha önce resmen bir pislik değilmişim gibi. "Bir ay kadar mı? Fena değil."

"Hiç de değil. Ocak ayı açılış için mükemmel bir zaman olacak. Şimdi tasarımcılara ulaşıp örnek elbiseleri ve duvakları ne zaman alabileceğimi öğrenmeye çalışıyorum. Cloverleigh'deki patronumla ayrılma konusunu konuştuğumu söylemiş miydin?"

"Hayır. Nasıl gitti?"

"İnanılmazdı. Çok gergindim ama o gerçekten destekleyici ve anlayışlıydı - bunu yapmam gerektiği konusunda hemfikirdi."

"Peki çalışmayı ne zaman bırakacaksın?"

"Muhtemelen Ekim sonunda. Kız kardeşim Winnie burada benim yerime geçecek ve patronuna en azından birkaç hafta önceden haber vermek istedi."

"Sesin çok mutlu geliyor," dedim gülümseyen yüzünü hayal ederek. Bu neden göğsümü acıtıyordu?

"Öyleyim. İçgüdülerime güvenmemi söylediğin için teşekkür ederim. Mekânda yürürken beni cesaretlendiren sesini duymaya devam ettim."

"Seni görmek istiyorum," diye
ağzımdan kaçırdım. Şaşırmış
bir şekilde sustu. "Ha?"

"Seni görmek istiyorum." Kelimeler hızla döküldü. "Bu hafta New York'ta başka bir işim var. Benimle orada buluş."

"Zach, ben-"

"Lütfen, Millie. Seni düşünmeden duramıyorum. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

"Ben de seni düşünmeden edemiyorum," diye fısıldadı.

"Kimseye zarar vermiyoruz. Kimse bilmeyecek. Manhattan'daki kalabalığın arasına karışacağız. Ya da otel odamda saklanırsınız. Umurumda değil, sadece seni tekrar görmek istiyorum."

"Hangi günler orada olacaksın?"

"Yarın yola çıkıyorum ve cumaya kadar orada olacağım. Sadece bir gece için gelsen bile. Biletini alırım. Neye mal olursa olsun. Sadece

gel."

Bir an sessiz kaldı. "Tamam," dedi. "Tamam, geleceğim."

Pazartesi akşamı otel odamın kapısının çalındığını duydum. Gelenin Millie olduğunu biliyordum çünkü birkaç dakika önce geldiğini bildirmek için bana mesaj atmıştı. Ama kapının çalınması beni şaşırttı çünkü resepsiyona onun adını bırakmış ve ona bir anahtar vermelerini söylemişim.

Kapıya gidip çekerek açtığımda nabzım hızlandı. Ama bu, onu koridorda dikilirken gördüğümde kalbimin attığı ile kıyaslanamazdı.

"Merhaba," diye fısıldadı utangaç bir gülümsemeyle.

"Buraya gel." Bileğinden tutup onu odaya çektim ve neredeyse birlikte geçirdiğimiz ilk geceye döndük. Vücutlarımız bir araya geldi, ağızlarımız birbirini arıyor, ellerimiz birbirini tutuyordu. Çantasını bıraktı ve ben de kapıyı tekmeleyerek kapattım. Birkaç dakika içinde giysilerimiz uçuştı ve yatağın üzerine yuvarlandık. Oturma odasının zemininde gösterdiğimden biraz daha fazla sabır ve ustalıklı, ayrı kaldığımızdan beri her gece hayalini kurduğum gibi onun bedenini şımarttım. Sadece bir hafta geçtiğine inanamıyordum.

Bittiğinde sırtüstü yuvarlandım ve nefes nefese yorganın üstüne, yan yana uzandık. Bir şekilde sol elim onun sağ elini buldu ve parmaklarımı onunkilere doladım. "Tanrım, burada olmana sevindim."

"Ben de." Başını bana doğru çevirdi. "Neredeyse uçağa binmeyecektim."

Elini ağzıma götürdüm ve parmak eklemlerini öptüm. "Neden?"

"Kız kardeşlerime yalan söyledim. Bunu asla yapmam."

"Özür dilerim."

"Sorun değil." Gülümsedi. "Seni görmek çok güzel. Ve seninle olmak. Başka bir şey düşünmeyeceğim."

"Güzel. Hey, sana aşağıda bir anahtar vermediler mi?"

"Evet. Sadece kullanmayı doğru bulmadım."

Güldüm ve yan döndüm. "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum." Utangaç ve sevimli bir sırıtışı vardı. "Burası senin odan."

"Burası *bizim* odamız." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Ve önümüzdeki iki gece boyunca sadece mecbur kaldığım zaman çıkacağım." "Keşke daha fazla zamanım olsaydı. Ama Çarşamba öğleden sonra dönmek zorundayım." "Sorun değil. Elimizdeki zamanı çok iyi değerlendireceğiz."

Oda servisi istedik ve servisin gelmesini beklerken Antiques Roadshow'u izledik. Orada onunla otururken, kalın otel bornozları giymiş, sırtımı yatak başlığına dayamış, onun sırtını göğsüme yaslamış, çıplak ayaklarımızı bileklerimizden yan yana çaprazlamıştık. En son ne zaman biriyle bu kadar rahat hissettiğimi hatırlayamıyordum. Ya da kendimle.

"Ooooh şu kolyeye bak," dedi Millie hülyalı bir şekilde.

Ekrandaki kolyeyi inceledim ve değerlendirme uzmanının kolye hakkında söylediklerini dinledim.

"*Bu, 1920'lerden kalma on dört ayar beyaz altın, vintage lavalier tarzı bir pirlanta kolye ucu,*" dedi kolyeyi teyzesinden miras alan kadına. "*Kolye çok güzel durumda, sadece biraz aşınmış, karmaşık bir Art Deco telkari tasarımı var.*"

"Art Deco mücevherlere bayılırım," dedi iç çekerek. "Çok güzel." "Sende muhteşem durur," dedim ona.

Meğer o şeyin değeri bin doların üzerindeymiş, bu da Millie'yi güldürdü. "Sanırım önce birkaç gelinlik satmam gerekecek."

Yemeğimizi yedikten sonra büyük mermer banyoya girdi ve küveti doldurmaya başladı. "Ben banyo yapacağım. Bana katılmak ister misin?" diye seslendi akan suyun üzerinden.

"Evet," dedim ve yataktan atladım. Banyo kapısından bornozunu çıkarıp bir kancaya asmasını izledim.

"Bu banyo bile harika," dedi suya girerken. "Müşterin kim senin?"

"Sana söyleyemem." Bornozumu fayans döşeli zemine attım ve arkasından küvete girdim. Kollarımı ona dolayarak ellerimi göğüsleriyle doldurdum. "Yani söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım ve şu anda senin arkadaşılığından gerçekten keyif alıyorum."

Güldü. "Tanrım, teşekkürler."

"Peki ailen nerede olduğunu düşünüyor?"

"İşte," dedi. "Onlara New York'a uçacağımı söyledim. Birkaç tasarımcıyla toplantı ayarladım."

Sesindeki suçluluk duygusunu duyabiliyordum. "Bunun için kendini kötü hissediyor musun?"

"Sayılır. Ama kendime bunun bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmedığını söyleyip duruyorum. Ve kimseye zarar vermiyoruz. Ve yakalanmamak için dikkatli davranıyoruz."

"Hepsi doğru." Başının tepesini öptüm.

"Ama kız kardeşlerimin geçen hafta sonunu bildiğini söylemeliyim." Kıpırdamadan durdum. "Biliyorlar mı?"

"Evet. Ama onlara tamamen güveniyorum. Hiçbir şey söylemeyecekler. Onlara söylediğim zaman, bu işe bir son verdiğimizizi düşünmüştüm."

"Denedik, değil mi?"

"Sanırım öyle. Yine de çok zor değil." İç çekti. "Hadi başka bir şey hakkında konuşalım."

"Tamam. Bana yeni işinizden biraz daha bahsedin." "Ne gibi?"

"Adını ne koyacaksınız?"

"Ben de bunu düşünüyordum." Bileklerime dokundu. "Kulağa diğer gelinlik salonları gibi gelen bir ismi olmasını istemiyorum - gerçekten kişisel olmasını istiyorum, çünkü vizyonum kişisel. Ve isminde bedene özel olduğunu belirten herhangi bir şey olmasını da istemiyorum. Büyük beden gelinlere hitap etmeyi planlıyorum, ancak gelecekte işletmenin tamamen kapsayıcı olacak kadar büyüyeceği bir gün de olabilir."

"İleriyi düşünmek akıllıca."

"Ve markam hakkında çok düşündüm," diye devam etti. "Zarif ve kadınsı, lüks ama erişilebilir, seksi ama klas bir şekilde, rahat ama yine de süslü olacak."

"Az önce kendini tarif ettin," dedim ona.

Güldü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Yüzde yüz doğrulukla."

"Bunu söylemen komik çünkü Frannie ona Millie Rose dememi önerdi. -"Gül benim göbek adımdır."

"Millie Rose. Hoşuma gitti. Dilden dile dolaşıyor."

"Düşündükçe benim de hoşuma gidiyor. Baştaki M s e s i n i , L'nin eğimini seviyorum ve *gül* romantik bir kelime."

"Sadece adını söylemeyi seviyorum."

"Böyle şeyleri düşünmek zorundayım, biliyor musun? Ama ismimin hoş, eski moda bir cazibesi olduğunu düşünüyorum. Bu komik, eskiden nefret ederdim

o."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. İlk adım aslında Millicent. Büyürken, bilmiyordum hiç Millicent ya da Gül görmedim. Bu benim büyük büyükannemin adıydı ama onunla hiç tanışmadım. Madison, Samantha ya da Chelsea gibi bir isim istiyordum. Millicent Rose bana yaşlı bir kadın gibi geldi." Omzunun üzerinden bana baktı. "Büyürken ismini seviyor muydun?"

"Z ile başlaması hoşuma gitti. Bunun havalı olduğunu düşündüm." Bir anı su yüzüne çıktı. "Küçük kız kardeşim Poppy ne S'leri ne de Z'leri söyleyebiliyordu. Peltek konuşurdu, bu yüzden *adımı* söylediğinde beni hep güldürürdü. Doğru söylemesi için çok uğraşırdım ama o asla yapamazdı."

"Bana onun hakkında başka bir şey söyle," dedi Millie usulca.

Artık kimse bana Poppy'yi sormuyordu. Çoğu gün böyle olmasını istediğimi söyledim, çünkü onun hakkında konuşmak acı vericiydi, ama onun da hatırlanmasını istedim. "Kelebekleri çok severdi. Onlardan çok etkilenirdi ve hep peşlerinden koşmak isterdi." Kıkırdadım. "Güveleri de. Aralarındaki farkı bildiğini sanmıyorum. Sadece onların kahverengi kelebekler olduğunu düşünürdü."

"Sana benziyor muydu?"

"Hayır. Babama benziyordum. Atkuyruğu yaptığı sarı saçları ve iri mavi gözleri vardı."

Millie ellerimden birini tuttu ve avucunu benimkine yerleştirdi. "Bazen onu rüyamda görüyorum," diye itiraf ettim.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bunlar ... iyi rüyalar mı?" Parmaklarımızı birbirine geçirdi.

"Evet. O hala bir çocuk, tam olarak onu hatırladığım gibi, ama ben her zaman bir yetişkinim. Elimi tutmak istiyor, tıpkı her zaman yaptığı gibi."

"Bu çok tatlı."

Bir an için birbirine kenetlenmiş ellerimizi inceledim ve daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şeyi ona itiraf ettim. "Sanırım hiç çocuk istemememin nedeni o."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu kaybetmek çok acı vericiydi. Bunu bir daha asla hissetmek istemedim." Millie titredi.

"Üşümüşsün." Çok fazla şey söylediğimden endişelendim. "Dışarı çıkalım mı?"

"Bir saniye içinde." Dönerek bizi göğüs göğüse getirdi ve dudaklarını köprücük kemiğıme bastırdı. "Onun hakkında konuştuğın için teşekkürler."

"Bir şey değil."

Bir öpücük daha, bu sefer çeneme, sonra baştan çıkarıcı bir gülümseme. "Benimle sıcak bir duş almak ister misin?"

"Kesinlikle."

"Emin misiniz? Duşta şarkı söylüyorum, biliyorsun. Ve iyi değilim."

"Öyle mi? Duşta söylemeyi en sevdiğin şarkı hangisi?"

"Değişiyor. Bu sabah U2'nun 'Beautiful Day' şarkısıydı."

"Bir klasik." Başparmağımyı dudaklarına sürttüm. "Ve bugün çok güzel."

Çarşamba sabahı ben işe gitmeden Önce vedalaştık.

"Keşke seni havaalanına götürebilseydim," dedim ona. "Senin için Cole Security'den bir araba çağırmanmyı istemediğıine emin misin?"

"Eminim," dedi ve çantasının fermuarını kapattı. "Ben bir taksi çağırayım. Bizi birbirimize bağlayacak hiçbir şeyi riske atmayalım."

Güldüm. "Cole Security arabalarının yanında logo falan yok, Millie. Tamamen gizlidirler."

"Öyle bile olsa," diye azarladı. "Tek başıma daha iyi hissedeceğim."

"Tamam." Onu kollarıma aldım ve başını çenemin altına sıkıştırarak sıkıca tuttum. "Buraya geldiğın için teşekkürler."

"Her anından keyif aldım."

"Vegas'ı düşün, tamam mı?" Birkaç hafta içinde başka bir iş için oraya gidecektim ve onu benimle buluşmaya davet etmişim.

"Yapacağım." Başını geriye doğru eğdi ve dudaklarımız son bir kez buluştu.

Kapıyı onun için açık tuttum ve kolunu son bir kez sıktım, sonra odadan çıkıp koridorda asansöre doğru ilerlemesini izledim. "Dikkatli ol," diye seslendim sessizce.

Bir omzunun üzerinden bana baktı ve bir öpücük kondurdu, tüm içğüdülerim gitmesine izin vermememi söylüyordu.

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

MILLIE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KASIM

M Cloverleigh Çiftliği'ndeki son birkaç hafta uçup gitti. Ekim ayı her hafta sonu düşünlerle doluydu ve onlara hazırlanmakla meşgul olmadığım zamanlarda her şeyi düzene sokuyordum

Winnie için sorunsuz bir geçiş sağlamak için. Abelard'daki Bay ve Bayan Fournier onu kaybettikleri için Üzgün olduklarını, ancak Cloverleigh Çiftliklerine taşınma kararını tamamen anladıklarını söylediler.

Hafta içi gecelerim ve izin günlerim boyunca her anım yeni işimi kurmaya hazırlanmakla geçti. Devletten vergi kimlik numaramı almak gibi sıradan şeyler bile bana heyecan veriyordu. Bir web sitesi ve grafik tasarımcı tuttum, bir banka hesabı açtım, Hutton'dan aldığım kredinin şartlarını tamamladım, hayalimdeki alan için kira sözleşmesini imzaladım, bir müteahhit tuttum, kamu hizmetlerini kendi adıma geçirdim ve potansiyel çalışanlarla görüşmeler planladım.

Cloverleigh Farms'taki son günümde, iş arkadaşlarım otelin barında bana küçük bir veda kutlaması düzenlediler; Frannie'nin pastanesi tarafından yapılan ve üzerinde Cloverleigh'in imzası olan dört yapraklı yonca ile İyi Şanslar Millie yazan bir pastayla tamamlandı. Herkesin söylediği nazık sözler, sarılmalar, iyi dilekler ve açtığım dükkânı duyup "Zamanı gelmişti" diyen kadınların cesaretlendirmeleri beni çok etkiledi.

Parti sırasında babam beni gözlerimdeki yaşları silerken yakaladı. "Bu da ne?" diye sordu. "İkinci düşünceler mi?"

"Hayır," diye onu temin ettim. "Sadece herkesin desteğinden çok etkilendim. Ve hayatımın bir bölümüne veda ediyormuşum gibi hissediyorum, anlıyor musunuz? Burada pek çok mutlu anım var."

Bir kolunu bana doladı ve başımı öptü. "Burada her zaman bir evin olacak."

Başımı omzuna yasladım, kalbim kelime bulamayacak kadar doluydu.

Ertesi günden itibaren her saatimi ve tüm çabamı Millie Rose'u kafamdaki bir hayalden gerçeğe dönüştürmeye adadım. Kasım ayının ilk haftasında anahtarları aldım ve doğruca yeni iş adresime gittim. Kız kardeşlerim o öğleden sonra bir şişe şampanya ile gelerek bana sürpriz yaptılar; mantarını açtık ve üç bardak doldurduk.

Boş alanın içinde arkamı döndüğümde tüylerim diken diken oldu.

"Millie Rose'a - dükkâna ve kadına!" diye bağırdı Winnie.

"Hayallerinizin peşinden koşmaya!" diye ekledi Felicity.

"Gelinliklerini burada bulacak olan tüm gelinlere," dedim kadehimi kaldırarak. "Hikâyenizin bir parçası olmak için sabırsızlanıyorum."

Parlayan gözlerle kadeh tokuşturduk.

"Dükkânımın anahtarları bende!" O gecenin ilerleyen saatlerinde Zach'e bir video sohbetinde onları telefonun önünde sallandırarak söyledim. "Bu gerçekten oluyor!"

Güldü, koltuğunda dinleniyordu. "Peki şimdi ne olacak? Tadilat mı başlayacak?"

"Evet. Yapacak çok işim var." Ben konuşurken, kedilerim tenis maçındaki gözlemciler gibi beni izlerken, buzdolabından kilere ve tezgâha gidip gelerek akşam yemeğini hazırladım. "Ailem bana ellerinden geldiğince yardım edecek, ama aynı zamanda tesisat sorununu çözmeleri, önceki kiracının evini yıkmaları ve ihtiyacım olanı inşa etmeleri için birkaç adam tuttum. Sonra babam zemin ve duvarlar için bana yardım edebilir. Kız kardeşlerim de mobilya ve dekor konusunda bana yardımcı olacaklar. Aralık ayında gelecek stoklarım var, bu yüzden hızlı çalışmam gerekiyor!"

"Peki ya çalışanlar? Geçmişlerini kontrol etmemi ister misiniz?"

Kıkırdadım. "Henüz değil. Yarın için bazı görüşmelerim var ve tahmin edin ne oldu? İnternet ilanına cevap veren kadınlardan biri tonlarca deneyime sahip bir terzi! Adı Diane Tucker. Bir gelinlik firmasında çalışmış.

Nashville'in dışında on beş yıldır salon işletiyor ama kocası yeni emekli oldu ve kızlarına ve torunlarına daha yakın olmak için buraya taşınıyorlar."

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Biliyorum. Görüştüğüm en nitelikli aday kesinlikle o. Umarım onu karşılayabilirim." Kesme tahtasının üzerinde birkaç limon dilimledim. "Akşam yemeği için ne yapıyorsun?"

"Limonlu tavuk. Frannie'nin tarifi."

"Karnım gurulduyor."

"Awww. Gel buraya. Seni besleyeyim."

"Keşke yapabilsem. Muhtemelen yine dışarıdan yemek yiyeceğim."

Işık fıkstürleri, kumaş dokuları, ahşap zemin lekeleri, boya renkleri ve hatta askı stilleri hakkında gevezelik etmemi dinledi, ara sıra sorular sordu ama çoğunlukla sadece konuşmama izin verdi. Bazen yemek hazırlıklarını bırakıp dizüstü bilgisayarına koşuyor ve yapmam gereken bir aramayı, halletmeyi unutmaktan korktuğum bir görevi ya da müteahhide iletmek istediğim bir fikri not ediyordum.

"Özür dilerim Zach, konuşmayı tamamen teketime alıyorum." Çekmecedan bir spatula aldım ve tavuk göğsünü tavada ters çevirdim. "Nasılsın? Günün nasıl geçti?"

"Ben iyiyim," dedi. "Burada yeni ya da heyecan verici bir şey yok. Dükkânınız hakkında konuşmanızı dinlemek hoşuma gidiyor. Keşke görebilseydim."

"Ben de."

"Keşke *seni* görebilseydim. Gelecek hafta sonu benimle Las Vegas'ta buluşmayı hiç düşündün mü?"

"Elbette düşündüm. Bunu her zaman düşünüyorum." Sanki beni duyup yargılayacaklarmış gibi kedilerime baktım. "Sadece biraz gerginim. Nereye ve neden gittiğimi söyleyeceğim?"

"Las Vegas dünyanın düğün başkenti, değil mi? Araştırma için gittiğinizi söyleyin."

Güldüm. "Dışarıda bir peçe toptancısı *var*. Sanırım oraya stoklara bakmak için gittiğimi söyleyebilirim."

"Mükemmel. Biletinizi ayırtıyorum. Perşembe'den Pazartesi'ye kadar orada olacağım.

Hangi günler sizin için uygun?"

"Bir hafta sonu için kaçabilirim. Cumadan pazara kadar. Cumartesi günü de şu toptancıyı ziyaret edebilir miyim diye bakacağım."

"Senin de bir araban olmasını sağlayacağım. Ve eğer istersen bir şoför."

Karnım heyecanla çırpınırken gülümsedim. "O zaman sanırım gelecek Cuma görüşürüz."

Zach'in benim için aldığı bilet birinci sınıftı. Otel beş yıldızlıydı. Yatak kral boyuydu ve tenime saten gibi gelen 600 iplik numaralı çarşafarla döşenmişti.

Onların içinde çok zaman geçirdik.

Otel odasının kapısı arkamdan zorlukla kapanmıştı ve Zach bana doğru adım atıyordu, gözleri karanlık ve aç. Merhaba demeye çalıştım ve dudakları bir öpücükle dudaklarımı yuttu. Geri çekilip ona bakmaya çalıştım -iki haftalık ayrılıktan sonra gözlerim doymak için yanıp tutuşuyordu- ama kolları beni sımsıkı sarmıştı. Çıplak göğsünü avuçlarımın altında hissetmek arzusuyla gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştım ama üzerimdeki her giysiyi çıkarıp ellerini, dudaklarını ve dilini tenimin her santiminde gezdirmeden onu soymama izin vermedi.

Hâlâ tamamen giyinikti, yüzü kalçalarımın arasına gömülmüştü, parmaklarım saçlarına dolanmıştı, ilk orgazmımı yaşadığımda bir kraliçe gibi dağ gibi yastıklara yaslanmıştım.

Ancak o zaman onu soymama izin verdi ve ben de acele etmeden kıyafetlerini parça parça çıkarırken vücudunun bana gösterdiği her yeni parçanın tadını çıkardım. Gömleğini çıkardım ve dudaklarımı göğsündeki kıllara değdirdim. Dilimi pazularındaki ve kaburgalarındaki mürekkep çizgileri boyunca gezdirdim. Burnumla karın kaslarının çıkıntılarını okşadım, kokusunu içime çektim. Kot pantolonunu ve boxer külotunu çıkardım ve onu yatağa iterek bacaklarının arasına diz çöktüm. Ellerimi bacaklarında gezdirdim, baldırlarının sıkı kaslarını, kalın, güçlü kalçalarını, karnının üzerinde duran, iri, ağır ve sert ereksiyonunu çevreleyen V çizgilerini takdir ettim.

Dilimle o V çizgilerini takip ettim. Karnın kaslarının esnemesini ve sikinin beklentiyle seğirmesini izledim. Dudaklarımı tepesine sürttüm ve kalın, damarlı gövdesinden aşağı doğru kaydıldım, teninin her dokusunun tadını çıkardım.

O da benim gibi yastıklara yaslandı, beni izliyordu, çenesi hafifçe açıktı, nefesleri hızlı geliyordu, göğsü inip kalkıyordu. Sonunda onu ağzıma aldığımda inledi, parmakları saçlarıma dolandı. "Tanrım,

Bunu çok düşündüm," diye homurdandı onu boğazımın arkasına götürdüğümde. "Her lanet gece. Benim iyi kızım." Kalçaları çoktan yataktan kalkmıştı ve dilimde onun tadını alabiliyordum-tuzlu ve erkeksi. Onun işini bu şekilde bitirebilirdim ama başımı kaldırdı ve beni altına çevirdi.

"İçine girmek zorundayım," diye hırladı. "Bir saniye daha bekleyemem."

İtiraz etmedim, ısı, sürtünme ve bedeninin içimde hissedilmesi için en az onun kadar endişeliydim. Ona şiddetle sarıldım, imkansız olsa bile daha yakın olmak istedim, asla azalmayacak gibi görünen özlemine teslim oldum, ikimizi de uçurumdan aşağı sürüklerken ağladım, onun altında parçalara ayrıldım.

Bunu yapmaya devam edemezsin, dedi kafamın içindeki bir ses.

Kontrolden çıktın. Onu görmezden geldim, üzerimdeki ağırlığının hissi tarafından yutulmasına izin verdim. Hızlı hızlı nefes alış. Sıcak, nemli teni benimkine değişiyordu. Son

Vücudunun titremesi ve nabızı.

Kalp atışlarım yavaşlarken gözlerim yaşlarla doldu. Utanç ve şaşkınlıkla tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi davrandım. "Hemen döneceğim," diye fısıldadım, boğazım duygu yoğunluğu içindeydi.

Üzerimden yuvarlandı ve ben de hızla yataktan kayarak banyoya girdim, yüzüme soğuk su çarptım ve birkaç derin nefes aldım. Kendimi kontrol edebildiğimde yansıma baktım ve o kıza bir uyarıda bulundum.

Hayır. Sadece yapma.

Buraya gelmeyi kabul ettiğimde ne yaptığımı biliyordum. Bunun ne olduğunu ve ne olmadığını biliyordum. Bunun nereye gidebileceğini ve nereye gidemeyeceğini biliyordum. Kimse hayallere kapılmıyor ya da yalan vaatlerde bulunmuyordu. Gerçek her zaman gözümün önündeydi. Ve onu gözümün önünde tuttuğum sürece, iyi olacaktım.

Saçlarımı kabarttım, gözlerimin altındaki bulaşmış göz makyajımı sildim ve odaya geri döndüm. Onu sert, güzel ve endişeli bir şekilde görmek kalbime iyi gelmiyordu.

"Hey," dedi alnı kırışarak. "İyi misin?" "Tabii ki iyiyim."

"Buraya gel." Bana kollarını açtı ve ben de yatağa sürünerek onun yanına sokuldum. "Böylesi daha iyi."

"Bu gece çalışmak zorunda mısın?"

"Hayır. Ben burada bina güvenliği risk değerlendirmesi yapıyorum. Gün boyunca çalışıyoruz." Başımı öptü. "Ne yapalım? Kumar mı oynayalım? Elvis taklitçisine mi gidelim? Kulübe mi gidelim?"

"Clubbing!" Güldüm. "Neredeyse her gece saat dokuzda yatağa giren bir kadınla konuşuyorsun. Kulüplere gitmek için çok yaşıyız. Muhtemelen bizi kapıdan geri çevirirler, büyükbaba."

Keskin bir nefes aldı. "Cezalandırılmak için *yalvarıyorsun*, değil mi?" Elini saçlarımın arasına soktu ve yumruğunu sıkarak irkilmeme neden oldu. Başımı geriye doğru eğdiğinde kafa derim zevk ve acıyla karıncalandı. Gözleri kısıldı. Sesi derinleşti. "Sen değil misin?"

"Evet."

Elini daha sıkı sıkı. "Evet, ne? Nerede benim iyi kızımın terbiyesi?"

"Evet, lütfen."

Yumruğu hafifçe gevşedi. "Bu daha iyi. Şimdi kucağıma uzansan iyi olur, böylece sana bir ders verebilirim."

Sırıtarak istenileni yaptım; bedenim bu gece biraz acı çekmeye hazırды ama en azından oyun oynarsak kalbim güvende olacaktı.

Şimdilik.

Ertesi sabah, Zach'in benim için aldığı arabayı saat on birde randevu aldığım Marigold Gelinlik Toptancıları'na götürdüm.

Marigold bir aile işletmesiydi ve beni showroom'a götürmeden önce fabrikada kısa bir tura çıkaran güler yüzlü bir karı koca ekibi olan Songs tarafından karşılandım.

Tüm o muhteşem tüller, boncuklar ve danteller karşısında heyecanlanmadan edemedim. Songs'un kızı Nicole kendini tanıttı ve bana nelerin yeni olduğunu, nelerin popüler olduğunu, nelerin hiç eskimediğini ve gelecek yıl trend belirleyen gelinlerin neler giyeceğinden şüphelendiğini gösterdi. Mümkün olan her kenara sahip duvaklar gördüm -kordonlu, incili, at kılı, kurdele ve sutaşı- ve kuş kafesinden uçan duvağa, belden şapele ve katedrale kadar her çeşit uzunluk ve stil. Renkler beyazdan fildişine, şampanyadan moscatoya ve allığa kadar değişiyordu. Saç aksesuarları da vardı.

Nicole, "Havalı kızlar hala kuş kafesini tercih ediyor," diyor ve ekliyor: "Ama aynı zamanda pek çok moda uygun gelinin bu yıl duvaktan vazgeçip fiyonk, toka ya da klips, hatta kep ya da başlık gibi şeyler takacağını düşünüyorum."

"Büyük saten fiyonk çok şirin, değil mi?" Raftan aldım ve elimde evirip çevirdim.

"Kesinlikle." Sırıttı. "Denemek ister misin?"

"Hayır, sorun değil." Yerine takarken güldüm. "Büyük bir fiyonk için biraz yaşlıyım, kendimi aptal gibi hissederim. Sanırım ben daha geleneksel giyinirdim."

Nicole, "Geleneksel gelinler dramaya yöneliyor," dedi. "Şuna bir bakın." Duvardan çiçek işlemeli bir duvak alıp getirdi. "Muhteşem değil mi?"

Nefesim kesildi, hafifçe kenarına dokundum. "Öyle."

"Yüzünü aynaya dön. Sana nasıl görüldüğünü göstereyim."

Arkamı döndüğümde, süslü gümüş çerçeveli üç boy aynasının ortasına baktım. Bugün saçımı yarıya kadar açmışım ve Nicole duvağın tarağını saç tokamın saçımı arkada tuttuğu yere ortaladı. "Şuna bak," dedi, yanları kollarımın önünden aşağıya doğru sarkacak şekilde ayarladı. Sonra diz çöktü ve şapel uzunluğundaki duvağı tavus kuşu tüyleri gibi yarım daire şeklinde ayaklarımın dibine serdi. "Çarpıcı, değil mi?"

"Öyle," diye fısıldadım, camda kendime bakarken. Kıyafetlerim - leopar topuklu ayakkabılarla giyilmiş siyah, kap kollu, kemerli tulum - gelin kıyafeti diye bağırıyordu ama bu duvağı tamamlayacak elbiseyi hayal etmek kolaydı - uzun, şık ve işlemeli, derin V yakalı ya da belki straplez ve denizkızı şeklini andıran bir şey. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Sana yakışıyor." Nicole aynada bana gülümsedi ve kollarını kavuşturarak geri çekildi. "Şimdiden evlendin mi?"

"Hayır."

"Nişanlı mı?"

Başımı salladım.

"Zamanı geldiğinde belki böyle bir şey seçersin."

"Belki." Boğazım kurumuştu. Şu anda fazladan çıplak görünen sol elime baktım. "Şu anda sadece dükkânımı işletmeye çalışıyorum. Biriyle çıkmak için fazla zamanım yok."

"Tamamen anlıyorum," dedi başımdaki örtüyü kaldırarak. "Ve aceleyle gerek yok, biliyor musun? Biraz yaşa. Eğlen. Olması gereken olduğunda

gerçekleşecek."

Gülümsedim ve sol elimin dördüncü parmağını ovuşturarak başımı salladım. "Umarım öyledir."

O gece Zach ve ben küçük, alışılmışın dışında bir İtalyan restoranında akşam yemeği yemeye cesaret ettik. Karanlık bir köşede iki kişilik bir masaya oturduk, aramızdaki masada mumlar titriyordu, diğer çiftler gibi bir Cumartesi gecesi randevusunun tadını çıkardık.

Masanın karşısındaki Zach'e bakmak kalbimin hızlanmasına neden oldu. Manşetleri kıvrılmış lacivert gömleğinin içinde çok yakışıklıydı. Buradaki her kadın onun odada yürüyüşünü izliyordu. Onu ilk kez otelin barında gördüğümde dikkatimi nasıl çektiğini ve bir türlü bırakmadığını hâlâ hatırlıyordum. İki ay önceki ateşli yabancının bu gece benimle dışarı çıkan adam olması ne kadar inanılmazdı. Bana bu restorandaki, hatta belki de bu şehirdeki tek kadınmışım gibi bakan adam. Elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzanan adam.

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakarak gülümsedim ve sahte bir şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Bayım.

Barrett! Ya biri görürse? İtibarım sonsuza dek mahvolurdu."

Dudakları yukarı kalktı. "Burada güvende olduğumuzu düşünüyorum. Las Vegas'ta el ele tutuşmak pek de skandal sayılmaz."

"Sanırım haklısın."

"Ve sana dokunmadan yanında olmak benim için çok zor. Özellikle de yarın sabah gitmene izin vermek zorunda olduğumda."

Gülümsemem soldu. "Bu konuda konuşma. Bu gecenin geri kalanı bizim." "Bana bugünden biraz daha bahset. Toptancıda gördüklerin hoşuna gitti mi?" "Evet. Sahiplerini ve ürünlerinin kalitesini gerçekten beğendim. Bitirdim

büyük bir sipariş verdim." Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Duvaklarından birini bile denedim."

"İş yerinde giyinip süsleniyorsun, ha?" Eğlenmiş görünüyordu.

"Evet. Gerçekten çok güzeldi." Onun tuttuğu sol elime baktım. "Ama sadece eğlence içindi."

Sunucu mezelerimizle geldi ve elimi geri çekip peçetemi kucağımda yeniden konumlandırımdı.

"Düğününüzü sorabilir miyim?" Tekrar yalnız kaldığımızda sordum.

Omuz silkti. "Eğer istersen."

"Büyük müydü?"

Viskisini eline aldı. "Evet." "Ne giydin?"

"Çok rahatsız bir smokin." Bir yudum aldı. "Ya da belki de rahatsız olan bendim."

Çatalıma uzandım ve tabağımdaki kızarmış deniz tarağını dürttüm. "Ne tür bir mekandı?"

"Bir şehir kulübü. Ailesi hangi kulübe üyeyse artık." Bardağını yere bıraktı. "Dışarıda evlendik ve resepsiyon içerideydi. Benim bunlarla çok az ilgim vardı. Hava sıcaktı ve çok terledim. Çoğunlukla hatırladığım bu."

Detayları hayal ederken yemeğimi yemeye başladım-Zach smokinin içinde muhteşem ama gergin görünüyordu, yüzlerce konuk güneşli bir golf kulübünün bahçesindeki beyaz sandalyelerde oturuyordu, büyük beyaz elbiseli bir gelin babası tarafından koridorda yürütülüyordu. Onu merak ettim, onlarla ilgili neyin yanlış gittiğini merak ettim.

"Peki nasıl biriydi? Eski karın."

Bir an için beni inceledi. "Neden sordun?"

"Bilmiyorum. Merak ediyorum. Yani, o televizyonda, değil mi? Çekici olduğunu varsayıyorum."

"Onu bir yılı aşkın süredir görmedim. Televizyonda ya da şahsen." "Ama neye benzediğini hatırlıyor olmalısın."

"Koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı." Bifteğinden bir ısırık aldı. "Ayrıca gür bir sesi ve bana uzatmayı sevdiği uzun bir orta parmağı vardı. *Bunu* hatırlıyorum."

Gülümsediğimi gizledim. "Çok kavga eder miydiniz?"

"Sonunda öyle oldu. Ya da en azından o kavga çıkarmaya çalışırdı, ben de reddederdim. Bir anlamı yoktu."

Başımı salladım ve yemeğimden bir ısırık aldım. Hala ne için kazdığımdan emin değildim.

"Her şey için Kimberly'yi suçlamak istemiyorum. Dediğim gibi, evliliğe başlarken bunun bir hata olduğunu biliyordum. Asla kimsenin kocası olmak istemedim."

"Peki bunu yapmana ne sebep oldu?" Ben sordum.

"İnanın bana, bu soruyu kendime milyonlarca kez sordum. Hâlâ iyi bir cevabım yok." Bifteğini kesmeye odaklandı. "Uzun bir süre boyunca sanki Donanma ile evliymişim gibiydi. Ama o bittiğinde, hayatım

değişti. Etrafımdaki erkekler evleniyor, aile sahibi oluyordu. Yalnız kalmak yerine bunu deneyebileceğimi düşündüm." Bana baktı. "Muhtemelen tam bir pislik gibi konuşuyorum."

"Hayır," dedim çabucak. "Dürüst görünüyorsun."

"İnanın bana, o benimle evli olmaktan benim onunla evli olmaktan hoşlandığımdan daha fazla hoşlanmıyordu. İş için seyahat ettiğimde, eve döndüğümde beni gördüğüne sevinen birini bulmak yerine, gittiğim için beni cezalandırmaya kararlı birini buluyordum."

"Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Tek çocuktu ve ailesi onu çok şımartmıştı. Kendini evrenin merkezi gibi hissetmeye alışmıştı."

Güldüm. "Benim evimde asla uzun süre dayanamazdı. Dört kız kardeşle büyümek her zaman ilgiyi paylaşmanız anlamına gelir. Asla şımarma şansımız olmadı."

Zach içkisini aldı. "Seni şımartacağım," dedi. "İstersen tam burada, bu masada."

Gözlerine baktım ve karın kaslarımın gerildiğini hissettim. "Belki de önce odaya geri dönmeliyiz."

"Hesabı getireyim."

Uçağım ertesi sabah erkenden kalktı ve Zach beni havaalanına götürmek için ısrar etti. Renkli camları ve lekesiz siyah deri iç kısmı olan plakasız siyah bir SUV kullanıyordu.

"Vay canına," dedim elimi pürüzsüz koltukta gezdirirken. "Evdeki araban bu kadar temiz mi?"

"Hemen hemen."

"Benim arabam tam tersi. Sanırsınız ki bomba patladı."

Güldü. "Bunu senin evinde arabayı hareket ettirdiğimde fark ettim."

"Yargılamayın! Kirli değil, içinde çöp falan da yok. Sadece içinde bir sürü eşya var; kumaş örnekleri, giysiler, ayakkabılar, su şişeleri. Garip, çünkü evimin içinde düzene çok önem veririm. Her şeyin yerli yerinde, güzel ve düzenli olmasını isterim. Arabam ise başka bir hikaye."

"Yargılamak yok. Muhtemelen mutfağıma şöyle bir baktığınızda orada beşinci sınıf öğrencilerinin yaşadığını düşünürdünüz."

"Neden?"

Omuz silkti. "Sadece biraz boş. Çok fazla mutfak eşyam yok ve o l a n l a r d a oldukça gelişigüzel. Hiçbir şey birbirine uymuyor. Bir sürü plastik."

Güldüm. "Şimdi sana Noel'de ne alacağımı biliyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Mason Noel'de Michigan'a gelmemi isteyip duruyor. Şükran Günü davetini geri çevirdim."

Mason'dan bahsedilince midem gerildi. Onu düşünmeme asla izin vermemeye çalışıyordum, yoksa kendimi çok suçlu hissediyordum. "Onunla çok konuştun mu?"

"Düğünden beri bir ya da iki kez."

Ayaklarıma bakarak başımı salladım. "Onları ziyaret edecek misin?" "Henüz karar vermedim.

Sence ne yapmalıyım?"

"Bu kararı senin yerine ben vermiyorum, Zach." Başımı salladım. "Asla olmaz. Oğlunla ilişkini zorlaştırdığım için yeterince kötü hissediyorum."

Uzandı ve elimi tuttu. "Kendini kötü hissetme. Kararlarımın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Bir an gözlerimi kapattım. "Bunu düşünmeyelim. Şükran Günü için nereye gideceksiniz?"

"Muhtemelen Jackson'lara. O ve karısı her yıl beni aile yemeklerine davet edecek kadar kibarlar. Peki ya sen?"

"Annemlerin evine gideceğim. Hindiyi her zaman Frannie yapar ama hepimiz yardım ederiz."

Terminalimin önündeki kaldırıma yanaştı ve cipi park etti. Eli enseme doğru uzandı. "Keşke gitmek zorunda olmasaydın."

"Ben de."

Orta konsola doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sonra da fısıldadı. "Chicago. Aralık ayının ilk haftası bir iş için oradayım ve hafta sonuna kadar kalacağım. Benimle buluş."

"Tanrım, Zach. İstiyorum. İstedığımı biliyorsun." "O zaman evet de."

Sertçe yutkundum. Birlikte geçirdiğimiz her gece bizi daha da yakınlaştırıyordu. Her öpücük ayrılmamızı zorlaştırıyordu. Her veda, geleceğimizin olmadığını kaçınılmaz bir şekilde hatırlatıyordu.

Bunu sonsuza kadar sürdüremezdik. Ondan ayrı kalmak çok fazla acı vermeye başlamıştı. Ve tam da bir iş kurmaya çalışırken Chicago'ya gitmek için nasıl bir bahane bulabilirdim ki? Buna bir son vermeliydim.

Ama ağzımı açtığımda, ağzımdan çıkan bu değildi.
"Tamam," dedim. "Bunu hallededeceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

ZACH

W Millie ile Las Vegas'ta kaldıktan sonra eve geldiğimde, dairemdeki sessizlik bunaltıcı geldi.

Yorgundum ama canım uyumak istemiyordu. Acıkmıştım ama canım yemek yemek istemiyordu. Yalnızdım ama istediğim tek arkadaşlık Millie'ninkiydi ve ona da sahip olamıyordum.

Eğer burada yaşasaydı, belki mutfakta bize yiyecek bir şeyler hazırlıyor olurdu ya da belki ben ikimiz için eve yemek getirirdim. Belki onu arar ve "Yoldayım, *ne istersin?*" derdim. Ya da belki eve geldiğimde yatakta beni bekliyor olurdu. Yine işe gittiğim için bana soğuk davranmak yerine, bana ulaşır, beni ne kadar özlediğini söyler, yeniden evde olduğum için mutlu hissetmemi sağlardı.

Kanepeye çöktüm ve yüzümü ovuşturdum, derdimin ne olduğunu anlayamamıştım. Boşanmam kesinleştiğinde, bir daha kimseye bulaşmayacağıma yemin etmişim. Arada sırada iyi vakit geçirmek sorun değildi ama ilişki yoktu. Bağlılık yok. Duygu yok.

Ama Millie'ye karşı cinsel çekimin ötesinde bir şeyler hissettiğimi inkâr etmek zordu. Ondan sadece seks istemiyordum. Onunla birlikte *olmak* istiyordum. Her zaman.

Çok kötü oldu.

Kaşlarımı çatarak koltuktan kalktım ve mutfığa doğru yürüdüm. *Onunla birlikte olamazsın, o yüzden aptal bir ergen gibi özlem çekmeyi bırak.*

Buzdolabını çekip açtım ve içindekilerin acınası haline bakakaldım; yemek artıkları, ketçap ve hardal, aldığımı hatırlamadığım yumurtalar ve

birkaç elma. Yumurta kartonunun üzerindeki son kullanma tarihini kontrol ettikten sonra (oktan gemiŖ), onları çöp ğtcsne attım ve duygularımı da atabilmeyi dileyerek alıŖtırdım.

Onunla ne iŖim vardı ki? Benimle bir ya da iki gece buluşmak için ülkenin dört bir yanına koŖturmasını, ailesine nerede ve neden olduğu konusunda yalan söylemesini, bizim için kesinlikle bir gelecek olmadığını bilmesini daha ne kadar bekleyebilirdim? Bana ne istediğini sylemiŖti; bir koca. Çocuklar. Bir aile. Çocukları o kadar çok istiyordu ki, onları bir an önce kendi baŖına doğurabilmek için donör spermi kullanmayı düşünüyordu.

Bir erkeğin eŖyalarının onun yakınında olduğunu düşünmek, mutfak sandalyesini pencereden aŖaėı fırlatmak istememe neden oldu. Sakinleşmek için lavabonun kenarına yaslanıp birkaç derin nefes almak zorunda kaldım.

Ama ondan istediğim Ŗey adil değildi. Yalan ve gizlilik. İŖine ayırması gereken zamanı benimle geçirmesi. Ona istediğini verebilecek birini aramak yerine dikkatini bana vermesi. Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu iliklerime kadar biliyordum.

Yine de ondan vazgeçmeye hazır değildim.

Dolapta son kullanma tarihi gememiŖ rastgele bir biber konservesi buldum, bir kaseye boŖalttım ve mikrodalgaya attım. Isınmasını beklerken bir hafta sonu daha, diye yemin ettim. Bir gizli buluşma daha ve sonra ayrılacaktık.

BulaŖıklarımlı yıkarken bana mesaj attı.

Daha eve gelmedin mi? Beni aramak ister misin?

Son aramalarımnda onun adına rastladım. "Alo?"

Sesini duyunca gülümsedim. "Selam güzelim. Günün nasıl geçti?" "İyi! Babam izin aldı ve resim yapmaya baŖladık."

"yle mi?" Telefonumu yatak odasına götürdüm ve yatağın üzerine oturdum.

"Evet, sana bahsettiğim kadını hatırlıyor musun? Gelinlik konusunda deneyimli ve harika referansları olan terziyi? Teklifimi kabul etti!"

"Bu harika."

"ok rahatladım. SatıŖ pozisyonları için hâlâ grŖmem gereken birkaç kiŖi var ama en çok endiŖelendiėim iŖ buydu."

"Yani her Ŗey bir araya geliyor."

Güldü. "Bunu söylemek için biraz erken olabilir ama her şey iyi bir başlangıç yaptı."

"Senin adına sevindim."

"Teşekkürler. Eve dönüş yolculuğun nasıldı?" "İyi idi."

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey," dedim. "Sadece yorgunum."

"Aynen," dedi iç çekerek. Sonra usulca ekledi: "Ve seni özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum."

Bu kelimeleri en son ne zaman söylediğimi, hatta bu duyguyu en son ne zaman yaşadığımı bile hatırlamıyordum. İnsanları özlemek gibi bir alışkanlığım yoktu ve bu bilerek yaptığım bir şeydi. Ama daha sonra, duş alıp tek başıma yatağa girdikten sonra, onun yokluğu fiziksel bir ağrı gibi içimi kemirdi.

Karanlığa doğru kaşlarımı çattım. Bunun *olmaması* gerekiyordu.

Şükran Günü'nde, yemek masalarında kendimi beşinci tekerlek gibi hissetmekten korkmama rağmen Jackson ve Catherine'in evine gittim. Ama evleri sıcak ve misafirperverdi ve içeri girdiğimde nefis kokuyordu. Catherine'e bir şişe şarap uzattım ve yanağından öptüm. "Beni ağırladığınız için teşekkürler."

"Elbette." Gülümsedi. "Git Jackson'a söyle sana bir içki hazırlasın."

Yoluma çıkıp durduğu için onu mutfaktan kovdum."

"Yemek için yardıma ihtiyacın yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Kızları ben alırım. İşimiz bittikten sonra siz bulaşık işine bakabilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor."

Jackson'ı aile odasında futbol izlerken buldum. "Hey," dedi deri koltuğundan. "Bir biraya ne dersin?"

"Elbette."

"Şuradaki buzdolabındalar." Duvar boyunca uzanan ıslak barı işaret etti. "Keyfine bak. Kalkardım ama canım istemiyor."

Sırtıttım ve tezgahın altındaki küçük içecek dolabından bir şişe aldım. Kapağını kapatıp kanepenin bir ucuna uzandım.

"Ee, yeni ne var?" diye sordu düz ekranın sesini kısarak. "Pek bir şey yok."

"Son zamanlarda çok sessizsin."

"Öyle mi?" Biramın ucunu kaldırdım.

"Evet. Seni bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu bana söyleyecek misin yoksa tahmin mi etmeliyim?"

Çenemi tuttum ve omuz silkdim.

Jackson güldü. "Tamam, bu oyunu oynayacağız. Sanırım Michigan'daki kız. Sana bakım paketi gönderen kız. Bence hâlâ ona takılıyorsun."

"Ona *takılmıyorum*," dedim savunmacı bir tavırla, oysa tam olarak takıldığım şey buydu.

"Ama hâlâ onu düşünüyorsun."

Şişeden uzun bir yudum aldım ve Jackson'a karşı açık olmaya karar verdim. "Sadece *düşünüyor olsaydım*, bir sorun olmazdı. Ya da en azından bu kadar büyük olmazdı."

"Yani onu tekrar mı gördün?"

"İki kez," diye itiraf ettim. "Benimle Ekim ayında New York'ta ve bu ay Vegas'ta buluştu. Önümüzdeki hafta sonu Chicago'da buluşacağız."

"Tanrım, Zach." Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum bile." Başımı salladım. "Hiç mantıklı değil. Benim için çok genç. Oğlumun eski sevgilisi. Ne zaman buluşsak, ne yaptığı konusunda ailesine yalan söylemek zorunda kalıyor. Noel'de Mason ve Lori'yi ziyarete gittiğimde birbirimizi göremeyeceğiz bile. Eğer görüşürsek, aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorunda kalacağız ve ikna edici olacağımızdan emin değilim."

"Barrett, bu çok boktan." Jackson bana dik dik baktı.

"Biliyorum," dedim sinirli bir şekilde. "İşte bu yüzden buna bir son vereceğiz." "Ne zaman?"

"Chicago'da."

Başını eğdi. "Ne yani, son kez mi yaşıyorsun?" Bir omuz silkme daha.

"Ve o da bu plana katılıyor mu?"

"Bunu konuştuğumuzda olacak," dedim dikkatlice. "Peki değilse ne olacak?"

Artık yerimde duramıyordum, ayağa fırladım ve yürümeye başladım.

"Bunun yanlış olduğunu o da kabul ediyor, Jackson. Yalan söylemekten en az benim kadar nefret ediyor."

"O zaman itiraf et."

"Yapamayız. Mason yalan söylediğimiz için ikimizden de nefret etmekle kalmayacak, aynı zamanda küçük kasabasında eski sevgilisinin babasıyla çıkan kadın olarak tanınmak da istemiyor - ki o da dede olmak üzere. Siktir." Volta atmayı bıraktım ve biraz bira içtim. "Bunun geçici bir şey olduğunu sanıyordum, anlıyor musun? Belki de yaşlandığım için panikliyordumdur diye düşündüm. Bir daha asla genç hissedemeyeceğim için."

Jackson, "Orta yaş krizi kokusu var," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

Bu kadar perişan olmasaydım gülerdim. "O daha iyisini hak ediyor, Jackson."

Beni sessizce inceledi. "Bu kızı gerçekten önemsiyorsun."

"Önemli değil," diye ısrar ettim. "Her şey farklı olsaydı, on yaş daha genç olsaydım ... kim bilir? Ama her şey olduğu gibi ve ben kırk yedi yaşındayım ve kısırım." Bu kelimeyi duyunca ürperdim.

"Kaç yaşında?"

"Otuz iki."

"Demek *o kadar da* genç değilmiş."

"Hayır. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak isteyen bir adam arıyor. Ben öyle biri değilim. Zaten hiçbir zaman evlenmek istemedim, bu konuda berbatım ve çocuk sahibi olmak zaten imkansız."

Jackson başını salladı. "Bunu biliyor, değil mi?"

"Vazektomiye biliyor, evet. Onu yönlendirmiyorum. Böyle bir şey yapmam."

"Sana inanıyorum."

Tekrar kanepeye çöktüm, yenilmiştim. "Ama ben aptal değilim. Bunun devam edemeyeceğini biliyorum. Onun zamanını boşa harcıyorum. Bencilce davranıyorum."

Jackson bir an sessiz kaldı. "Bunun da ötesinde, oğlunuza yalan söylememeniz gerektiğini düşünüyorum. Eğer onunla gerçekten karşılıklı güven ve saygıya dayalı bir ilişki kurmak istiyorsan, bu şekilde başlamamalısın."

"Biliyorum." Kendime binlerce kez söylemediğim bir şey değildi.

"Böyle sırların gizli kalmayacağını biliyorsun, Zach. Küçük bir kasabada olmaz. Eğer onunla görüşmeye devam edersen, Mason öğrenecek. Eski sevgilisiyle yatan ve sonra da bunu örtbas etmeye çalışan uzun süredir kayıp bir baba olacaksın. Bu sana babalık konusunda pek puan kazandırmaz."

"Hiçbir zaman baba olmak istemedim," dedim öfkeyle, sanki önemliymiş gibi.

"Bir grup eski donanma komandosuna bakıcılık yapmayı hiç istemezdim ama işte buradayız. Ben de senin yerindeydim dostum. Bazı

şeyleri sakladım çünkü bunun doğru seçim olduğunu düşündüm.
Önemsediğim insanları koruduğumu düşündüm.

Bu yüzden herkesten daha iyi biliyorum ki bu yol çok dik bir uçuruma çıkıyor. Ya itiraf et, ya da ayrıl."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. "Onunla konuşacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

MILLIE

Tükran Günü'nün ertesi günü erken kalktım ve mağazaya gittim. Plum & Honey yerine zincir bir çörekçide kahve içmek için durdum, bu beni çok kötü hissettirdi ama Frannie'nin yüzüne bakamadım. Bütün gün

Dün kendimi üzerinde YALAN yazan dev bir neon tabela takmış gibi hissetmişim. Midem o kadar rahatsızdı ki, yemekten neredeyse hiç zevk almamışım.

Aile üyeleri birkaç kez bana iyi olup olmadığımı sordular, ben de başımı sallayıp gülümsedim ve evet, iyiyim, sadece dükkânla meşgulüm dedim. Dikkatimin dağılmasının anlaşılabilir bir nedeni olduğu için herkes bana inandı. Hatta heyecanlanıp bir sürü soru sordular ve bu hafta sonu fazladan yardıma ihtiyacım olursa yardım etmek için gönüllü oldular. İki kız kardeşimin de bu sabah gelmesini bekliyordum, muhtemelen babam ve Dex de gelecekti. Dex'in kızları bile söze girdi ve elbiseleri denemek ve kısa gelinlere uyup uymayacağını görmek için birine ihtiyacım olursa hizmetlerini teklif ettiler.

Onlara teşekkür ettim ve elbiselerin sadece yetişkin hanımlara uyacağından emin olduğumu, ancak dükkânı ziyaret edip bir ya da iki duvak deneyebileceklerini söyledim. Yüzlerinde saf bir sevinç ifadesi vardı.

Bu anıya gülümseyerek -o yaşlarda bana MacAllister kardeşleri hatırlatıyorlardı- kendimi dükkâna attım ve etrafa bakındım. Hâlâ yapılacak tonlarca iş vardı ama inşaatçılar işi bitirmiş, zeminler tamamlanmış ve yeni aydınlatmalar takılmıştı. Sadece üç buçuk hafta için inanılmaz bir ilerlemeydi.

Kahvemi yudumladım ve yüzümü buruşturdum - berbattı, zayıf ve bayattı. Ama kendime Frannie'den uzak durduğum için bunu hak ettiğimi söyledim. Ondan bu kadar büyük bir şeyi saklamak, tavsiyesini almaktan kaçınmak kalbimi acıtıyordu. I

kullanabilirdi. Kız kardeşlerim de öyle. Duygularımı bu şekilde saklamaya alışık değildim.

Kapı arkamdan açılıp içeri soğuk bir hava girdiğinde şaşkınlıkla döndüm.

Felicity elinde iki beyaz karton bardakla içeri girdi. "Günaydın," diye cıvıladı gülümseyerek. Sonra elimdeki kahveyi gördü ve yüzü düştü. "Hay aksi. Bu sabah zaten kahve almıştın."

Elindeki fincanlardan birine baktım. "Bu Plum & Honey'den mi? Çünkü bu değil ve ben bunu içemiyorum bile."

"Evet. İşte." Bardağı bana uzattı. "Neden başka bir yere gittin?"

Resepsiyona doğru yürürken eski kahvemi mermer tezgâhın üzerine bıraktım ve Plum & Honey fincanından gelen aromayı hevesle içime çektim. "Şehir merkezine farklı bir yoldan geldim, hepsi bu."

"Ah." Yanına geldi ve büyük bir çantayı tezgâhın üzerine koydu, ardından içinden beyaz bir fırın poşeti çıkardı. "Kahvaltı da getirdim."

"Sen bir meleksin." Salı günü yeni teslim edilmiş olan pembe kadife, arkası püsküllü yuvarlak kanepeye baktım, şu ana kadar orada sahip olduğum tek koltuktu. "O döşemenin üzerine hiçbir şey alamıyoruz."

Güldü. "Hadi yere oturalım."

Muhteşem koyu ceviz rengiyle boyanmış, yeni yenilenmiş çam zemine uzandık ve kanepeye yaslandık. Dükkânın ön tarafına bakarak bacaklarımızı uzattık ve Felicity aramızdaki çantaya birkaç çörek koydu. Pencerelerin dışında kar taneleri yere doğru sürükleniyordu.

"Peki işler nasıl gidiyor?" Felicity sordu.

"Güzel. Harika. Yılın ilk gününe kadar açılma yolunda ilerliyorum."

"Bu harika." Felicity kahvesini yudumladı. "Ama ben şahsen seni kastetmiştim."

Çörekten bir ısırık aldım ve Felicity'ye sırrımı açıp açmamam gerektiğini düşündüm. Zach hakkında konuşabileceğim birinin olması çok iyi hissettirirdi. Ama bu konuda beni suçlar mıydı? Yoksa beni anlar mıydı? "Ben iyiyim," dedim nazikçe.

"İyi olduğunu biliyorum ama seninle ilgili sadece dükkânla ilgili olmayan bir şeyler olduğunu hissediyorum."

Kahve fincanımdan küçük bir yudum aldım. "Eğer sana söylersem," dedim yavaşça, "yargılamayacağına söz verir misin? Ya da başkasına bir şey söylemeyeceğine?"

Bir serçe parmağını uzattı, ben de kendiminkiyle birleştirdim.

"Tamam." Derin bir nefes aldım. "Zach ile bir tür ... ilişkim var."

"Öyle olabileceğini düşündüm. O kadar çok seyahat ediyorsun ki, onu bu seyahatlerde mi görüyorsun?"

"Evet."

"Yani ciddi mi?"

"Hem evet hem hayır." Açıklamakta zorlandım. "*Duygularım* ciddi ama yaptığımız şey ciddi olamaz. Sorun da bu."

"Ve birlikte ne kadar çok zaman geçirirseniz, o kadar çok hissedersiniz." "Aynen öyle."

"O kayıp bir köpek yavrusu değil," diye belirtti, sesinde bir parça umut vardı. "Sorun Mason mı?"

"Mason bunun büyük bir parçası. Zach Mason'a aramızda hiçbir şey olmadığına dair söz verdi."

"Ama bu gerçekten bir şeyler *olmadan* önceydi, değil mi? Yani, Mason'a çekiciliğinizi harekete geçirmemeye çalıştığınızı ama elinizde olmadığını açıklayamaz mıydınız?"

"'Elimde değildi' bir keresini açıklayabilir," dedim. "Ama son üç ay? Mason'a gerçeği şimdi itiraf edersek, düğünden beri onun arkasından iş çevirdiğimizi ortaya çıkarmış oluruz. İnsanlar benim hakkımda konuşacak ve bu hiç hoş olmayacak. Bu kasabada bir iş kurmaya çalışıyorum. İnsanların benim adımla profesyonellik ve romantizmle anmasını istiyorum, adı bir skandalla değil."

İç çekti. "Evet, ilginç bir dedikodu olurdu."

"Mason'ı inciteceğiz, babasıyla olan ilişkisini mahvedeceğiz, Zach'in bir pislik gibi görünmesine neden olacağız, itibarımı zedeleyeceğiz ... ve ne için? Bir gelecek ihtimali yok gibi."

"Hiç mi?"

"Hayır." Kahvemi yere bıraktım ve gözlerime hücum eden yaşlarla savaşılmaya çalıştım. "Yetişkin bir oğlu ve eski bir karısı var."

"Eski sevgiliyi bilmiyordum. Başka çocukları var mı?" "Hayır. Yıllar önce vazektomi yaptırdı."

"Oh." Sonra, biraz daha yumuşak. "*Oh*."

Sessizlikte, her şeyin umutsuzluğu etrafımda yığılmış gibiydi. "Bekle, vazektomi tersine çevrilemez mi?" Felicity daha uzun oturarak sordu.

"Olabilir, ancak yaptırdığından bu yana ne kadar zaman geçtiği göz önüne alındığında, sonrasında hamilelik başarı oranı sadece yüzde elli civarındadır. Google'da araştırdım."

"Hmm." Tekrar arkasına yaslandı. "Yüzde elli size büyük bir şans vermiyor."

"Hayır. Yani Mason'ın öfkesine ve küçük kasabalıların aşağılamalarına maruz kalmanın bir anlamı yok. Zach o kişi olamaz." Boğazımdaki yumru şişmeye devam etti. "Benim için diğer her açıdan ne kadar mükemmel olursa olsun."

Felicity içini çekti. "Üzgünüm Mills. Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum." "Ona aşık olduğum için aptal olduğumu söyle."

"Yapabilirim ama yardımcı olacağını sanmıyorum." Kız kardeşim yaklaştı ve bir kolunu bana doladı.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü, sonra bir tane daha. Kendime kızarak onları sildim. "Bu çok aptalca. Bunun ne olduğunu biliyordum."

"Bazen kalplerimiz kafalarımızla iletişim kurmaz."

"Kalpler aptaldır," dedim öfkeyle.

Bir süre sessizce oturduk, karın biraz daha kalınlaşmasını izledik. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Gelecek hafta sonu Chicago'da buluşuyoruz." "Öyle mi?" Sesi şaşırılmış gibiydi.

Zach'in beni bir daha göremeyeceğini söyledikten sonra evime geldiği gece söylediği sözleri hatırladım. "İnan bana Felicity, ondan uzak durabilseydim dururdum."

"Ama onu bu şekilde görmeye devam edersen, ilişkiyi bitirmek daha da zorlaşmayacak mı? Neden kendine işkence ediyorsun?"

Gözlerim tekrar dolunca burnumu çektim, sonra kahvemi aldım. "Dediğim gibi. Kalpler aptaldır."

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

ZACH

W Konuşma yapmadık.
Chicago'da beni ziyaret ettiği hafta sonunun tamamını otel odamda saklanarak geçirdik.

Uluyor, sıcaklık düşüyor ve kar aşağıdaki sokaklarda dönüp duruyordu. Aslında, kar fırtınası o kadar kötüydü ki, Chicago'da fazladan bir gece daha kaldı - şehre arabayla gelmişti ve kar küreme araçları otoyoldaki karı temizleyene kadar yollara çıkmasını istemiyordum.

Bu da bırakma konusunu gündeme getirmek için fazladan bir günüm olduğu anlamına geliyordu ve yine de yapmadım.

Çocukluklarımız, en sevdiğimiz şarkılar ve filmler, en büyük pişmanlıklarımız ve başarılarımız, en büyük korkularımız gibi daha pek çok şeyden bahsettik.

"Yılanlar," dedi gülerek. "Kesinlikle yılanlar. Ama örümcekler de var. Gerçekten tüm böcekler. İşte bu yüzden Japonya'ya asla gitmeyeceğim."

"Japonya mı?"

"Evet! O ülkenin dünyanın en kötü böceklerine sahip olduğunu okumuştum. Kulağa korkunç gelen bir tür dev kırkayak ve ayrıca et eriten zehri olan dev bir eşek arısı varmış."

Güldüm. "Bunu uyduruyor musun?"

"Hayır! Okudum."

"Japonya'ya gittim ve böyle şeyleri hiç görmedim."

"Kendini şanslı say." Başını göğsümden kaldırdı ve bana baktı. "Peki en büyük korkun ne? Sanırım böcekler değil."

"Böcek değil."

Göğsümü dürttü. "Anlat bana."

Saçlarıyla oynadım, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve kalın altın tellerini yavaşça taradım. "Çocukluğumdan beri hep aynı korkuyu yaşadım."

"Ne oldu?"

"Benim gözetimimde biri ölüyor."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece başını tekrar göğsüme koydu ve bir koluyla bacağını üzerime sardı. Ama ondan gelecek sözlere ihtiyacım yoktu. Bana verdiği şey çok daha iyiydi; güveni.

Belki dev böceklerden nefret ediyordu ama bir keresinde farkında olmadan bana en büyük korkusunun ne olduğunu söylemişti. *Bana ihtiyacı olmasını istiyorum*, demişti. *Beni terk edeceğinden asla korkmak istemiyorum*.

Başının üstünü öptüm ve ona sıkıca sarıldım.

Belki yarın her şeyi bitirirdik.

Tabii ki yapmadık.

Aramızda sessizlik anları vardı, sadece yan yana uzandığımız, oda servisini yediğimiz ya da oradaki son gecemizde otelin barında bir köşedeki masaya saklanıp tanıdığımız kimsenin içeri girmemesini umduğumuz zamanlar. O anlarda içimden bir ses bundan sonra ne olacağını söylemem gerektiğini söylüyordu. Ama asla yapmadım. Ortamı bozmak ya da yüzündeki gülümsemeyi almak istemedim.

Ertesi sabah soğuk algınlığıyla uyandı; burnu pembe ve tıkalı, gözleri kan çanağı, sesi kısıktı. İki dakika içinde on beş kez hapşırması olmalıydı.

Burnunu tekrar silerken ona "Belki de bugün gitmemelisin," dedim.

"Yapmak zorundayım," dedi, sesi sefil bir şekilde tıkalı çıkıyordu. Zavallı burnu şimdiden kızarmış ve çiğ kalmıştı. "Sabah teslim edilecek elbiselerim var."

Kaşlarımı çattım. "Sana biraz soğuk algınlığı ilacı almak için caddenin aşağısındaki eczaneye gideceğim."

"Zach, sorun yok. Ben iyiyim."

"Sus." Paltomun içinde omuz silktilim. "Ben dönene kadar gitme. Bu bir emirdir."

Yarım saat sonra, getirdiğim ilaçları itaatkâr bir şekilde içtikten sonra, onu lobiye kadar geçirdim. Elini bile tuttum.

"Biri bizi görebilir," diye fısıldadı asansörde.

"Umurumda değil," dedim. Valeye biletini verdim ve arabası getirilirken onunla birlikte bekledim. Sonra yüzünü ellerimin arasına aldım. "Dikkatli sür. Uykulu olursan kenara çek, tamam mı? Eve vardığında da bana haber ver."

"Yapacağım." Gülümsemeye çalıştı. "İyi uçuşlar."

Kaşlarımı tekrar çattım; bu bana hiç doğru gelmiyordu. "Keşke seni kendim geri götürebilseydim."

"Yapamazsın."

Burnumdan nefes verdim ve yüzünü inceledim, her zamankinden daha solgundu, kahverengi gözleri yorgundu. Kalbim bir mendenenin içindeydi. "Siktir et. Seni ben götürüyorum."

"Ne?"

"Bana on dakika ver. Valeye arabayı burada tutmasını söyleyeceğim." "Zach, bu çılgınlık! Beni eve bırakamazsın!"

Çoktan asansöre doğru gidiyordum. "On dakika!" Ben de ona bağırdım. "Kımıldama."

"Tamam. Ama arabama bakma!"

Millie haklıydı, arabası darmadağınktı. Sanki dolabının içindekileri arka koltuğa boşaltmış gibiydi. Çantalarımızı yerleştirmek için bagajı açtığımda, sanki bir tomar parayla kermese gitmiş gibi görünüyordu. "Tanrım," dedim. "Bu bir fritöz mü?"

"Sana söylemiştim." Tekrar hapşırdı ve çantasından bir mendil çıkardı.

Biraz yer açtım ve çantalarımızı oraya sıkıştırdım, benimkinden yastık olarak kullanabileceği bir sweatshirt çıkardım. Sonra onun için yolcu kapısını açtım. "Atla."

Tartışamayacak kadar hastaydı.

Valeye bahşiş verdim ve direksiyona geçerek ona adresini sordum.

"Sana yolu tarif edeyim," dedi esnemesini bastırarak. "Evine gitmelisin. I-90'da."

"Uyuyacaksın," dedim ve telefonumu uzattım. "Önce buraya adresini yaz."

İç çekti ama dediğimi yaptı, sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Uyumayacağım. Zaten seninle yeterince vakit geçiremiyorum."

Ama daha Illinois'den çıkmamıştık ki, o bir ışık gibi söndü, koltuğunu arkaya yatırdı, başını benim toplanmış kazağıma yasladı. Gülümsedim ve radyonun sesini kısık tuttum, aniden şerit değiştirmemeye ya da agresif bir şekilde hızlanmamaya dikkat ettim. Acelem yoktu.

Yollar iyiydi ama yine de Millie'nin evine varmak beş saatten biraz fazla sürdü. Ben garajına girerken uyandı.

"Şimdiden evde miyiz?" Yüzünü ovuşturdu ve inanamayarak gözlerini kırptırdı. "Evet. Yol boyunca uyudun. İyi iş çıkardın."

"Özür dilerim." Uzandı ve bacağıma ovdu. "Beni bıraktığın için teşekkürler."

"Bir şey değil. Özür dilemene gerek yok. Seni direksiyona oturtmak içime sinmedi."

Garajdan aceleyle mutfığa açılan arka kapıdan eve girdik. Kedileri onu karşılamaya geldi ve o da onları sevmek için eğildi. "Merhaba, aşklarım. Beni özlediniz mi?"

"Sen yokken onları senin için besleyen biri var mı?" diye sordum.

"Evet. Kız kardeşim Winnie. Dex'in kızlarını da yanında getiriyor."

Başımı salladım. Artık Cloverleigh Çiftlikleri'nin kimlerden oluştuğunu ezbere biliyordum.

Karnım yüksek sesle guruldadı, kedilerini korkuttu, onlar da kaçıp saklandılar.

Millie doğruldu ve yanıma gelerek karnımı okşadı. "Seni zavallı şey, yemek yemeden geçip gittin. Seni beslememe izin ver." Buzdolabının yanına gitti ve açtı.

Kapıyı iterek kapattım. "Hayır. Doğruca yatağa gidiyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdiden beni yatağa atmaya mı çalışıyorsun?" Sonra bir hapsirme nöbetine tutuldu.

Tezgâhın üzerinde bir kutu mendil görünce ona doğru götürdüm. "İster inan ister inanma, hayır. Şu anda seksi düşünmüyorum."

Burnunu sildi ve mendili çöpe attı. "Buna inanabilirim. Şu anda *hiç* seksi değilim."

"Üst kata. Şimdi." Onu omuzlarından tutup mutfaktan çıkardım, orta koridordan geçirdim, merdivenlerden yukarı çıkardım ve yatak odasına götürdüm. Sonra onu nazikçe yatağın ayak ucuna oturttum ve halının üzerine diz çöktüm. Botlarını çözdüm, ayaklarından çıkardım, çoraplarını soydum ve tekrar ayağa kalktım. "Bu kıyafetler üzerinde mi kalacak?"

Başını iki yana salladı. "Ben pijama istiyorum."

"Neredeler?"

"Soldaki ikinci çekmece."

Çekmeceyi karıştırdım ve yumuşak ve beyaz bir şey çıkardım. "Bu mu?" "Bu işe yarar." Yine hapşırdı. "Ve ekose flanel pantolon." Eşyaları ona getirerek kot pantolonunu, kazağını ve sütyenini çıkarmasına yardım ettim,

ve ona elimi bile sürmeden pijamalarını giydirdim. Kendimle gurur duyarak yatağının üzerindeki örtüleri geri çektim ve onun içeri girmesini izledim. "Aç mısın?" Battaniyeleri beline kadar çekerek sordum.

Başını salladı. "Evet. Ve

susadım." "Su mu çay mı?"

"Çay. Kilerde. Ballı lütfen."

"Tamamdır. Ne yemek istersin? Merak etme, yemek yapmayacağım. Sipariş vereceğim."

Güldü, bu bir öksürüğe dönüştü ve yastığa geri yerleşti. "Sen seçebilirsin. Zaten hiçbir şeyin tadını alabileceğimi sanmıyorum."

"Tamam. Bir dakika içinde çayla döneceğim."

Mutfakta, ocağın üzerinde bir çaydanlık fark ettim - eski moda türden - bu beni gülümsetti. İçine su doldurdum, altındaki gazı açtım ve kilerde çay aramaya koyuldum. Kedileri beni kuşkuyla izliyordu.

Suyun kaynamasını beklerken, İtalyan yemeği sipariş ettim. Birkaç dakika sonra ona bir bardak buzlu su ve bir fincan ballı sıcak çay getirdim ve komodininin üzerine koydum.

"Teşekkürler," dedi. "Sizi tekrar aşağıya indirdiğim için üzgünüm ama şu mendil kutusunu da getirebilir misiniz?"

"Tabii ki." Aceleyle mutfığa geri döndüm, kutuyu tezgahıtan aldım ve odasına dönüp komodinin üzerine koydum.

"Sen en iyisisin." Çayını yudumladı. "Bir dakika benimle oturur musun?" "Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Hadi, sadece bir dakika." Yanındaki yatağı okşadı. "Uçağını kaçıracağın için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Yapma." Kendimi şiltenin üzerine bıraktım ve bir kolumun üzerinde geriye yaslandım, elim bacaklarının uzak tarafındaydı. "O boş daireye geri dönmektense burada seninle olmayı tercih ederim."

Gülümsedi. "Bir kediye ya da başka bir şeye ihtiyacın var."

"Bir köpek almak isterdim. Ama ben bu kadar sık yokken bir hayvan sahibi olmak pek adil olmaz."

"Her zaman bu kadar çok seyahat edeceğini düşünüyor musun?"

"Söylemesi zor. Sanırım bir noktada yavaşlamam gerekecek. Tehlikeden vazgeçmeliyim."

"Yaptığın iş gerçekten tehlikeli mi?" Endişeli görünüyordu.

"Bazen. Ama dikkatliyim."

"Hiç başka bir şey yapmak istedin mi?"

Omuz silktim. "Bazen bir viski barı falan açmayı düşünüyorum. Eğer şu anda yaptığım işten sıkılırsam. Ya da evden bu kadar uzak olmaktan. Ama . . . Bunu nerede yapacağımı bile bilmiyorum."

"San Diego değil mi?"

"Yapabilirim," dedim. "Son beş yıldır San Diego'da çalışıyorum. Ama temelli kalacağım yer orası mı bilmiyorum." "Neden olmasın? Beğenmedin mi?"

"Seviyorum." Kelimeleri aradım. "Burada ev gibi hissettirmeyen bir şeyler var."

"Ev gibi hissettiren bir yer var mı? Belki Cleveland?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Sanırım Donanmaya katıldığımdan beri o kadar çok taşındım ki hiçbir yere gerçekten bağlanamadım."

Başını salladı. "Anlıyorum."

"Buradan taşınmayı hiç düşündünüz mü?"

"Moda tasarımına girmiş olsaydım, muhtemelen girerdim. Muhtemelen New York'ta. Hatta belki Paris ya da Milano." Gülümsedi. "Ama o uzak şehirlerden birine taşınmış olsam bile burası benim için her zaman *evim olacaktı* gibi hissediyorum. Çünkü burası ailemin olduğu yer. Kalbimin olduğu yer."

"Evet." Eğildim ve alnından öptüm. "Bizim için öğle yemeği sipariş ettim. Ya da akşam yemeği. Saat üçü geçti, o yüzden bu yemeğin ne olduğunu bile bilmiyorum. İtalyan yemeği aldım."

"Mükemmel." Ben ayağa kalkarken elindeki fincanı komodinin üzerine koydu. "Sen dinlen. Geldiğinde sana haber veririm."

"Tamam. Peki ya Zach?"

Çoktan kapıya varmıştım, arkamı döndüm. "Evet?"

"Bunun için teşekkür ederim." Kalbine dokundu. "Benim için anlamı çok büyük. Biraz garip hissettiriyor çünkü ilgilenilen kişi olmaya alışık değilim ama Ama hoşuma gidiyor."

Ona gülümsedim ve kapının pervazına vurdum. "Güzel."

Yemek geldiğinde yanına gittim ve ona baktım ama uyuyordu. Mutfak masasında, kedilerinin dikkatli bakışları altında tek başıma oturarak yemek yedim. "Sakin olun," dedim onlara. "Ben iyilik için buradayım, kötülük için değil."

Ben yemeğimi yerken, Millie mutfağa doğru yürüdü, üstü başı dağınık ve uykulu görünüyordu, üzerine bir battaniye sarılmıştı. "Merhaba."

"Hey." Ayağa kalktım ve ona bir sandalye çektim. "Otursana. Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz daha iyi, sanırım." Ayaklarını sürüyerek masaya gitti ve oturdu.

"Sesin pek iyi gelmiyor." Ona bir tabak ve çatal getirdim. "Ne istersiniz? İki farklı makarna, biraz tavuk, biraz köfte, salata, biraz sos ve biber ..."

Gülmeye başladı, sonra dirseğine doğru öksürdü. "Bu on kişiye yetecek kadar yemek."

Sırıttım. "Sipariş verdiğimde acıkmıştım. İstedığınızı işaret edin, hepsi güzel."

Ne istediğini işaret etti, ben de her şeyi tabağına koydum, sonra bir bardak su ve peçete getirdim.

"Teşekkür ederim. Uçuşunuzu yeniden mi ayarladınız?" diye sordu.

"Henüz değil." Tekrar oturdum ve saniyelerime geri döndüm. Dürüst olmak gerekirse, gitmek için hiç acelem yoktu.

Bu sefer vedalaştığımızda, her şey bitmişti. Olmak zorundaydı.

"Gitmeni istediğimden değil," diye devam etti. "Sadece kimsenin seni görmesini istemiyorum. Eminim dönmen gereken işler vardır."

"Pek sayılmaz," dedim.

Şaşkınlıkla bana baktı. "İş yok mu?"

"Bu hafta bir şey yok." Su bardağımı kaldırdım. "Birkaç gün kalabilirim."

Çenesi çiğnemeyi bıraktı ve çatalını bıraktı. Yutkundu. Kucağındaki ellerini inceledi. "Zach. Seni burada istemediğimden değil. İstiyorum. Ama bu akıllıca mı?"

"İçeride kalabilirim," dedim, ancak sadece görülmekten bahsetmediğini hissediyordum.

Çatalını tekrar eline aldı ve bir köfteden küçük bir ısırık aldı. "Bu hafta çalışmam gerekiyor."

"Sorun değil. Eve geldiğinde seni görebilirim. Tabii işten sonra da meşgul değilsen."

"Hayır," dedi. "Zamanım olsaydı, bir Noel ağacı alacaktım."

"Gerçek bir tane mi?"

Başını salladı. "Babama bir gün işten sonra bir tanesini kesmeme yardım edip edemeyeceğini soracaktım." Küçük bir sırtış belirdi. "Testere kullanmakta o kadar da becerikli değilim."

"Yapabilirim." Biraz daha dik oturdum, ne kadar becerikli olduğumu gösterme fırsatı için sabırsızlanıyordum. "Testere kullanmakta üstüme yoktur."

Güldü. "Ya biri bizi ağaç çiftliğinde görürse?" "Kılık değiştireceğim," dedim ona. "Yüzüme bir maske takarım."

Hâlâ gülerek başını salladı. "Bu çok korkunç. Hayır."

Bir an düşündüm. "Şehrin biraz dışındaki bir ağaç çiftliğine gidebilir miyiz?"

"Sanırım yapabiliriz."

"Hangi gece yapmak istiyorsun?"

"Yarın beni bütün gün meşgul edeceğini düşündüğüm teslimatlarım var. Belki Çarşamba?" "Olur."

"Bu kadar uzun süre kalmanın sakıncası olmadığına emin misin?" "Eminim. San Diego'da ne yapacağım ben?" Yanakları pembeleşti. "Bilmiyorum."

Ben de bilmediğimi fark ettim.

Onu tekrar yatağına yatırdıktan sonra mutfığa gittim ve Jackson'ı aradım.

"Hey," dedi. "Şehre döndün mü?"

"Hayır."

"Hâlâ Chicago'da mısın?"

"Uh, hayır." Lavaboya yaslandım. "Michigan'dayım." Bir duraklama. "İlginç."

"Millie'yi eve ben bıraktım. Kendini iyi hissetmiyordu ve direksiyon başında sersemlemesini istemedim," dedim savunmacı bir tavırla.

"Yani şimdi onun evinde misin?" "Evet."

"Yapmanız gereken konuşmayı yapıp yapmadığınızı sormama gerek var mı?" Gözlerimi kapattım. "Hayır."

"Hayır, sormama gerek yok, ya da hayır, sen yapmadın mı?" "Evet."

Nefes verdi. "Tamam o zaman. Demek oradasın. Oğlunu görmeye ve onunla konuşmaya gidecek misin?"

"Hayır."

"Biraz kafam karıştı, Zach. Ne yapıyorsun?"

"Burada birkaç gün yatarak geçireceğim ve kendini daha iyi hissettiğinde konuşacağız. Sonra da gideceğim."

Eğer söylersem, belki bu şekilde olur. Jackson kıkırdadı. "Tamam. Sen nasıl istersen."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

MILLIE

"**T**onunki mi?" Zach balsam köknarını işaret etti.
Hafifçe yağan karın içinden eleştirel bir gözle inceledim.
Sıcak çikolatamdan bir yudum aldım. "Hayır.
üstte."

Bana bir bakış attı. "Bu reddettiğin onuncu ağaç gibi."
"Biliyorum ama her gün bakmak zorundayım. Mükemmel
olmasını istiyorum."
Dişlerini sıktı ve bir elinde yaylı testere, diğerinde mavi plastik
muşamba, sıranın üzerinde biraz daha yürüdü. "Buna ne dersin?"
Söz konusu ağacın etrafında yürüdüm. Hayvan olup olmadığını kontrol
etmek için dallarını karıştırdım. Eğildim ve kokladım. "Kokusu yok."
"Evet, öyle. Üşütmüşsün, koku alamıyorsun."
Başımı salladım. "Bu o değil."
Nefesini verdi, nefesi buz gibi havada küçük beyaz bir puf oluşturdu.
"Bu bir ağaç, Millie Rose. Gelinlik değil."
"Bakmaya devam edelim." Bir dirseğimle onu öne doğru ittim ve bir
sonraki sıraya geçtik.
"Buna ne dersin?" Testereyi başka bir ağaca doğru tuttu. "Tepesi
güzel ve dolu."
Bir adım geri çekildim ve aşağı yukarı baktım. "Evet, öyle. Hoşuma
gitti." Burnumu dallarına dayayarak içime çekebildiğim kadar derin bir
nefes çektim. "Ve kokusunu alabiliyorum!"
"Bu o mu?"
Heyecanla başımı salladım. "İşte bu o." "*Nihayet.*"
"Hey, benimle gelmek istediğini söyleyen sendin."

"Ne kadar titiz olacağını bilmiyordum." Cebinden mezurayı çıkardı ve uyup uymadığını iki kez kontrol etti.

"Elimde değil. Ağaç tatilin tüm havasını belirliyor."

Sandığı incelemek için dizlerinin üzerine çökerken homurdandı.

"Ağacımın etrafında huysuzluk etme." Botumun ucuyla poposunu dürttüm. "Ona kötü büyü yapacaksın. Ben neşeli bir ağaç istiyorum."

"Neşeli bir ağaç geliyor."

Dürüst olmak gerekirse, Zach'i o yaprak dökmeyen ağacın gövdesini keserken izleyene kadar bir ağacı kesmenin ne kadar seksi olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çömelip yaylı testerenin sapını kavradığında, kolları ve sırt kasları esnediğinde içim kasıldı ve sıkıştı. Kışlık giysilerinin altında onları görebiliyor muydum? Hayır. Ama neye benzediklerini biliyordum ve onu bu işi tişörsüz yaparken hayal etmekte zorlanmadım.

Hava sadece otuz derece olduğu için ikimiz de kazaklar, paltolar ve eldivenlerle kat kat giyinmiştik. Soğuk algınlığım iyileşiyordu ama cebimde hâlâ bir paket mendil vardı ve Zach'in beni yatakta öpmesine izin vermiyordum.

O da bunun sorun olmadığını, çünkü vücudumda ağzını sokmaktan hoşlandığı başka yerler de olduğunu söyledi.

Evimdeki ilk gece, aslında hiç takılmadık. Ama onun yanında uykuya dalmak saf mutluluktan ve ertesi sabah onun yanında uyanmak, hala tıka basa dolu olmama rağmen beni gülümsetmeye yetti. İş yerinde uzun bir gün geçirmiştik ve eve döndüğümde yorgundum ama aynı zamanda heyecan doluydum çünkü ilk örnek elbiselerim gelmişti ve tüm günümü onları paketten çıkarmak, buharda pişirmek ve asmakla geçirmiştik. Hepsi sergilendiğinde gözlerim yaşardı.

Zach, oturma odamın tavanını ve kapı aralıklarını mezura ile ölçerken benim bu konudaki gevezeliklerimi dinlemişti, böylece hangi boyutta ağacın sığacağını bilecektik. Akşam yemeği için bir önceki gecedan bolca yemek kalmıştı, bu yüzden onları ısıttık ve yine mutfak masasında oturarak yedik. Daha sonra bulaşıkları birlikte yıkayıp yukarı çıktık ve bunun ne kadar *normal bir his* olduğunu fark ettim. Ne kadar tatlı ve sıradandı ama yine de beni iliklerime kadar heyecanlandırmıştı.

İşte böyle bir şey olabilir diye düşündüm. Ve bu tam olarak istediğim şey.

Ağaç tamamen sarılıp arabamın tavanına bağlandıktan sonra eve doğru yola çıktık. Yolculuk yaklaşık doksan dakika sürdü, çünkü tanıdığım biriyle karşılaşma ihtimalini ortadan kaldırmak için şehrin dışında bir çiftlik seçmiştim. Ama onunla geçirdiğim fazladan saatlere aldırmadım - karanlıktı ve

Dışarısı soğuk ve karlıydı ama arabamın içi sıcak ve rahattı ve Zach'in eli kucağımdaydı. Anda kalmaya, şimdiki zamana odaklanmaya ve kalan zamanın tadını çıkarmaya yemin etmişim.

Bırak kalbim rol yapsın.

Kasabaya yaklaşıyorduk ki ağaç standım olmadığını hatırladım.

Zach inledi. "Dün sana sordum ve sen de bildiğini söyledin."

"Özür dilerim, kırıldığını unuttum ve attım. Kasabadaki hırdavatçıya gidebiliriz. Ben tek başıma gireceğim." Onu dükkâna yönlendirdim ve ön taraftaki park yerine çekti.

"Hemen döneceğim," dedim, emniyet kemerimi çözerek.

Elini bacağıma koydu. "Seninle oraya gelememekten nefret ediyorum."

"Zach, bu sadece bir ağaç standı. Çok ağır değiller." Pazumu esnetmişim.

"Spor yapıyorum, unuttun mu?"

"Ondan değil. Sadece senin için bir şeyler yapmak istiyorum. Ve yapabileceğim çok fazla şey yok."

Eldivenli ellerimi yüzünün iki yanına koydum, eğildim ve dudaklarını hafifçe öptüm. "Sen çok tatlısın."

"En azından parasını ödememe izin verir misin?"

"Hayır! Sen zaten ağacı aldın." Yanağını okşadım. "Bir dakika içinde çıkacağım. Sen burada kal ve kimseyle konuşma."

Çenesini sıktı ve bir bileği direksiyonun üzerine sarkmış bir şekilde önüne baktı. Çantamı kaptığım gibi arabadan indim ve bir Noel şarkısı mırıldanarak aceleyle mağazaya girdim. Bir çalışana ağaç standını nerede bulabileceğimi sorduktan sonra beni mağazanın arka tarafındaki mevsimlik ürün bölümüne yönlendirdiler. Ağaç standı ararken birinin adımı söylediğini duydum.

"Millie?"

Kafamı kaldırdığımda Winnie'nin en yakın arkadaşı Ellie Fournier ve nişanlısı Gianni Lupo'nun bana doğru geldiğini gördüm. Gianni kalın gri kazağının üzerine göğsünde iki aylık kızları Claudia'nın içinde olduğu bir bebek askısı takmıştı.

Gülümsedim. "Merhaba çocuklar. Nasıl gidiyor?"

"Güzel." Ellie içinde bayram süsleri olan bir arabayı itiyordu. "Gianni bu gece izinli olduğu için biraz alışveriş yapıyorum ve bebek de sadece birisi onu giydirip etrafta dolaştırırken uyumaktan hoşlandığına karar verdi."

"Benim için fark etmez." Gianni sırttı ve şalın içinden bebeğin poposunu okşadı. "Aslında hoşuma gitti."

Küçük yüzüne baktım. "Ohhh, çok tatlı," diye fısıldadım. "Şu kirpiklere bak."

"Onun gözlerini bir de açıkken görmelisin," dedi Gianni. "Görebileceğin en güzel mavi gözler. Tabii seninkiler hariç," diye ekledi ve Ellie'nin yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi.

Ellie güldü. "Elbette. Peki seni buraya getiren nedir?" diye sordu.

"Bir ağaç standı arıyorum. Bugün bir ağaç aldım."

"Güzel." Gianni gülümsedi. "Biz de yakında bunu yapmayı planlıyoruz."

Ellie, "Yeni dükkânınızın iyi gittiğini duydum," dedi. "Winnie durmadan bundan bahsediyor. İçeri girip görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ne zaman istersen gel," dedim. "Sana etrafı gezdirmek isterim."

Bebek mızızlanmaya başladı ve Gianni onu biraz zıplattı, ileri geri salladı ve nazıkçe susturucu sesler çıkardı. Ellie takdirle baktı. "Anlaşılan Gianni bebeklere fısıldayan kişi gibi. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Ben değil." Sırttı. "Baba olmayı bu kadar seveceğimi hiç düşünmemiştim. Ama en iyisi bu."

Onlara küçük bir el sallarken kıskançlık kalbimi sıkıştırdı. "Seni tutmayacağım. Seni görmek güzel, bebek çok güzel."

"Teşekkürler. Güle güle, Millie."

Önümden geçip gittiler ve ben de koridorda ilerleyerek sonunda ağaç standlarını buldum. Ama raftan bir tane almak yerine, Üzüntüyle savaşıarak bir an orada durdum.

Gözyaşlarım önümdeki kırmızı, yeşil ve beyaz kutuları bulanıklaştırırken kendime *saçmalıyorsun* dedim. *Her yeni aile gördüğünde ağlayacak mısın?* Birkaç derin nefesten sonra işe yarayacağını umduğum bir ağaç standı seçtim ve parasını ödemek için ön tarafa gittim.

O sırada kasada Mason ve Lori'yi gördüm. Hemen gözlerimi yere indirdim ve sanki bir şey unutmuşum gibi geldiğim yöne doğru döndüm. Kalbim göğüs kafesimde takırdıyor ve nabzım kafamın içinde davul gibi atıyordu.

Boya reyonunda oyalandım, fırçaları, ruloları ve bant rulolarını inceledim ama hiçbirine bakmadım. Beş dakika sonra, sıranın sonuna kadar gizlice gittim ve bir yılın boya kutusunun arkasından kasalara baktım. Hepsi gitmişti.

Rahat bir nefes alarak ağaç standımın parasını Ödedim ve oradan hızla uzaklaştım.

Arabaya döndüğümde Zach, "Endişelenmeye başlamıştım," dedi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Sorma," dedim, koltuğumda kamburlaşarak. "Sadece bizi buradan çıkar."

Ertesi gün işteyken Frannie öğleden sonra beni ziyaret ederek sürpriz yaptı. Bana bir fincan kahve getirdi, minnetle kabul ettim. "Teşekkürler," dedim nefis aromasını içime çekerek. "Biraz canlanmaya ihtiyacım var."

"Sesin daha iyi geliyor. Soğuk nasıl?"

"Neredeyse bitti. Sanırım sadece iki günlük bir şeydi." Kadın rahatlayarak gülümsedi. "Güzel."

"Sana yenilikleri göstereyim," dedim hevesle ve beni arka tarafa kadar takip etmesini işaret ettim. "Dikiş makinesi geldi, soyunma odaları tamamlandı ve boyama nihayet bitti. Hepsinden iyisi, gerçekten birkaç elbisem var!"

Ona etrafı gezdirdikten sonra, çift kanatlı ön kapının iki yanında iki elbisenin sergilendiği ön pencerelerin önünde durduk. İkisine de hayranlıkla baktı, bana döndü, mavi gözleri parlıyordu. "Oh, Millie, bu çok güzel. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim."

Tam o sırada dükkânın kapısı açıldı ve Lori başını içeri uzattı. Arkasında Mason duruyordu. "İş için açık olmadığınızı biliyorum ama bir göz atmamın sakıncası var mı?"

"Elbette," dedi Frannie. "İçeri gelin."

Dükkâna girdiklerinde soğuk bir hava dalgasıyla karşılaştılar. "Şehir merkezinde alışveriş yapıyorduk ve tabelanın asılı olduğunu, ışıkların yandığını ve vitrinde elbiseler olduğunu gördüm!" dedi heyecanla. "Mason'a uğramamız gerektiğini söyledim."

Karnımdaki suçluluk duygusunu bastırarak ikisine de gülümsedim. "Bunu yaptığına sevindim."

"Harika görünüyor, Millie," dedi Mason, etrafına bakınarak. "Çok gurur duyuyor olmalısın."

"Teşekkür ederim. Öyleyim."

"Bir *rüya* gibi." Lori'nin gözleri her şeyi kavrarken parlıyordu. "Zaten evli olmasaydım, ilk işim buraya gelip bir gelinlik almak olurdu. Çok zarif, kadınsı ve güzel."

"Bunu tüm arkadaşlarına söyle," diye teşvik etti Frannie.

"Oh, yapacağım." Lori ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Randevuları ne zaman almaya başlayacaksın?"

"Umarım yılın ilk gününe kadar."

"Bu mükemmel!" diye ciyakladı. "Tatilden hemen sonra!"

"Mmhm." O zamana kadar nişanlanacak olan Dex ve Winnie'yi düşündüm. "Tatilden bahsetmişken, ikiniz de Cloverleigh Çiftlikleri'ne geliyorsunuz."

Noel Arifesi partisi, değil mi?" Frannie onlara sordu.

"Kesinlikle," dedi Lori, kolunu Mason'ın koluna doladı ve ona duygusal bir gülümseme verdi. "Geçen yıl burada tanıştık, bu yüzden bizim için özel bir yer."

"Aynen öyle." Frannie güldü. "Sadece bir yıl sonra artık Bay ve Bayan olduğunuza inanmak zor."

"Millie'ye teşekkürler." Lori bana gülümsedi. "Ona çok şey borçluyuz - sadece bizi o partide tanıştırdığı için değil, aynı zamanda dört ay önceden haber vererek Cloverleigh Çiftlikleri'nde bir Cumartesi düğün tarihi ayarlamayı başardığı için de."

Ellerimi kaldırdım. "Bir iptal oldu. Ben değildim, öyle olması gerekiyordu."

"Yine de," dedi. "Her zaman minnettar olacağız."

"Babam Zach o gece şehirde olacak," dedi Mason. "Onu da getirsem sorun olur mu?"

"Tabii ki!" Frannie elini havaya kaldırdı. "Ne kadar çok, o kadar iyi!"

Panik beni ele geçirdi ve öksürük krizine neden oldu. Gruptan uzaklaştım ve bir şişe suyun bulunduğu resepsiyona doğru yürüdüm. "Özür dilerim," demeyi başardım.

Ben suyu yudumlarken Frannie, "Millie soğuk algınlığını yeni atlatıyor," diye açıkladı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Mason.

"Sorun yok." Normal nefes almaya çalıştım. "İyileşiyorum."

Lori, "Bırakalım da işinizin başına dönün," dedi. "Sadece yeri görmek istedim - tekrar tebrikler, Millie!"

"Teşekkür ederim," diye zayıfça seslendim, Mason'ın el sallamasına karşılık verdim ve onun karısı için kapıyı tutmasını ve sonra onu takip etmesini izledim.

Onlar gittikten sonra Frannie bana baktı. "İyi misin?" "Evet. Sadece biraz suya ihtiyacım vardı."
"Tamam. Sadece birdenbire çok solgun görünüyorsun." Yüz ifadesi endişeliydi. "Yeterince uyuduğundan emin ol, tamam mı?"
"Yapacağım."

Eve geldiğimde Zach akşam yemeğini hazırlamış ve şöminede ateş yakmıştı. Ağacım köşede duruyordu, uzun ve güzel kokulu, ışıklar ve süsler için hazır. Planlımız yemekten sonra süslemektir.

Ona Mason ve Lori'yi gördüğümü söylemek dilimin ucundaydı ama bayram havasını tedirgin edici bir şeyle bozmayı kendime yediremedim. Bu akşam Frannie mağazadan ayrıldıktan hemen sonra bir kez gözyaşlarına boğulmuştum bile. Ve eve gelir gelmez, yüzümün lekeli ve gözyaşı lekeli olmadığından emin olmak için iş kıyafetlerimi çıkarma kisvesi altında hemen yukarı koştum. Şiş ve hafif kızarık gözlerimin suçunu üşümeme atabilirdim ama hemen biraz kapatıcı sürdüm ve akan maskaranın tüm izlerini sildim.

Alt katta Zach'ın sipariş ettiği Meksika yemeklerini yedikten sonra ağacı süsledik. Zach, küçüklüğünden kalma beceriksizce yapılmış el yapımı süslerle sevgiyle dalga geçti ve ben de son birkaç yıldır hiç ağacım olmadığı için onu içneledim.

"Kimsin sen, Ebenezer Scrooge mu?" Alay ettim.

"Sanırım boşanırken Noel'i de kaybettim, tencere ve tavalarla birlikte." Beni arkamdan kollarıyla yakaladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Ama umurumda bile değildi."

"Belki bu yıl bir ağaç alabilirsin," diye önerdim. "Hâlâ zaman var."

"Bilemiyorum. Sen bana yardım etmezsen o kadar eğlenceli olmaz. süsleyeceğim. Peki ya huysuz bir ağaç seçersen? Noel'i tamamen mahvedebilirim."

Güldüm ama öğleden sonrayı düşündüğümde sesim soldu. "Buraya geleceğini duydum. Noel için yani."

Arkamda, kaskatı kesildi. "Ne oldu?"

"Bugün Mason ve Lori'yi gördüm. Şehir merkezindeydiler ve dükkana geldiler."

"Oh."

Kucağında dönüp ona baktım. "Mason seni Cloverleigh Çiftlikleri'nin Noel arifesi partisine getirip getiremeyeceğini sordu."

Gözleri kapandı. "Siktir."

"Gelmeye karar verdiğini fark etmemiştim."

"Mason'a hayır demek benim için zor. Her şey düşünüldüğünde benden çok şey istemiyor."

"Biliyorum." Gömleğinin düğmeleriyle oynadım. "Sen gidebilirsin. Ben evde kalacağım. Kendimi iyi hissetmediğimi söylerim."

"Millie, hayır. Bu ailenin Noel partisi. Neden katılamayacağıma dair bir bahane uydururum."

Başımı salladım, birbirimizden koptuğumuzu hissediyordum. "Yalanlar ve bahaneler. Bir şeyler uydurmak. Hırdavatçıda ya da gittiğimiz başka bir yerde kıl payı kaçırmalar! Zach, bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Biliyorum." Yutkundu ve kollarını sırtıma doladı. "Biliyorum."

"Bu çok zor olmaya başladı." Sesim kesildi ve hıçkırıklarımı bastırdım. "Sanırım durmamız gerekiyor. Çünkü bu böyle devam ettikçe sana karşı daha çok şey hissediyorum. Ve hissettikçe, bir şekilde, *bir şekilde* birlikte olabileceğimize dair umudum artıyor. Ama olamayız."

Çenemi yukarı kaldırdı. "Sen benden çok daha gençsin, Millie. Mason'ın bizimle bir sorunu olmasaydı ve kasabadaki herkesin ne düşüneceğini aşmış olsaydık bile, sana veremeyeceğim şeyler istiyorsun."

"Demek istediğim bu. Yine de numara yapmaya devam ediyorum - Noel arifesinde dünyadaki her bacadan aşağı kayan kırmızı elbiseli şişman bir adam olmadığını çok iyi bildiğim halde Noel Baba'ya inanmak isteyen bir çocuk gibiyim."

"Keşke olsaydı. Gerçekten olmasını isterdim."

"Bu her zaman yüzleşmek zorunda olduğumuz bir gerçek. Bu senin ya da benim hatam değil. İşler böyle yürüyor Zach ve bu değişmeyecek." Beni tekrar kollarıyla sardı ve geniş, sıcak göğsüne daha sıkı çekti. "Günün her dakikası seni düşünüyorum. Keşke o kişi ben olabilseydim, Millie Rose."

"Belki başka bir hayatta olabilirdin." Gözlerimden sessizce yaşlar süzüldü.

Başımın üstünü öptü. Konuştuğunda sesi duygusallıktan boğuk çıkıyordu. "Seni başka bir hayatta hak eder miydin bilmiyorum ama

denerdi."

Tabii ki, ikimiz de ayrı kalmakta iyi olmadığımız için, yatak odama çıktık ve son gecemizi birlikte ilk gecemizdeki gibi geçirdik - sadece hızlı, çılgınca sevişmek ve eğlenceli oyunlar yerine, yavaş gittik, zamanımızı aldık, her anın tadını çıkardık çünkü bunun bir veda olduğunu biliyorduk.

Daha sonra, birbirimizin kollarına sarılmış bir şekilde yattık, başım göğsündeydi, uykuya dalmaktan ve sonsuza dek ayrılmak zorunda kalacağımız günün kaçınılmaz şafağıyla yüzleşmekten nefret ediyorduk.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," diyerek sessizliği bozdu.

"Ne?" Fısıldadım.

"Bir keresinde bana neden evlendiğimi sormuştun. Ve ben dürüstçe cevap vermedim." "Evet, verdin. Yalnız kalmak istemediğini söylemiştin, bu yüzden

denerdin."

"Gerçeğin tamamı bu değildi."

Başımı kaldırıp ona baktım, yüz hatları karanlıkta belirsizdi. "Bütün gerçek ne?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Birinin bana ait olabileceği fikri hoşuma gidiyordu. Korumam ve geçimini sağlamam gereken biri olması. Ama kimseyi onsuz yaşayamayacağım kadar çok sevmek istemedim. Onunlayken bu asla bir tehlike değildi. Ama seninle . . ."

Kalbim durdu. "Benimle mi?"

"Seninleyken öyle. Seninle, başından beri bir tehlikeydi."

Bir kez daha gözyaşlarım beni çözmeye tehdidinde bulundu. Başımı tekrar öne eğdim ve o bana sarılırken kalp atışlarını dinledim.

Ben de seni seviyorum, diye mırıldandım. Ama onun gibi ben de kelimeleri yüksek sesle söylemedim. Belki bu işleri kolaylaştırırdı.

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

ZACH

■ abah Millie'den Önce uyandım ve beni havaalanına götürmesi için bir araba çağırdım. Araç geldiğinde şoföre bana bir dakika vermesini söyledim.

Son bir kez yatak odasına girip eğildim ve onu Öptüm.

Alına.

Gözleri açıldı. "Gidiyor musun?" "Evet.

Araba burada."

Kendini bir dirseğinin üzerine dayadı. Güzel kahverengi gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Çok az uyuduğunu biliyordum. "Tamam."

"Kendine iyi bak, Millie MacAllister." Vücudum çökecekmiş gibi hissetse de doğruldum.

Bir gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve başını salladı.

"İstediğin her şeyin peşinden git. Hepsini hak ediyorsun," diye fısıldadım, sesim boğazımda bir yerde takılı kalmıştı.

"Sen de öyle," dedi. "Eve iyi yolculuklar." Eve.

Dudaklarını son bir kez öperken, gözlerinin yaşlarla dolmasını izlerken, kendimi ondan uzaklaşmaya zorlarken bu kelimeyi düşündüm.

Kaliforniya'ya dönerken uçakta, evime dönerken ve ön kapıdan girerken bu kelimeyi düşündüm.

İş, spor salonu, uyku gibi hayatımın rutinlerini yerine getirirken bu kelimeyi düşündüm. Antiques Roadshow'un bölümlerini ararken bir kişilik yemek yerken. Sırf sesini duymak için telefonumu elime alıp onu arama dürtüsüyle savaşıırken. Dairemin boş köşesine bakarken, eğer gidip bir Noel ağacı alacak enerjim ya da motivasyonum olsaydı oraya bir Noel ağacı sığardı. Ama onsuz her şey boş görünüyordu.

İşyerinde her gün meslektaşlarımla Noel ve Yeni Yıl planları hakkında konuşmalarını dinledim... aile toplantıları, eğlenceli tatiller, Noel Baba'ya mektuplar, ağaç süslemeleri. Posta kutuma eski donanma arkadaşlarımdan aile fotoğraflarını gösteren kartlar geldi - aralık dışlı sırtışları olan çocuklar, sivilceli ve isteksiz gülümsemeleri olan gençler, ren geyiği boynuzları takan köpekler. Etrafımdaki birliktelik o kadar fazlaydı ki, benim hayatım bunun yanında hücre hapsi gibi kalıyordu.

Mason'a Noel'de gelemeyeceğimi söylemeyi düşündüm ama beni tekrar göreceği için o kadar heyecanlıydı ki onu hayal kırıklığına uğratmaya yüreğim el vermedi. Noel arifesi partisinden nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama oraya gidene kadar bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını sanıyordum. Bir son dakika hastalığı muhtemelen en iyi yoldu.

Sadece evden çıkmak için, internetten bir şeyler alabilecek olmama rağmen Noel alışverişine çıktım. Jackson'a sevdiği viskiden bir şişe, Gwyn'e de bir kutu çikolata aldım. Mason için ise havalı bar eşyaları ve en sevdiğim viskiden bir şişe satın aldım. Catherine'den Lori için bir hediye konusunda yardım istedim ve o da kış için sıcak ve rahat bir şeyler önerdi. Cole Security marka bir polar düşünmüştüm ama Catherine kastettiğinin bu *olmadığını* söyledi ve onun yerine yumuşak pembe bir kazak seçmeme yardımcı oldu.

Ayrıca annem öldükten sonra bana miras kalan, büyükbabamdan kalan hatıra kutusunu da inceledim. Çok fazla eşya yoktu ama Mason'ın onun kravatlarından birine, birkaç eski fotoğrafa ve savaş sırasında eve gönderdiği birkaç mektuba sahip olmaktan hoşlanabileceğini düşündüm. Millie'nin bana anlattığı hikayeleri yazmamı söylediğini hatırladım ve bunun Mason için de yapabileceğim bir şey olabileceğini düşündüm. O gece dizüstü bilgisayarımın başına oturdum ve onları yazmaya başladım.

Ve her zaman, her zaman, onu düşündüm.

Yirmi ikinci Aralık'ta, Michigan'a gitmeden bir gün önce, kuru temizlemeciden birkaç kıyafet alırken yan tarafta bir kuyumcu dükkânı olduğunu fark ettim. Hep orada mıydı? Vitrine doğru yürüdüm ve sergilenen parçalara baktım.

Hemen gördüm ve güneş sinirlerine inen bir yumruk gibi çarparak beni kendimden geçirdi. New York'taki otel odamda Antiques Roadshow'u izlediğimiz gün Millie'nin hayran kaldığı kolyenin neredeyse tıpatıp aynısıydı. Birebir aynısı değildi ama çok yakındı.

Ne yaptığımı anlayamadan mağazaya girdim ve satış görevlisine bunu sordum. Elbette, eski bir parçaydı; beyaz altından, elmas kolyeli bir Art Deco lavalier.

"Çok güzel, değil mi?" Kadın gülümsedi. "Telkari çok güzel."

Ona baktım, Millie'nin boynunda hayal ettim, saçlarını kaldırırken tokasını tutturdum, onun üzerinde gördüm ve onu oraya koyan adamın ben olduğumu biliyordum. "Bunu alacağım," dediğimi duydum. "Hediye paketi yapabilir misin?"

"Tabii ki." Güldü. "Fiyatı öğrenmek istemiyor musun?"

"Hayır," dedim ona. "Fiyatı umurumda değil. Sadece onun almasını istiyorum." "Karıınız çok şanslı bir kadın," dedi.

O gece Cole Security ofisimizin aşağısındaki barda küçük bir parti verdi. Jackson ve ben barda oturup birkaç bira içerek bılardo masasında sıramızı beklerken, bana ne zaman ayrılacağımı sordu.

"Yarın," dedim.

"Mason'la mı kalıyorsun?"

"Hayır. Bir otelim var." Biramın ucunu kaldırdım.

"Mahremiyetimi seviyorum." "Millie'yi görmeye mi gidiyorsun?"

Onun adını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Sana söyledim, ilişkimizi bitirdik."

"Bana ne söylediğini biliyorum ama son birkaç haftadır ne kadar mutsuz olduğumu da biliyorum. Seni hiç böyle görmemiştim, boşandıktan sonra bile."

Omuz silktim. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Biliyor musun?" Jackson başını salladı. "Emin değilim. Doğru şeyi yaptığınızı biliyorum, sadece bu şekilde olması berbat."

"Evet." Biramı bir kez daha uzun uzun çektim. "Ona elmas bir kolye aldım."

Jackson boğulmak üzereydi. Birasını yere bıraktı ve taburesinde dönerek bana baktı. "Ne?"

"Bunu bir mücevher mağazasının vitrininde gördüm ve çok seveceğini biliyordum. Fiyatını bile sormadan Noel için ona aldım ve çalışan kadın 'Karınız çok şanslı bir kadın' dedi. Neredeyse kendimi kaybediyordum."

"Dostum." Jackson kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "*Nedir* bu? Ona bir *elmas* verdiğinde ne olmasını umuyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum." Elimdeki şişeye baktım. "Sadece onun almasını istiyorum. Ona vermek istiyorum."

Jackson sessizce bana baktı.

"Vedalaşırken ona hayatta istediklerinin peşinden gitmesini söyledim, istediği her şeyi elde etmeyi hak ettiğini söyledim. O da 'Sen de hak ediyorsun' dedi. Ama asıl çılginca olan ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum." Ona baktım. "Ben hayatımda ne yapıyorum? Ne istiyorum?"

Yavaşça başını salladı, sonra bir parmağını ağzının altına götürdü. "Onunla bir aile kurmayı *düşünme ihtimalin var mı?*" diye başladı. Mesela vazektomi tersine çevrilebilirse?"

Kaşlarımı çattım. "Arada bir aklıma geliyor ve sonra 'Ciddi misin lan sen? Kendi çocuğundan daha büyük bir *torunun* olur. Bu çok saçma. Ve bu geri dönüşler her zaman işe yaramıyor."

"Peki ya evlat edinme?"

"Ondan benim için kendi çocuğunu doğurmaktan vazgeçmesini istemiyorum. Asla." "Bu seçimi onun yapmak isteyeceğini düşünmüyor musun?"

"Bak, bu tartışmayı zaten yaptık ve bana ayrılmam gerektiğini söyleyen sendin," dedim sınırcasına. "Ben doğru olanı yaptım."

"Tamam, tamam." Ellerini havaya kaldırdı. "Seni anlıyorum. Sadece doğru şeyi doğru *nedenle yaptığından* emin olmak istiyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz Barrett. Sen benim geçmişimi biliyorsun, ben de seninkini biliyorum."

Gözlerimi ondan kaçırdım ve çenemi sıktım. "Bu geçmişle ilgili değil."

Ama o gece uyumakta zorlandım, bir şekilde öyle olup olmadığını merak ettim.

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

MILLIE

T Cloverleigh iftlikleri Noel Arifesi partisi tüm hıztıyla devam ediyordu. Kokteyl kıyafetlerini giymiş konuklar, tatil için tamamen süslenmiş olan hanın geniş lobisinde dolaşıyordu. A Bir köşede, beyaz ışıklar ve altın süslerle göz kamaştıran yüksek bir yaprak dökmeyen aēa duruyordu. Büyük taş şöminede yanan ateş odayı ısıtıyordu ve merdivenin geniş ahşap trabzanı boyunca her çalışan için çoraplar asılıydı. Hanın ses sisteminde ilahiler alıyor, resepsiyon masasında bir bar kuruluyor ve beyaz ketenle kaplı uzun dikdörtgen masalar servis tabaklarıyla doluyordu. Herkes yiyor, içiyor, sohbet ediyor ve keyifle eēleniyordu.

Ben hariç.

Winnie ve Dex'le birlikte aēacın yanında durmuş, elimde bir kadeh şarap, Hallie ve Luna'nın uzaklardan birbirlerinin açık aēızlarına patlamış mısır parçaları atmalarını izleyerek numara yapmak için elimden geleni yapıyordum. Arada bir Winnie'nin sol eline bakıyor ve kendi kendime, *yarın bu saatlerde o yzē takmış olacak, diye düşünüyordum.*

Ama oēunlukla gözlerimi kapıdan ayırmıyor, Zach'in içeri girmesini bekliyordum. İki hafta önce evimden ayrıldıēından beri hiç konuşmamıştık. şehirde miydi ki? Belki de gelmemeye karar vermişti. şehirde olsa bile, bu partiye gelme ihtimali yok denecek kadar azdı. Ama Mason ve Lori henüz gelmemişti, yani her şey mümkündü.

Felicity yanıma geldi ve kolumu çekti. "Hey. Buraya gel."

Köşeyi dönüp onu takip ettim, bir tarafta tuvaletlere, diēer tarafta da kapalı ve karanlık olan hanın barına giden koridora girdim. "Ne?"

"Sadece seni kontrol ediyorum." Omuz silktim.

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Tabii ki emin değilim. Her otuz saniyede bir kapıyı kontrol ediyorum, içeri girecek diye ödüm kopuyor, giremeyecek ve onu bir daha asla göremeyeceğim diye de aynı derecede korkuyorum."

Elini üst koluma koydu. "Özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu görebiliyorum. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Bana doğru şeyi yaptığımızı hatırlat. Onunla devam etmenin ileride sadece daha kötü kalp kırıklıklarına yol açacağını. Bir gün ben de senin Hutton'la olduğun kadar mutlu olacağım."

"Bunların hepsi doğru," dedi.

"Biliyorum." Titrek bir nefes aldım. "Öyle olduğumu biliyorum."

"Hadi, gidip biraz daha şarap alalım." Elini tuttu ve beni birkaç şişe şarabın sıralandığı bara götürdü. "Tamam, ne içiyorsun? Pinot var, cab var, var-"

"Oh, Tanrım." Tüm vücudum kaskatı kesildi. "O burada." Omzunun üzerinden kapıya doğru baktı.

"*Felicity*," diye tısladım. "*Bakma*."

"Özür dilerim." Gözlerimle tekrar buluştu. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Dizlerimin bükülmeyeceğinden emin değildim. Çok iyi görünüyordu. Tanıştığımız gece olduğu gibi simsiyah giyinmişti ve bu, sakalındaki ve koyu renk saçlarındaki gümüş dokunuşları ortaya çıkarıyordu. Gözlerimiz buluştu ve odadaki her şey hareketsiz kaldı. Görüşümün kenarları grileşti. "Sanırım bir dakikalığına bayanlar tuvaletine gideceğim."

"Tamam."

Bardağımı barın üzerine bırakarak topuklarımın üzerinde döndüm ve arka koridora doğru ilerledim. Ama tuvalete gitmek yerine hanın barının kapısını açtım ve karanlık odanın karşı tarafındaki pencerelere yöneldim. Bu gece ay dolunaydı ve avuçlarımı soğuk cama bastırıp sonra sıcak yanaklarıma koyarken ona baktım.

"Millie?"

Arkamı dönmedim. O sesi tanıyordum. "Evet?"

"Seninle konuşabilir miyim?"

"Burada mı?"

"Bizi kimsenin görmesini istemeyeceğini düşünmüştüm."

Kendimi onunla yüzleşmeye zorladım. "Geleceğinden emin değildim."

"Ben de değildim." Elleri ceplerinde, yaklaştı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Üzerimdeki siyah, tek omuzlu elbiseye baktım, tanıştığımız gece giydiğim elbisenin aynısıydı.

Gümüşi ışıkla yıkanan pencerede yanımda durana kadar aradaki mesafeyi kapattı. "Elbiseyi giymişsin."

Kalbim göğsümde bir top güllesi gibi gūmbūrdedi.

"O elbiseyi giydiğinde nefes alamadığımı biliyorsun."

"Zach, ben-"

"Senin için bir şeyim var." Ceketinin iç cebinden uzun, dar bir kutu çıkardı. "Ve sonra seni yalnız bırakacağım."

"Nedir bu?" "Aç şunu."

Titreyen parmaklarımla kurdeleyi çektim ve paketi açtım. Menteşeli deri bir kutuydu. Bir an nefesimi tuttum.

"Devam et," diye ısrar etti.

Kutuyu açtım ve nefesim kesildi. Siyah kadifenin üzerinde o güne kadar gördüğüm en güzel kolye duruyordu; pırlanta kolye ucu ve zarif telkari ay ışığında parlıyordu.

"Bunu tanıdın mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Tıpkı Antiques Roadshow'un o bölümündeki gibi." Heyecanını sesinden uzak tutamıyordu.

"Aman Tanrım. Zach." Bir elimle ağzımı kapattım. "Yapmadın." "Sana takabilir miyim?"

"Hayır." Başımı salladım ve kutuyu kapattım. "Bunu giyemem. Bunu bana veremezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü artık birlikte değiliz. Hiç birlikte olduk mu onu bile bilmiyorum."

"Lütfen, Millie." Kutuyu benden aldı, açtı ve kolyeyi kadifeden çıkardı. Kutuyu tekrar ceketinin içine sokup tokasını çıkardı. "Bunu sana vereyim ve taktığını göreyim."

"Ama neden?" Ağlamaya başlamıştım.

"Nedenini biliyorsun," diye fısıldadı. Etrafımda dolanarak ellerini göğsümün önüne indirdi. "Saçlarını benim için kaldır."

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde dediğini yaptım ve tokayı boynumun arkasından bağlamasına izin verdim. Sonra dudaklarını çıplak omzuma bastırdı. Bu anın farklı bir sonu olmasını dileyerek gözlerimi kapattım.

Kapının yanında bir ses duydum ve döndüğümde bir gölgenin uzaklaştığını gördüm.

Ellerimi bırakarak saçlarımın dökülmesine izin verdim ve yüzümü ona döndüm. "Gitmek zorundasın," diye yalvardım. "Şimdi, lütfen. Biri bizi görmeden önce."

Gözleri benimkileri tuttu, sonra elmas kolyenin parıldadığı göğsüme kaydı. "Sende kalsın," dedi, sesi kalındı. "O senin içindi."

Sonra beni ağlamam için yalnız bırakarak çıkıp gitti. Pencereye döndüm ve yansımamı, kolyemi ve karanlıkta yıldızlar gibi parlayan gözyaşlarımı gördüm.

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

ZACH

Yirmi dakika kadar daha dayanabildim, sonra baş ağrısı numarası yaptım ve Mason ile Lori'ye yarın görüşeceğimizi söyledim.

"Olamaz." Lori sıkıntılı görünüyordu. "Sen iyi misin?" "İyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece uzun bir gün oldu."

Otele gelmeden önce onların evinde hediyeleşmiştik.

Mason, büyükbabama ait olan eşyalar karşısında duygulanmıştı. Sonra ona aldığım viski şişesini açtı ve Lori'yle birlikte anlattığım eski aile hikâyelerini pür dikkat dinlerken bir şeyler içmenin keyfini çıkardık. Mason, büyükbabamın askeri kayıtları hakkında daha fazla araştırma yapmak ve hatta nesiller öncesine uzanan bir aile ağacı oluşturmak istediğini söyledi - okulda aile tarihiyle ilgili projeler verildiğinde büyük aile ağaçları olan çocukları hep kıskanmıştı.

Lori kazağı çok sevdi, hemen üzerine geçirdi ve yumuşak kolunu yanağına sürttü; ben de Catherine'e kısa bir mesaj göndererek önerisi için teşekkür ettim.

Bana Mason'ın öğretmenlik yaptığı liseden kapüşonlu bir sweatshirt, Cloverleigh Farms'tan bir şişe şarap ve son olarak da içinde siyah beyaz bir resim olan bir kart hediye etmişlerdi. Elime aldım, bir ultrason görüntüsüydü.

"Bir kız," dedi Mason, sesi gurur doluydu.

Konuşmaya çalıştığımda boğazım gıcıklandı ve kâğıttaki şekle bakmaya devam ederken boğazımı temizledim. Profili açıkça görülebiliyordu ve yüzünün önünde küçük bir yumruk vardı. "Vay canına."

Lori yumuşak bir sesle, "Henüz adını bilmiyoruz ama ilk fotoğrafının bir kopyasını almak isteyebileceğinizi düşündük," dedi.

"Teşekkürler." İçimde korku ve ön kapıdan kaçma dürtüsü de dahil olmak üzere her türlü duygu dönüp duruyordu ama göğsümdeki korumacılık dalgasını inkar etmek mümkün değildi. Bu küçücük varlık benim kanımdan geliyordu. İyi ya da kötü, içinde benden bir şeyler taşıyacaktı. Benden önceki ebeveynlerimden ve büyükanne ve büyükbabalarımından. Biraz Poppy'den.

Boğazım daha da daraldı, göğsüm daha da doldu. Bu tür duygulara alışık değildim ve herhangi bir babanın içinde bu tür bir girdap varken bir günü nasıl geçirdiğini merak ediyordum.

Yine de, acaba bir şansımı elimden almakla hata mı ettim diye düşündüm.

Kendimi otel odama bıraktım ve Noel arifesini herkes için berbat etmişim gibi hissederek yatağa uzandım. Millie'yi ağlatmışım, Lori'yi hayal kırıklığına uğratmışım, Mason dışarı çıkmadan önce elini sıktığımda sessiz kalmıştı. Kendime gelince, hiç bu kadar yalnız olmamışım.

Yarın da aynısı olacaktı. Noel yemeği için Lori'nin ailesinin evine davet edilmişim ama saat beşe kadar yemek yoktu, bu yüzden günün büyük bir kısmı bu otel odasında oturup hayatım boyunca yaptığım tüm korkunç seçimleri düşünmekle geçecekti.

Peki ya o hayat? Yarısı bitmiş miydi? Daha ne kadar zamanım vardı? Onunla önemli olacak ne yapmıştım? Kalan zamanımda ne yapacaktım? Ne *istiyordum*?

Telefonum titrediğinde hâlâ orada yatıyordum, varoluşsal bir krizin eşiğindeydim. Arayanın Millie olabileceğini düşünerek hızla doğruldum ve cebimden çıkardım.

Jackson'dı.

"Alo?"

"Noel arifesinde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Tatilde olduğunuzu biliyorum." "Sorun değil. Zaten tatili kısa kesebilirim."

"Bu iş için uygun olduğunuz anlamına mı geliyor?" "Elbette."

"Güzel. Bu konuda güvenebileceğim tek kişi sensin. İşin içinde bir kadın ve çocuk var."

Nabzım biraz hızlandı. "İş nedir?"

"Onları Twin Falls, Idaho'nun dışından alacak ve Rose Canyon, Oregon'a götüreceksiniz."

"Ne zaman?"

"Yarından sonraki gün. Sabah Las Vegas'a gidiyorum ve onları Idaho'ya götüreceğim. Oradan sonrasını sen halledersin."

"Tamam. Müşteri kim?"

"İngiliz bir adam. Öldükten sonra karısını ve kızını korumam için beni tuttu - onları İngiltere'den çıkarıp Rose Canyon'a izleri sürülmeden götürmem için."

"Ölüm şüpheli miydi?"

"Hayır. Ölümcül bir hastalık. Ama sonunun yaklaştığını biliyordu ve bir nedenden dolayı güvende olmadıklarını hissetti. Bana uymam için özel talimatlar verdi."

"Onlar güvende *mi*?"

"Hayır." Jackson'ın ses tonu sertti. "Ama bunun ötesinde, elimde çok fazla ayrıntı yok."

"Anlaşıldı."

"Kitap a uçuş için ikiz Düşüyor. Ben tanışmak sen Orada ile daha fazla talimat."

"Anladım," dedim, dikkatimi dağıtacak bir şey ve bir amaç bulduğum için mutluydum.

"Yolculuğuna ne oldu?" diye sordu. "Neden kısa kesiyorsun?"

"Gitme vaktim geldi."

Sessizlik. "Onu gördün mü?" "Evet."

"Ve?"

Gözlerimi kapattım. "Ona kolyeyi verdim. Onu ağılattım."

"İyi bir şekilde mi? Mutlu gözyaşları gibi mi?"

"Hayır. Üzücü, berbat, her şeyi daha da kötüleştiren bir şekilde."

Jackson nefes verdi. "Peki. Mutlu Noeller."

"Evet." Başparmağım ve işaret parmağımla şakaklarımı ovuşturdum.

"İki gün sonra görüşürüz."

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

MILLIE

O ılbaşı günü, akşam yemeği için her zaman ailemizin evinde toplanırdık ve bu yıl kutlamak için ekstra özel bir şeyimiz vardı.

"Winnie ve Dex'e," dedi babam birasını kaldırarak.

"Tebrikler!"

Yanındaki Frannie onun omzuna bir tokat attı. "Bu kadar mı?" "Başka ne söylememi istiyorsun?"

"Dex'e ailemize hoş geldin demeye ne dersin? Boş ver, ben yaparım." Frannie masaya döndü ve şarap kadehini kaldırdı. "Dex, sadece senin değil, sevgili kızlarının da çetemize katılmasından dolayı çok mutluyuz. Hallie ve Luna, ailemize hoş geldiniz!"

"Şerefe!" dedi Winnie, sol eliyle kadehini havaya kaldırırken elmas yüzüğü avizenin ışığını yakaladı.

Dex birasını kaldırarak, "Ve teşekkür ederim," dedi.

Hallie ve Luna, Felicity'nin kendileri ve ikizler için hazırladığı Noel kokteyllerini tutarak gülümserken ben de şarabımı kaldırdım. Masanın etrafında tüm ailem nişana kadeh kaldırdı ve ben de bir an için kız kardeşim, Dex ve kızları için tamamen mutlu oldum.

Ancak bardağımı yere bıraktığım anda, gün boyunca üzerimde ağırlığını hissettiren hüznün geri geldi. Üstünü örtmek için elimden geleni yaptım ama sürekli gözyaşlarımın eşliğindeymişim gibi hissettim. Tatlı ve kahveden sonra bulaşıkları yıkamaya yardım ettim, kocaman bir esneme numarası yaptım ve ertesi gün çalışmayı planladığım için yatmam gerektiğini söyledim. Millie Rose tam bir hafta sonra açılacaktı ve ben her şeyin mükemmel olmasını istiyordum. Herkese sarılıp vedalaştım, Winnie ve Dex'i bir kez daha tebrik ettim, herkese Mutlu Noeller diledim ve ön koridordaki dolaba yöneldim.

Ceketimin düğmelerini iliklerken Felicity beni buldu. "Hey," dedi ellerini hırkasının ceplerine sokarak. "İyi misin?"

"Hayır." Eşarbımı boynuma doladım. "Ama belli olmamasını umuyordum."

"Değildi," diye beni temin etti. "Sadece neler olduğunu biliyorum. Ama dün gece Cloverleigh'den o kadar hızlı ayrıldın ki ne olduğunu sormaya fırsat bulamadım. Onunla konuştun mu?"

Şapkamı takarken başımı salladım. "Evet. Ve bana elmas bir kolye verdi."

Felicity boynunu bir kaz gibi öne uzattı. "Öyle mi yaptı?"

"Evet." Öfkeyle eldivenlerimi çektim. "Bu muhteşem."

"Ama ama neden?"

"Hiçbir fikrim yok Felicity!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Ve ona sorduğumda, 'Nedenini biliyorsun' dedi. Bu ne demekse artık."

Felicity'nin ağzı açıldı, sonra dudaklarını büzüp birbirine bastırdı. "Sanırım bunun anlamı . . . seni seviyor mu?"

"Hayır, sevmiyor," dedim kızgınlıkla. "Eğer b e n i sevseydi, bu kadar kolay gitmeme izin vermezdi."

"Ama bunun ortak bir karar olduğunu söylemişsiniz. Seni terk etmiş gibi değil." "Ne dediğimi biliyorum ama öyle hissetmiyorum, tamam mı?"

Gözlerim doldu.

"İşte bu yüzden. İşte bu yüzden bana ihtiyacı olmayan erkeklerle çıkmıyorum. Onlar için çekip gitmek çok kolay."

Kız kardeşim yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum Mills. Bu onun için o kadar kolay olmamış gibi görünüyor. Sana elmas bir kolye aldı. Tekrar deneyemez misiniz?"

"Ne anlamı var ki?" Her şeyin umutsuzluğu içinde boğulurken sordum. "Aşk mı?" diye teklif etti.

"Ama beni evlenmeyi ya da çocuk sahibi olmayı düşünecek kadar sevmiyorsa, bunun bir önemi yok. Ben bir aile istiyorum."

Felicity içini çekti. "Bunun söz konusu olmadığına emin misin? Gerçekten de bu konuşmayı *yapalım* mı?"

"Tam olarak değil," diye itiraf ettim, ceketimin bir düğmesiyle oynarken. "Ortaya çıkıp ona vazektomiye iptal ettirip ettirmeyeceğini sormaya cesaret edemedim. Birbirimizi sadece birkaç aydır görüyorken bu çok fazla gibi geldi."

Felicity, "Elmas bir kolye de öyle," diye belirtti. "Bir soru sormakla kıyaslandığında, bu *çok fazla*."

"Yapamam," diye ısrar ettim. "Ya cevap hayır olursa? Kendimi berbat ve reddedilmiş hissedirim. En azından bu şekilde, birlikte verdiğimiz bir kararmış gibi hissedirim."

"Tamam," dedi ve bana sarıldı. "Bu senin hayatın. Yılın bu kadar mutlu bir zamanında seni böyle üzgün görmekten nefret ediyorum. Winnie ve Dex olaylarının zor olduğunu biliyorum."

Ben de ona sarıldım, bu şefkat için minnettarım. "İyi olacağım. Eninde sonunda."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

ZACH

Noel'den sonraki gün Idaho'ya uçtu.

Mason ve Lori'ye bir Özür mesajı gönderdim, iş yerinde acil bir durum olduğunu ve bir iş için bana ihtiyaç duyulduğunu açıkladım ve geleceğime söz verdim.

yakında döneceğim. Hediyeler için teşekkür ettim ve ultrason fotoğrafını her gün görebileceğim bir yere, buzdolabımın üzerine asmayı planladığımı söyledim. Bunu gerçekten yapacağımdan emin değildim - yaklaşan büyükbabalığın sürekli hatırlatılmasını gerçekten istiyor muydum? - ama bunun onları mutlu edeceğini umuyordum. Erken ayrılarak onları hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Mesajıma cevap alamayınca daha da kötü hissettim.

Twin Falls'ta sıradan bir motele yerleştikten sonra Jackson'la bir şeyler yemek için The Anchor Bistro adlı bir yerde buluştuk. Kanat ve nachos yerken, Jackson benimle iş için gerekli talimatları gözden geçirdi; bu talimatlar arasında kadına ve çocuğuna yeni kimlikler verilmesi de vardı.

"Bunu onlara ver." Arka taraftaki masamızda oturan Jackson bana üzerinde yeni isimlerinin yazılı olduğunu tahmin ettiğim büyük sarı bir zarf uzattı.

Zarfı yanımdaki koltuğa koydum. "Şimdi neredeler?" "Uyuyorlar. Çok yoruldular." Kahvesinden bir yudum aldı. "Ben Onları güvenli bir evde tutuyorlar ve izleniyorlar." "Çocuk kaç yaşında?"

"Az. Belki iki ya da üç."

Koruyucu içgüdülerim aşırı hızlandı. "Takip ediliyorlar mı?" "Birinin denediğini varsaymak zorundayım. Kadının adı Sophie.

-Korkmuş ve kafası karışmış durumda. Kocasını belli ki onun bilmesini istemediği bir işe karışmış ve biz de ona herhangi bir bilgi veremiyoruz.

detaylar -bizde bile yok- ama onları güvende tutmak için kapsamlı önlemler aldı."

"Bize güveniyor mu?" Ben sordum.

"Muhtemelen hayır, ama şu anda sahip olduğu tek şey biziz." Bir kanat yedi ve peçeteyle ağzını sildi. "Hızlı hareket edin. Sabah dörtte hazır olacak."

Başımı salladım. "Anladım."

Jackson kadının korkmuş olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Onu aldığım evin ön salonunda gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Her şey yoluna girecek Sophie," dedim güvensiz gözlerine bakarak. "Benim adım Zach Barrett. Ve benimle güvendesin."

"Kızım Eden," diye fısıldadı İngiliz aksanıyla. "Üst katta uyuyor."

"Sen onu uyandırırken ben de eşyalarını arabaya koyayım," dedim. İki küçük çantayı cipin arkasına yükledikten sonra içeri girdiğimde kadını dik merdivenin başında ayakta durmuş, uyuyan bir çocuk taşıırken buldum.

Düşecek diye endişelenerek basamakları ikişer ikişer çıktım ve kıza uzandım. "Bırak beni."

"Ama-"

"Eğer ikinizden birine bir şey olursa kovulurum," dedim ve çocuğu kollarıma aldım. Mışıl mışıl uyuyordu, itiraz etmedi, başı omzumda düzgünce duruyordu, kollarım sırtını sıkıca sarmıştı. "Ve ben işimi seviyorum. Bu işte iyiyim."

Sophie bana hayalet gibi bir gülümseme verdi.

Başka bir Cole Security çalışanının gözetimi altında karanlıkta rölantide çalışan arabaya gittik. Yolcu tarafındaki arka kapıyı benim için açtı ve Sophie'nin binmesine yardım etmek için arabanın diğer tarafına geçti. Küçük kıızı dikkatlice arka koltuğa yerleştirdim ve emniyet kemerini bağladım.

Sophie kızının yanına girdi ve bana bakmadan önce onu bir battaniyeyle örttü. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Battaniyeyi küçük kızın bacaklarına doladım.

"Çocuğunuz var mı Bay Barrett?"

Neredeyse hayır

diyecektim. "Evet."

"Anlayabiliyorum."

Sertçe yutkunarak ön tarafa, yolcu koltuğunun üzerinde duran sarı zarfa uzandım ve zarfı ona uzattım. "Bunlar senin için."

Sophie bana boş boş baktı.

"Yeni kimlikler," diye açıkladım. "Ve biraz nakit."

Gözleri kapandı. "Doğru. Tüm bunlar çok tuhaf ve korkutucu." Tekrar açıldılar. "Bana tekrar iyi olacağımızı söyle."

"İyi olacaksın," dedim. "Sana söz veriyorum."

Bir an beni inceledi. "Sana inanıyorum."

Birkaç dakika sonra Oregon'a doğru yola çıkmıştık.

Yol uzundu, on iki saatten fazla sürdü. Yemek yemek ve benzin almak için birkaç kez durduk ve ben de hız yapmamaya dikkat ettim - dikkat çekmemize gerek yoktu.

Benzin istasyonunda Sophie, Eden'ı tuvalete götürüp götüremeyeceğini sordu ve ben de ona mağazanın içinde eşlik etmem için beklemesini rica ettim. Başını salladı ve ben kapıyı açıp cipi kilitleyene ve onları tuvalete kadar takip edene kadar itaatkâr bir şekilde arka koltukta oturdu. Onları biraz uzakta bekledim ve dışarı çıktıklarında küçük kız bir şeyler atıştırmak istedi. Annesi çantasını arabada unuttuğu için alamayacağını söyleyince, ben almayı teklif ettim.

Sophie Önce karşı çıktı ama Eden ağlamaya başlayınca yumuşadı. Annesinin ufak tefek versiyonunun gözleri kocaman ve heyecanlı bir şekilde seçkiyi incelemesini izledim.

"Amerikan atıştırmalıkları onun için yeni," dedi Sophie, yüzünde o ana kadar gördüğüm gülümsemeye en yakın ifadeyle. "Bunların yarısını bile görmemiş."

"Ne isterse seçebilir. Ne kadar isterse."

Yola geri döndüğümüzde, Sophie dikiz aynasından gözlerime takıldı. "Çocukların kaç yaşında, Zach?"

"Yetişkin bir oğlum var."

Şaşırmış görünüyordu. "Yetişkin bir oğlunuz olduğuna göre genç görünüyorsunuz." "Evet. Hayat öngörülemez."

"Öyle," dedi, gözleri neşe içinde ağzına parlak turuncu Cheetos atan kızına kaydı. "Ve bazen korkutucu. Ama sanırım ..." Gözlerini kapattı. "Sanırım bazen sadece inanman gerekiyor"

Her şeyin bir nedeni vardır ve sevdiğiniz insanların sizi koruyacağına ve yönlendireceğine güvenin - sizi yepyeni bir hayata yönlendiriyor gibi görünseler bile."

Sözleri aklımdan çıkmadı.

Sophie ve Eden'ı Rose Canyon'a sağ salım teslim ettikten sonra San Diego'ya ve sessiz, havasız daireme geri döndüm. İşimi yapmışım ama sanki bir ayrıntıyı unutmuşum ya da bir şeyi şansa bırakmışım gibi tedirgindim. Sophie ve Eden ile ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Jackson'ı defalarca kontrol ettim ve o da iyi olduklarını söyledi.

Huzursuzluğumu atmak için spor salonuna gittim ama işe yaramadı. Bavulları boşalttım. Çamaşır yıkadım. Buzdolabını temizledim (zaten içinde pek bir şey yoktu). Televizyonu açtım, sonra tekrar kapattım. Havaalanında aldığım gerilim romanını elime aldım, ama kendimi uzun süre aynı sayfada takılı kalmış buldum, metni görmedim, ne olduğunu umursamadım, hikayedeki kimseye yatırım yapmadım. Önemseydiğim tek kişi Millie'ydi.

Hâlâ bana kızgın mıydı? Beni özlüyor muydu? Bana ulaşmaya çalışmış mıydı? Telefonumu milyonuncu kez kontrol ettim, hiçbir şey yoktu.

Sinirli bir şekilde telefonu bıraktım ve mutfığa gittim. Belki de acıkmıştım.

Ama içeri girdiğimde tek yaptığım buzdolabını açmak ve boş raflara bakmak oldu. Kapattığımda, ultrason fotoğrafı gözüme çarptı. Söz verdiğim gibi suçluluk duygusuyla oraya koymuştum. Noel arifesinde onları terk ettiğimden beri ne Mason ne de Lori bana ulaşmıştı ve onları aramayı denemeli miyim diye düşündüm. Ya da ekrandaki bebek resminin ekran görüntüsünü gönderebilirdim.

Bebeğim.

Sadece birkaç ay sonra bir bebekleri olacaktı. Dünyaya bir can getirmek gibi muazzam ve dönüştürücü bir şeyi paylaşmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Onu güvende tutmak. Onu beslemek. Ona konuşmayı ve yürümeyi öğretmek. İki tombul, sallanan bacağının üzerinde, küçük yumrukları başparmaklarıma sarılmış, ilk duraksamalı adımlarını atan minicik bir şey hayal ettim.

Ama hayal ettiğim çocuk Mason ve Lori'nin çocuğu değildi, benim çocuğumdu ve attığı adımlar kollarını açmış bekleyen Millie'ye doğruydı. Onu izlediğimi hayal ettiğimde kalbimdeki bir çatlak genişlemeye başladı.

Küçük kızım üç tekerlekli bisiklete biniyor ya da bir su birikintisinde sığıyor ya da -boğazım kapalı- kelekleri kovalıyor.

Mason'la olan tüm bu şeyleri özlemiştim. İlk defa kendimi aldatılmış hissediyordum ama sadece kendimi aldattığımı biliyordum.

Kendimi bir çocuğun babası olma, onun büyümesini izleme, bununla birlikte gelen tüm sevinçleri ve üzüntüleri yaşama şansından mahrum bırakmışım. Ve tüm bunları sevdiğim biriyle paylaşmayı.

Bunu bir daha asla deneyimleme fırsatım olmayacaktı, eğer . . .

Ne olmazsa?

Tabii yanıldığımı kabul edecek cesaretim yoksa. Uzun zaman önce kapattığım bir kapıyı açmak için. Korku ve inat yüzünden verdiğim bir kararı geri almak ve kendime yeni bir hayat için bir şans vermek.

Görüşüm değişti ve başım döndü. Tekrar net görebildiğimde anahtarlarımı aldım ve kapıdan dışarı koştum.

On beş dakika sonra kendimi Jackson'ın kapısını çalarken buldum. Kızlarından biri yüzünde beni görür görmez solan kocaman bir gülümsemeye kapıyı açtı. "Demek sensin," dedi.

Gülmek zorunda kaldım. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Aracımı bekliyorum. İçeri gel." Sonra omzunun üzerinden bağırdı, "Baba! Bay Barrett geldi!"

Antrelerine adım attım ve Jackson koşarak merdivenlerden indi. "Hey," dedi. "Neler oluyor?"

"Emin değilim."

Sahanlığa ulaştı ve yüz ifademi inceledi. "Gel kardeşim," dedi, kolunu bana dolayarak. "Catherine akşam için gitti. Biraz viski içelim ve bunu konuşalım."

Mutfığa gittik ve ben adaya oturdum. Ona Noel için aldığım viski şişesini açtıktan sonra ikimize de birer parmak doldurdu ve önüme birer bardak koydu. "Konuş."

Bir yudum bile almadan bardağı taş tezgâhın üzerinde çevirdim. "Sanırım bir hata yaptım."

"Zach, yapmadın. Sophie ve Eden iyi."

"Demek istediğim bu değil." Derin bir nefes aldım. "Millie ile. Bence ilişkimizi bitirmek bir hataydı."

"Tamam." Karşımdaki tezgâha yaslandı ve viskisinden bir yudum aldı.

"Ama bunu tersine çevirmek için neler gerektiğini düşündüğümde, bayılacak gibi oluyorum. Çok fazla."

"Tamam, parça parça gidelim. İlişkinizi bitirme kararınızın ne kadarı Mason'la ilgiliydi?"

"Biraz." Durakladım. "Ama sanırım onunla konuşabilirim. Anlamasını sağlayabilirim. Zaten gerçeği ondan saklamak bana hiç doğru gelmedi."

"Peki, ne kadarı insanların ne diyeceği ya da küçük kasaba dedikodularıyla ilgiliydi?"

Omuz silktim. "İnsanların ne dediği umurumda değil ama Millie için endişeleniyorum. Eğer o bunu atlatabildiyse, ben de atlatabilirim. İnsanlar muhtemelen çok hızlı bir şekilde konuşacak başka bir şey bulurlar."

"Katılıyorum. Şimdi de aile meselesi. İş o noktaya gelirse vazektomiye tersine çevirmek için ameliyat olmayı düşünüp mısınız? Ya da en azından bu konuşmayı yapmaya istekli misiniz?"

Derin bir nefes aldım. "Ben olsam bu konuşmayı yapardım."

"Güzel. Şimdi derinlere iniyoruz." Bana doğru bir adım atarak iki eliyle adaya yaslandı. "Bunun ne kadarı bavulunu açmakla ilgili?"

Bunun geçmişle ilgili olmadığını bir kez daha savunmak için ağzımı açtım ama gözleriyle karşılaşır karşılaşmaz kapattım. Jackson beni çok iyi tanıyordu. "Bunu nasıl anlatıyorsun?" Ona sordum, çünkü o da bir kayıp yaşamıştı.

"Yapmazsın. Bunu kabullenir ve hayatına devam edersin. Ve sen bunu yapmadın, Zach. Kimberly ile olan o saçma evliliğinden bahsetme bile, onun ne olduğunu biliyorum. O senin duygularını hissetmeden hareket etmeye çalıştı."

"Biliyorum," diye mırıldandım, gözlerimi mermere dikerek. "Biliyorum."

"Tamam, sana sormak istediğim bir şey daha var. Bu kadını seviyorsun. Ve bu arada, soru bu değil, çünkü sevdiğini zaten biliyorum. Bu kadını seviyorsun. Peki başka birinin ona senin gibi bakacağına ya da onu senin kadar güvende tutacağına nasıl güvenebilirsin?"

"Yapamazdım," dedim tekrar ona bakarak. "Hiç kimse ona benim bakabildiğim gibi bakamaz. Bu düşünce beni hasta ediyor."

Jackson'ın kolları dışarı çıktı. "Peki hala mutfağında ne halt ediyorsun?"

Bütün gece uyanık kalıp bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşündüm. Açıkçası Michigan'a geri dönmem gerekiyordu ama hazırlanmam gerekiyordu. Önce Mason'la bir konuşma yapmalıydım. Gerçeği itiraf edecek, özür dileyecek ve bunların olmasını hiç istememiş olsam da Millie'ye aşık olduğumu ve onunla birlikte olmak istediğimi açıklayacaktım. Mason'ın Millie'ye değer verdiğini bildiğimden, onun mutlu olmasını isteyeceğini ve benim de onu mutlu edebileceğimi umuyordum.

Sadece onu ikna etmem gerekiyordu.

İnkâr edeceğini düşündüğümde değil, ama onu sadece özlemediğimi, hatta sadece sevmediğimi, ona hayatımda ihtiyacım olduğunu göstermek için bir şeyler yapmak istedim. Her zaman.

Bir o yana bir bu yana dönüp dururken, Sophie'nin söylediklerini düşünüp durdum. *Bazen her şeyin bir nedeni olduğuna inanmanız ve sevdiğiniz insanların sizi koruyup yönlendireceğine güvenmeniz gerekir.*

Sizi koruması ve yönlendirmesi için sevdiğiniz insanlara güvenin.

Bu kelimelerde Millie'yi ve beni somutlaştıran bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordum. Sabaha doğru cevabın orada bir yerde olduğunu bilerek uykuya daldım, ama hala çözememiştim.

Duştan sonra giyinirken aklıma geldi. Gömleğimi giymeden önce aynada vücudumun üst kısmına bir göz attım ve dövmelerimin görüntüsü bana Millie'nin onlara nasıl dokunduğunu hatırlatmaktan asla geri kalmadı - saygıyla, şefkatle, her birinin arkasındaki hikayeyi merak ederek.

Ne yapmak istediğimi biliyordum.

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

ZACH

O Otuz birinci Aralık günü öğleden sonra Mason ve Lori'nin kapısını çaldım.

Kapıyı açan Lori oldu. "Zach," dedi, belli ki Şaşırdım. "Burada ne işin var?"

"Merhaba, Lori. İçeri gelebilir miyim?"

Arkasına baktı. "Ah. Bilmiyorum."

"Lütfen. Noel arifesinde aniden ayrılarak Mason'ın ve senin duygularını incittiğimi biliyorum. Gerçekten üzgünüm ve bunu telafi etmek istiyorum."

"Bu -yani, buna mecbur değilsin-" İç çekti ve bir an için gözlerini kapattı. "Mason'la gerçekten konuşmalısın."

"O burada mı?"

"Evet," dedi, geri çekildi ve kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gel."

Evlerine girdim, paltomu aldım ve merdivenlerin dibindeki dolaba astım. "Oturma odasında otur," dedi, hâlâ biraz tedirgin görünüyordu. "Mason'a burada olduğunu söyleyeceğim."

O merdivenleri çıkarken ben de oturma odasındaki kanepeye oturdum ve terli avuçlarımı dizlerime sürttüm. Doğru şeyi yaptığımdan hiç şüphem yoktu, ama bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda gergindim - Millie'nin izni olmadan buradaydım ve bu onu ilgilendiriyordu. Ama oğlum söz konusu olduğunda onurlu bir şey yapmadan ona gitmek istemiyordum. Mason üzgün olsa bile kinci değildi. Çirkin dedikodular yayacak türden biri değildi.

Yine de bu konuşmaya çok şey bağlıydı. Bunu doğru yapmalıydım.

Dakikalar geçiyordu ama Mason hâlâ aşağı inmemişti. Üst kattan hararetli sesler duyduğumda bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başlamıştım. Kötü bir zamanda mı gelmişim? Kavga mı ediyorlardı? Daha sonra geri dönmeyi düşünüyordum ki Mason nihayet merdivenlerde belirdi, oturduğum yerden görülebiliyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturarak yavaşça aşağı indi ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Çenesi sabitti ve gözleri her zamanki sıcaklığından yoksundu. "Zach," dedi.

Ayağa kalktım. "Mason. Nasılsın?"

Omuz silkti. Hava gerginlikle uğulduyordu.

"Oturur musun?"

Tereddüt etti ama sonra kendini kanepenin diğer ucuna bıraktı ve kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. Ben de minderin kenarına tündedim.

"Beni gördüğünüze şaşırdığınıza eminim," dedim, "haber vermeden geldiğim için özür dilerim. Noel için de özür dilerim."

Bir omuz silkme daha. "Sorun değil."

"Buradayım çünkü sana bir şey söylemem gerekiyor." Öne doğru eğildim, vücudum hafifçe onunkine doğru eğildi. Parmak uçlarımı dizlerimin arasında birbirine vurarak ellerime odaklandım. "Bunu söylemek benim için kolay değil ama-"

"Millie'yi biliyorum, Zach."

Ona sertçe baktım. "Ne dedin?"

"Millie'yi biliyorum. Seni gördüm."

"Ne zaman?"

"Noel arifesi. Barda."

Hızla içine çekti. Kapıdaki gölge. "Oh."

"Yani, daha önce bir şeylerden şüphelenmiştim - aslında provada.

Ve hatırlarsan, o zaman sana bunu sormuştum."

"Sormuştun. Ve sana karşı dürüst değildim."

"Belli ki," dedi sertçe. "Anlamadığım şey neden olduğu."

"Utanmıştım," dedim. "O da utanıyordu. Aramızdaki bağlantıyı fark etmeden New York'ta geceyi birlikte geçirmiştik. Anladığımızda da panikledik."

"O gece sana dürüstlüğü benim için ne kadar önemli olduğunu söylemiştim," dedi Mason, sesi artık daha az kızgın ve daha çok kırgın geliyordu.

"Ve ben bunu hafife almadım." Daha uzun oturdum. "Mason, inan bana. O gece benim için hiçbir şey senin güvenini kazanmaktan daha önemli değildi.

Saygı duyuyorum. Test sonuçlarını aldığımız andan itibaren tek istediğim senin için doğru olanı yapmaktı."

"Sana neden inanayım ki? Aylardır bana açıkça yalan söylüyorsun. Tıpkı annem gibisin."

"Mason," dedi Lori sessizce.

Orada olduğunu bile fark etmemiştim ama şimdi onu oturma odasının girişine yaslanmış, kollarını ortasına sarmış bir halde gördüm.

Mason kaşlarını çattı. "Lori sana kızarak annemden intikam almaya çalıştığımı düşünüyor."

Lori gözlerini silerek, "Sadece bu yanlış anlamamanın hayatındaki önemli bir ilişkiye mal olmasını istemiyorum," dedi.

"Bu sadece bir yanlış anlaşılma değil," diye ısrar etti Mason, çok iyi tanıdığım o dik başlı ifadesi ve çenesinin gerginliğiyle. "Hayatım boyunca beni önemsemediğini iddia eden insanlar benden önemli bilgileri kasıtlı olarak sakladılar. Bu da kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor."

"Özür dilerim," dedim. "Haklısın ve ben de özür dilerim. Millie hakkındaki duygularımı bir sır olarak saklamamalıydım. Seni koruduğumuzu sanıyorduk ve bu bizim hatamızdı."

"Bununla başa çıkamayacağımı mı düşündün? Çünkü yapabilirim. Ben yetişkin bir adamım, Zach."

Bunu söylerken benim inatçı ergen halime benziyordu, neredeyse komikti. Otuz yıl öncesinin aynasına bakmak gibiydi.

"Size bir babaya ihtiyacım olduğu için ulaşmadım," dedi. "Sadece ailemi tanımak istedim."

"Anlıyorum," dedim. "Ve sana korunması gereken bir çocuk gibi değil, bir erkek gibi davranmalıydım. Dürüst olmak gerekirse, yetişkin bir oğula nasıl baba olacağımı hâlâ çözmeye çalışıyorum. Zaten koruyucu içgüdülerim var ve bir şekilde baba olduğumu öğrenmek onları çoğalttı."

"Anlıyorum." Mason'ın kolları biraz gevşedi. "Sadece artık karanlıkta kalmak istemiyorum. Bir ailenin parçasıymışım gibi hissetmek istiyorum, sanki bir yerden gelmişim gibi. Noel'de bana verdiği şeyler, paylaştığın hikâyeler, bunların hepsi benim için çok şey ifade ediyordu. Ben bunlara hiç sahip olamadım."

"Yapacaksın," diye söz verdim. "Tüm o eski şeyleri gözden geçirmek birçok anıyı geri getirdi ve bunları seninle paylaşmak istiyorum. Bu benim için yeni bir şey, daha önce hiç kimse aile geçmişimi sormamış ya da önemsememişti. Bir şeyleri başka nesillere aktarmayı hiç düşünmemiştim. Ama şimdi

Ben." Sonra bir nefes aldım. "Millie'yle olan bu şey Bu konuda ne hissettiğini bilmem gerekiyor."

Mason bir an sessiz kaldı, her şeyi anladı. Sonra ensesini ovuşturdu. "Söylemesi zor. Bu konudaki duygularım, benden sakladığınız için duyduğum öfkeyle birbirine karışmış durumda."

"Anlıyorum."

"Yani sen ve Millie ... birlikte misiniz?" diye sordu Lori, odanın derinliklerine doğru gelip Mason'ın yanındaki kanepenin koluna tüneyerek.

"Tam olarak değil. Birbirimize karşı hislerimiz var ve birbirimizi şehir dışında birkaç kez gördük ama birkaç hafta önce her şeyi iptal ettik."

Mason sert bir ifadeyle, "Noel arifesinde bana farklı görünmüştü," dedi.

"Evet." Boynumda bir sıcaklık hissettim. "Birbirimizden uzak durmak düşündüğümüzden daha zormuş."

"Yani aranızdaki şey ciddi mi?" Lori sordu.

"Öyleydi. Umarım yine öyle olur."

"Neden iptal ettin?" diye sordu. "Mason yüzünden mi?"

"Mason başlangıçtaki en büyük nedendi," dedim, "ama birkaç başka neden de vardı, ancak bunlar zamanla daha az önemli hale geldi. Benim için şu anda önemli olan, Mason, seni asla incitmek ya da utandırmak istemediğimi bilmeni sağlamak. Yalan söylemekle hata ettiğimi biliyorum ve babanın olmasını umduğun türden bir adam olmak istiyorum."

Mason bir an için hiçbir şey söylemedi. "Sanırım bu olabilir. Sadece *babamın* eski kız arkadaşıyla çıkacağını hiç düşünmemiştim."

"Mason," diye azarladı Lori, elini onun omzuna koyarak. "Sen ve Millie bir yılı aşkın süredir sadece arkadaşsınız. Ve bana ikinizin arkadaş olarak çok daha iyi olduğunuzu kendin söyledin."

"Öyleyiz," dedi. "Bu çok garip."

"Kesinlikle tuhaf," diye kabul ettim, "ve insanların bizi yargılayabileceğini anlıyoruz."

"Yani, eğer ikinizin çocuğu olursa," diye devam etti Mason, "bebeğiniz yeğeninden daha küçük olacak."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, biliyorum. Matematik acıtıyor."

"Ama başkalarının söylediklerini dinlemek zorunda değilsin." Lori'nin sesi kararlıydı. "Ve biz seni destekleyeceğiz. Sen bizim ailemizsin ve Millie de arkadaşımız. Değil mi Mason?"

"Doğru." Başını kaldırıp karısına baktı, sonra bir kolunu onun beline doladı. "Doğru."

"Yani senin için sorun yok mu?" diye sordum. "Millie ve ben?"

"Sanırım öyle. Lori'nin dediği gibi, Millie bizim arkadaşımız. Onun mutlu olmasını istiyorum." Mason omuz silkti. "Eğer onu mutlu ediyorsan, o zaman onunla birlikte olmalısın."

"Deneyeceğim," dedim, göğsümde garip bir tıkanıklık vardı. "Biliyor musun Mason, senden çok şey öğrendim."

"Öyle mi?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Evet. O mektubu bulduktan sonra bana ulaşmanın kolay olmadığına eminim. Nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrin yoktu. Reddedilme ya da bu konuda tam bir pislik gibi davranma riskini göze aldın."

"Gergindim," diye itiraf etti. "Ama risk almaya değer olduğuna karar verdim." "Bu büyük cesaret ister."

Mason omuz silkti, ağzı çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu babamdan öğrendim."

Mason ve Lori'nin evinden ayrıldım ve Millie'ye gittim. Hava kararmaya başlamıştı -saat beşe geliyordu- ve yeni yıl gecesi için orada mı yoksa dışarıda mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapıyı çalmama cevap vermeyince bir an paniğe kapıldım. Ya dışarıda bir randevudaysa? Ya da duşta bir parti için hazırlanıyorsa? Ya kıvrımlı vücuduna ikinci bir deri gibi oturan o elbiselerden birini giyiyorsa? Ya başka bir erkek bu gece ona gözlerini, ellerini ya da dudaklarını değdirmeyi hak ettiğini düşündüyse?

Kanım kaynamaya başladı. Kapıyı tekrar, bu sefer daha sert çalarken nefesim hızlandı. Zili çaldım. Ağırılığımı bir o yana bir bu yana kaydırdım, hava buz gibi soğuk olmasına ve kar yağmaya başlamasına rağmen terliyordum.

Sonunda pes ettim ve kiralık cipime geri döndüm. Direksiyonun başında otururken onu aramalı mıyım yoksa mesaj mı atmalıyım diye düşündüm. Bu sürprizi mahvederdi ama başka ne seçeneğim vardı ki? Bir gün daha beklemek istemedim. Ama başka biriyle olsa bana nerede olduğunu söyler miydi?

Aklıma bir fikir geldi, belki de dükkandaydı. Birkaç gün içinde açılacaktı, değil mi? Yılbaşı arifesiydi, ama Millie hâlâ yapılması gereken işler varsa tatil boyunca çalışacak türden bir insandı. Haklı olduğumu umarak şehir merkezine gittim.

Millie Rose'un Önünden geçerken içeride ışıkların yandığını gördüm ve nabzım beklentiyle hızlandı. Birkaç blok Ötede bir park yeri buldum ve kaldırımdaki çiftlerin ve arkadaş gruplarının arasından geçerek dükkâna geri koştum. Bir ya da iki kez yeni yağmış karda kaydım ama dengemi korudum ve aceleyle devam ettim.

Dükkânının ift kapısının önünde durdum ve nefesimi tuttum. Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Onu içeride göremiyordum ama orada olmalıydı. Sağ taraftaki kapıyı denedim, kilitliydi. Soldaki kapı da kilitliydi. Cama vurdum ve bekledim. Hiçbir şey yoktu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerimle gözlerimi çereveledim ve daha iyi görebilmek için cama yaslandım. Tam o sırada onu mağazanın arka tarafında bir süpürgeyi iterken gördüm. Adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı ve yumruğumu cama kırılacak kadar sert bir şekilde vurdum.

İrkilerek sonunda başını kaldırıp baktı.

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

MILLIE

H *Burada mıydı?*

Kalbim kulaklıklarımdaki müzikten ya da elimdeki süpürge den daha yüksek sesle çarpmaya başladı. İkisini de kapattım ve vakum kolunu dik konuma getirdikten sonra tekrar Ön tarafa baktı.

Hâlâ oradaydı, Üzerinde siyah bir palto vardı ve kollarını deli gibi sallıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, ortadan kaybolmasını bekliyordum. Ne de olsa böyle ortaya çıkıp bana sürpriz yapmasını, hata yaptığımızı söylemesini, bensiz yaşayamayacağını söylemesini, sonra da birlikte gün batımına doğru yol almamızı hayal ediyordum ... ama bu o kadar gülünçtü ki, bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim.

Ama işte oradaydı.

Kulaklıklarımı kulağımdan çıkarıp cebime soktum; ön tarafa doğru ilerlerken gün batımına doğru bir gezinti için giyinmediğimi fark ettim. Üzerimde beli lastikli bir eşofman altı ve önünde USMC yazan babama ait eski bir kapüşonlu sweatshirt vardı. Ayaklarımda tüylü çoraplar vardı ve saçlarım başımın tepesinde gevşek, özensiz bir topuz haline getirilmişti. Ön kapıya ulaştığımda ona dokundum, sonra kilidi açtım. Birini çekip açtım.

"Merhaba," dedi, kara gözleri heyecandan parlıyordu. Tüm vücudu ısı ve enerji saçıyor gibiydi.

"Zach." Başımı hafifçe salladım. "Sen ne-"

Ama sorumu tamamlayamadım bile, çünkü içeri daldı, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve kollarını bana doladı. Beni bir dakika boyunca nefes nefese öptü, sırtım eğildi, topuzum yana devrildi, bir ayağım yerden kesildi. Soğuk hava ve kar içeri doğru esiyordu.

ama fark etmedim bile. Vücudu sıcak ve sağlamdı, kolları etrafımda kilitliydi ve ağzı, Tanrım, beni öpüşünü o kadar özlemiştim ki, sanki her yerde beni arıyordu.

Sonunda hava almaya çıktık. "Zach," diye fısıldadım, biraz titriyordum. "Kapıyı kapatabilir misin?"

"Ah, özür dilerim." Beni serbest bıraktı ve dediğimi yaptı. Neyse ki kapı kapanır kapanmaz tekrar bana uzandı ve sanki dans ediyormuşuz gibi mağazanın derinliklerine doğru yürürken yüzümü ellerinin arasına aldı. "Tanrım, seni özlemişim. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Berbat görünüyorum." Topuzumun bir tarafa yattığını hissettim ve at kuyruğu tutucusunu çıkarmak için uzandım.

Saçlarım omuzlarıma dökülür dökülmez Zach parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi, sonra da kokusunu içine çekmek için başını eğdi. "Saçlarının kokusunu özledim. Seninle ilgili her şeyi özledim."

"Ben de seni özledim."

Bana baktı, gözleri benimkileri arıyordu. "Gitmene izin verebileceğimi düşünmekle aptallık ettim. Bırakamam. Seninle olmak istiyorum. Seninle
olmaya *ihtiyacım var*."

Sözleri kalbimi umutla çarptırdı ama kendime dikkatli davranmamı söyledim. "Peki ya Mason?"

"Bugün erken saatlerde
onunla konuştum."

"Konuştun mu?"

"Evet. Özür dilerim, ona bizden bahsetmeden önce senden izin almam gerektiğini biliyorum, ama yolu temizlemeden kapına gelmek istemedim."

"Ne dedi?"

"Zaten bildiğini söyledi." Zach'in ifadesi biraz utangaçlaştı. "Bizi Noel arifesinde barda görmüş."

Midem bulandı ve nefesim kesildi. "Kapının yanında birini gördüğümü *biliyordum!* Mason mıydı o?"

"Evet."

"Ama hiçbir şey söylemedi! Üzgün değil miydi?"

"Öyleydi," diye itiraf etti Zach. "Ama kendini tuttu. Sanırım çatışmadan kaçınıyor. Ya da belki de öfkesiyle sessiz kalarak başa çıkıyordur. Her iki durumda da, bugün evine gidip ona sana olan hislerimden bahsettiğimde beni birlikte gördüğünü söyledi."

"Olamaz," diye nefes aldım. "Zavallı Mason."

"Daha çok ona karşı dürüst olmadığım için kızgındı," dedi Zach, ellerini kalçalarına indirerek. "Onu önemsemesi gereken insanların onu karanlıkta bırakmasından bıktığını söyledi. Bu ona kendini aptal gibi hissettiriyormuş."

"Anladım."

"Onun için önemli olan bir ailenin parçası olmak. Ait olduğunu hissetmek."

Bu konuyu açmaktan nefret ediyordum ama doğru zaman gibi görünüyordu. "Aileden bahsetmişken, Zach, bu konuda fikrini değiştirdin mi-" Nasıl ifade edeceğimi bilemedim.

Parmağını dudaklarıma götürdü. "Ne sorduğunu biliyorum ve cevabım evet. Gelecek bizi nereye götürürse oraya açığım."

"Gerçekten mi?" Gözlerim doldu. "Bir gün aile kurmayı düşünür müsün?"

"Seninleyken yapardım. Seni mutlu etmek istiyorum, Millie. Birlikte bir hayat kurmamızı istiyorum. Ve eğer bu hayat bir aileyi de içeriyorsa, dünyadaki en şanslı adam ben olurum."

"Emin misin?" Ona inanmak istiyordum ama yine de kalp kırıklığından korkuyordum. Son birkaç haftadır onsuz o kadar üzgündüm ki... Ya yine fikrini değiştirirse?

"Evet." Kollarını belime doladı ve kalçalarını bana yasladı. "Dinle, seni aramıyordum. Ama seni o otel barında gördüğümde yıldırım çarpmış gibi çarpıldım, sana sahip olmalıydım. Ama bir kez yeterli değildi. Yemin ederim, birlikte geçirdiğimiz o geceden sonra bir an bile aklımdan çıkmadın."

"Sen de benimkini hiç terk etmedin."

"Ve seni tekrar gördüğümde, aynı şey oldu - heyecan verici, sanki hayata geri getirilmiş gibiydim. Seninle hiç kimseye istemediğim şeyleri istemeye başladım, çünkü sana karşı hiç kimseye karşı *hissetmediğim şeyler hissettim*. Sana kendimle ilgili hiç kimseye söylemediğim şeyleri *söyledim*. Başka hiç kimseye güvenmediğim parçalarımı sana emanet ettim."

"Ben de sana güvenmiştim," dedim. "Hemen. Tanıştığımız anda."

"Yaptığını biliyorum." Gülümsedi. "Sende sevdiğim şeylerden biri de bu, çünkü kolay kolay güvenmediğini biliyorum."

Bir yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzülürken burnumu çektim.

"Artık ağlamak yok." Başparmağıyla gözyaşını sildi. "Birlikte olacağız. Sensiz hayatım artık doğru gelmiyor. Las Vegas'tan sonra ne fark ettim biliyor musun?"

"Ne?"

"O ev artık evim gibi bile gelmiyordu. Artık benim için evim sen neredeyse orası ve nereye gidersem gideyim her zaman sana geri döneceğim. Sana bir şey göstermek istiyorum." Beni bıraktı ve paltosunu çıkarıp arkamdaki kadife kanepenin üzerine attı.

Siyah gömleğinin manşetini açmasını ve kıvrımını izledim, ön kolunun iç kısmındaki yeni mürekkebi görünce nefesimi tuttum. "Yeni bir dövme yaptırmışsın!"

"Bu bir pusula gülü," dedi. "Denizciler için bir yön bulma aracı ama aynı zamanda bir keşif sembolü."

Güzelce işlenmiş tasarımı inceledim, etrafındaki deri hâlâ yumuşak ve pembeydi. "Bayıldım," diye fısıldadım.

"Senin için aldım." Sesi sessiz ama kararlıydı. "Sen benim kuzeyim, güneyim, doğum ve batımsın, Millie Rose. Beni topraklıyorsun, bana rehberlik ediyorsun, bana ilham veriyorsun. Ve sana deliler gibi aşığım."

Gözyaşlarım artık özgürce akıyordu ama umurumda bile değildi. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm, bir bebek gibi hıçkırı hıçkırı ağladım. "Ben de seni seviyorum," diye hıçkırdım. "Çok mutluyum."

"Emin misin?" Sırtımı okşarken kıkırdadı. "Bu 'mutluluk' için çok fazla ağlamak."

"Evet, eminim." Durmam bir iki dakika sürdü ama sonunda onu bıraktım ve burnumu silip yüzümü temizleyebilmek için aceleyle banyoya girdim.

Dışarı çıktığımda etrafa bakıyordu. "Dükkân çok güzel, Millie. Yaptıklarınız karşısında hayranlık duyuyorum."

"Teşekkürler," dedim. "Gerçekten heyecanlıyım ama aynı zamanda gerginim. Sadece iki gün içinde açılıyorum. Şimdiden randevularım var!"

Beni tekrar kollarına alırken gülümsedi. "Gergin olma. Bu iş sende. Sana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle. Tamamen seninim."

Başımı geriye eğdim ve ona baktım. "Dikkatimi dağıtacak bir şey gerçekten işime yarayabilir. Yılbaşı gecesi için bir randevun var mı?"

Dudaklarını benimkilere indirdi. "Artık biliyorum."

April Teyzem ve Tyler Amcamın evindeki partiye davet edilmişim ama partiyi es geçip geceyi evde geçirmeye karar verdik. Kız kardeşlerime kısa bir mesaj göndererek orada olamayacağımı ama iyi olduğumu, hatta her zamankinden daha iyi olduğumu söyledim.

sabah açıklayacağım. İkisine de Mutlu Yıllar diledim ve bunun tüm MacAllister kızları için gelmiş geçmiş en iyi yıl olacağından emin olduğumu söyledim.

Audrey ve Emmeline liseden mezun olacaktı. Winnie ve Dex bu yaz evleniyorlardı. Hutton ve Felicity muhteşem yeni bir ev inşa ediyorlardı. Peki ya ben? Eve doğru giderken gülümsedim, Zach'in farları dikiz aynamdaydı.

Aşk bulmuştum, hayatın bana sunduğu en büyük sürprizdi bu.

Eve dönerken durduk ve biraz yiyecek ve şampanya aldık, akşam yemeği yapmayı ve yeni yılı şöminenin önünde iki kişilik rahat bir kapalı piknikle karşılamayı planlıyorduk. Ama Zach ateşi yakar yakmaz mutfığa geldi ve kollarını arkamdan dolayarak boynumu öptü.

"Bunu yapacaksan bıçak kullanamam," dedim, başımı bir yana eğerken kıkırdadım.

"O zaman bıçağı yere bırak." Bıçağı elimden aldı ve tezgâhın üzerine koydu.

"Aç değil misin?" Beni şöminenin önüne bir battaniye serdiği oturma odasına götürürken sordum. Perdeler kapalıydı, ateş çıtırdıyordu ve tek ışık birlikte süslediğimiz ağaçtan geliyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi eşofmanımı başımın üzerine kaldırarak. "Ama sadece senin için."

Birbirimizi çabucak soyduk ve yere yuvarlandık, burada kaybettiğimiz zamanı telafi ettik, anın tadını çıkardık ve geleceğin hayallerinin bizi mest etmesine izin verdik. İçime gömüldüğünde, teni ateş ışığında altın sarısıydı, uzandım ve saçlarındaki gümüşe, çenesinin kenarına, boynunun arkasına dokundum. "Seni seviyorum," diye fısıldadım o üstümde hareket ederken. "Tek istediğim sensin."

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "İhtiyacım olan tek şey sensin."

EPILOG

OceanofPDF.com

MART

MILLIE

"ATIŞ!"

Winnie kiraladığı podyumdaki dramatik çalımlarını durdurdu ve bana baktı. "Sorun nedir?"

Dehşet içinde cep telefonuma baktım. "Olivia, modellerden biri, yarışmayı bırakmak zorunda kaldı. Babasının acil bir sağlık sorunu varmış ve hemen Houston'a uçuşması gerekiyormuş."

"Olamaz!" Winnie, öğleden sonraki gösteri için tüm biletleri tükenmiş olan on kişilik masalarla dolu odayı ikiye bölen üç ayak yüksekliğindeki pistten dikkatle aşağı atladı.

"O iyi olacak ama bir modelim eksik ve yerine birini bulmak için ajansa ulaşamıyorum." Telefonumu masanın üzerine koydum ve şakaklarımı ovuşturdum. "Ne yapacağım ben şimdi? Saat dokuz oldu ve gösteri ikide başlıyor!"

"Yerini dolduracak bir arkadaşın var mı?" "Doğru boyutta olan yok."

"Modelin hangi boyutta olması gerekiyor? Doldurabilir misiniz?"

"Ben mi?" Geri çekildim. "Hayatta olmaz, ben kesinlikle perde arkasındayım."

"Ama ben burada sahne arkasında olacağım. Ve bu gösteriden elbiseleri kesmekten daha iyi olmaz mı?" Gözleri parladı ve ellerini çırpı.

"Hadi, eğlenceli olacak! Çocukken babamla birlikte katıldığınız defileyi hatırlıyor musunuz?"

Güldüm. "Onu simli pembe ve kırmızı kalplerle kaplı ev yapımı t i ş ö r t ü giymeye zorladığım zaman mı?"

"Evet!"

"Modellik kariyerim bu kadarla sınırlı, Winnie. Muhtemelen bu podyumda gelinliklerle yürürken yüzüstü düşerdim." Kaşlarımı çattım ve bir sandalyeye çöktüm. "Yine de o elbiselerin şovda olmayacağını düşünmekten nefret ediyorum - en sevdiğim görünümlerden bazıları. Ajansın neden bana geri dönmediğini anlamıyorum." Tekrar denemek için telefonuma uzandım ama Winnie elimden aldı.

"Bence en iyi plan bunu kendiniz yapmak. Son dakikada mükemmel modeli bulma şansınız yok denecek kadar az ve en azından kendiniz doldurursanız, gerekirse bazı hızlı değişiklikler yapmak için zamanınız olabilir."

Yanağımın içini çiğnedim. "Onları kendim yapamam. Diane'e ihtiyacım var."

"Onu hemen telefona bağla." Winnie cep telefonumu bana geri verdi.

"Dükkânda," dedim ve aramayı yaptım. "Tamamen doluyuz. fittings. Cevap vermeyebilir."

Ama biliyordu ve acilen mağazaya gidip söz konusu elbiseleri giyersem ne yapılabileceğine bakacağını söyledi. Elbiselerin dördünü de zamanında bana uyacak şekilde yeniden dikebileceğinden emin değildi ama en azından bir ya da ikisinin mümkün olabileceğini düşünüyordu.

"Git," dedi Winnie. "Ben burada her şeyi hallettim."

"Tamam. Eve gidip topuklu ayakkabı ve iç çamaşırı almam gerekiyor." Çantamı aldım ve Winnie'ye el sallayarak kapıya doğru koştum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım!"

Eğer bu kadar perişan olmasaydım, yüzündeki sinsi ve memnun gülümsemeyi fark ederdim.

ZACH

Cep telefonum tam saatinde, sabah dokuzdan hemen sonra çaldı. "Evet?"

"Bitti," dedi Winnie nefes nefese. "Az önce çıktı ve dükkana doğru gidiyor."

"Ve hiçbir şeyden şüphelenmiyor mu?"

"Bir şey değil. Rolümde *çok* iyiydim." Güldü. "Bu planı gizli tutmak benim için onu ikna etmekten çok daha zordu!"

Güldüm. "Yardımanız için teşekkürler."

"Benim için zevk. Babamla her şey yolunda mı?"

"Evet. Felicity ona işaret verene kadar gözden uzak duracak. Felicity'ye onu ne zaman yakalayacağını ben söyleyeceğim, sen bana işaret verdikten sonra bunu yapacağım."

"Anladım."

Mack'i plana dahil etmek Winnie ve Felicity'nin fikriydi ve Millie'nin babası beni hâlâ biraz tedirgin etse de ona gidip katılmak isteyip istemediğini sordum. Bunun Millie için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Küçük kızlarının ikna etmesi biraz zaman aldı ama sonunda kabul etti. O gün elimi sıktığında, benim adıma mutlu olduğunu ve kızının emin ellerde olacağını bildiğini söyledi - bir denizci değil de bir donanma mensubu olsam bile. "Bir keresinde ona en iyisini hak ettiğini söylemiştim," dedi, "ve sanırım o da bunu buldu."

Onunla ve Frannie'yle ilk kez tanıştığım sabahı asla unutamam. Yılbaşı günüydü ve Millie, ailesinin evindeki her zamanki ilk Ocak toplantısına katılmamız için ısrar etti. Belli etmemeye çalıştım ama dehşete kapılmışım - eski bir denizci olan bu adam, kızının kendi yaşından daha yakın bir adama aşık olduğunu duymak üzereydi. Bunu nasıl karşılayacaktı?

Neyse ki, birkaç yan bakıştan ve sıkı bir sohbetten sonra bana ısınmıştı. Temkinli olduğu için onu suçlamıyordum, ben de kızımı kimseye emanet etmezdim, özellikle de Millie'ninki gibi kocaman ve verici bir kalbi varsa. Frannie tanıştığımız andan itibaren çok misafirperverdi ve kız kardeşleri de harikaydı. Sonunda, tüm bu durumla ilgili bazı sataşmalar oldu ama bunu hep sevgiyle yaptılar.

"Mükemmel." Winnie sevinçle ciyakladı. "Onun yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum! Bu şimdiye kadarki en iyi plan ve biz bunu tamamen başardık!"

"Henüz yapmadık," diye hatırlattım ona. "Bu sadece birinci bölümdü. Gerçekten sevdiği o elbisenin zamanında yapılabileceğinden emin misin?"

"Diane zaten üzerinde çalışıyordu. Geçen gün bir dikişte sorun varmış gibi yaptı ve Millie'den onu takmasını istedi - her şeyin kontrol altında olduğunu söylüyor."

"Güzel." Derin bir nefes aldım. "Sonra görüşürüz." "Tamam. Peki ya Zach?"

"Öyle mi?"

"İyi şanslar."

Telefonu kapattıktan sonra deri dizüstü bilgisayar çantama gittim ve menteşeli küçük kutuyu çıkarıp açarak seçtiğim yüzüğü gösterdim - Art Deco tarzında, ortasında zümrüt kesim bir elmas ve her iki yanında parlak platin içine yerleştirilmiş iki küçük elmas. Taşlar yatak odasının penceresinden gelen ışığı yakaladı ve Millie'nin yüzüğü gördüğünde gözlerinin parlamasını umduğum şekilde parladı.

Son iki ay hayatımın en mutlu dönemiydi. Ocak ayının birkaç haftasında onun yanına taşınmışım ve iş için hala çok seyahat etmeme rağmen, eve, onun yanına dönmek hayal ettiğimden bile daha güzeldi.

Jackson, Michigan'ı ana üs olarak kullanmamda bir sorun olmadığını söylemişti. Şimdilik Cole Security'deki işime devam ediyordum ama Millie ile viski barı fikri hakkında çok konuştuk ve beni burada bir mikro bira fabrikası açan bir aile üyesiyle tanıştırdı. Harika bir adamdı ve benimle her zaman iş hakkında konuşmayı teklif etti.

Millie'nin tüm geniş ailesi harikaydı, aslında şimdiye kadar birçoğuyla tanışmışım ve yakın, misafirperver bir gruptular. Mason'ı da sık sık görüyordum. Lori her an doğum yapabiliirdi ve ikisi de heyecandan kendilerinden geçmişlerdi. Bu yaşta dede olmak beni heyecanlandırmasa da onlar adına mutluydum.

Ama hayat güzeldi.

Ve daha iyi olmak üzereydi.

MILLIE

"Zamanında yapabileceğinden emin misin?" Endişelendim.

"Eminim. Zaten sana neredeyse tam oturuyor." Diane üzerimdeki elbiseye bir iğne daha batırdı; vücudumun üst kısmına tam oturan ve kalçalarımın altından dışarı doğru genişleyen muhteşem bir elbise. Uzun kollu ve illüzyon korsajlıydı ve dantelleri Chantilly'ydi. Olivia'nın giymesi planlanan diğer elbiselerin hiçbirisi zamanında değiştirilememişti ama bu benim favorimdi, bu yüzden gösteride yer alabileceğini umuyordum. Diane ayağa kalktı ve

Omzumdaki aynadaki yansımamı kontrol ediyordum. "Muhteşem. Diğer elbiselerin hiçbiri uymadığı için üzgünüm ama söz veriyorum bu olacak."

"Tamam. Çok teşekkür ederim." Elbiseyi yerden kaldırarak yükselticiden indim. "Eve gidip saçımı yapacağım. Gösteriye dönerken elbiseyi almak için uğrarım."

"Kulağa hoş geliyor." Diane gülümsedi ve beni soyunma odasına kadar takip etti. "Çıkarmana yardım edeyim."

Evde, çılgınca merdivenlerden yukarı koştum ve duşa atladım. Zach çoktan gitmişti - Denver uçağına yetişmek için yaklaşık bir saat önce havaalanına gitmişti. Son dakikada bir iş çıkmıştı ve gösteride olabilmek için işi geri çevirmeyi teklif etmişti ama ben ona sorun olmadığını söylemiştim. Beni ve işimi mümkün olan her şekilde destekliyordu; geç saatlere kadar çalıştığım gecelerde akşam yemeğıyle ilgilenmekten, dükkândaki bakım işlerine ve bütün gün ayakta kaldığımda gelmiş geçmiş en iyi ayak masajını yapmaya kadar.

Gittiğinde onu özliyordum ama eve dönüşleri her zaman heyecan vericiydi. Cole Security için çalışmayı bırakıp buralarda bir iş kuracağı gün hakkında daha sık konuşur olmuştuk ama ona hiçbir zaman baskı yapmadım. Tersine ameliyatını ne zaman planlayacağını da sorgulamadım. İşleri pek de ağırdan almıyorduk (hiç almış mıydık?) ama o hayatını değiştirmiş ve benim için ülkenin öbür ucuna taşınmıştı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Duştan sonra saçlarımı açtım, kıvırdım ve arkadan tutturdum, yüzümü çerçevelemek için ön tarafta birkaç parça bıraktım. Gösteri için bir makyaj sanatçımız vardı, bu yüzden yüzümü çıplak bıraktım, topuklu ayakkabılarımı çantama koydum ve eşofman ve spor ayakkabılarımı giydim.

Ayakkabılarımı bağlarken dövmeme bir göz attım ve gülümsedim. Bu bir çapaydı ve Zach'in benim için yaptırdığının aynısı olsun diye ön kolumun iç kısmına yerleştirilmişti. İkisine yan yana bakmayı seviyordum; pusula rehberliğin, çapa ise istikrarın sembolüydü. Ne zaman görsem Zach'i hatırlıyordum, sadece denizci olduğu için değil, hayatımdaki varlığı sağlam, güçlü ve rahatlatıcı olduğu için.

Bana sarıldığında, evimdeydim.

Mekâna döndüğümde bir sürprizle karşılaştım: Bana mesaj atarak sahneye çıkmayı iptal etmek zorunda kaldığını söyleyen model Olivia da oradaydı.

"Babamın durumu çok daha iyi," dedi bana. "Sonunda şehirden ayrılmak zorunda kalmadım. Sadece sana mesaj attım."

"Çok sevindim," dedim. "Ama kahretsin! Mesajınızı zamanında alamadım ve elbiselerinizden biri bana uyacak şekilde değiştirildi."

"Önemli bir şey değil." Gülümsedi ve kolumu okşadı. "Sen giy. Eminim sana çok yakışmıştır. Ben sadece diğer üç kıyafete modellik yapacağım."

Makyöz benimle işini bitirirken Winnie elinde bir pano ile yanıma geldi. "Birkaç şey var," dedi. "Gösterinin sırasını değiştirdik. Sen sonuncu olacaksın."

"Ne?" Kalbim küt küt atmaya başladı. Son dakika değişikliklerini sevmezdim ve bugün kendimi zaten kırbaç yemiş gibi hissediyordum. "Neden?"

"Sadece daha iyi çalışıyor." Benden uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Ama endişelenmeyin, her şey yolunda gidiyor ve dışarıda şov için sabırsızlanan tıklım tıklım bir salon var. Ben başlayacağım."

Birkaç dakika içinde müzik başladı, spiker mikrofona geldi ve ilk model perdenin önüne çıktı. Seyircilerden yükselen alkışlar neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Ve tek ağlayan ben değildim.

"Birini ağlarken gördüm!" dedi modellerden biri, bir sonraki elbisesini giymek için acele ederken. "Yani, iyi anlamda!"

"Gerçekten mi?" Kalbim sevinç ve coşkuyla çarpıyordu. "Bu beni çok mutlu etti!"

Ancak gösterinin sonuna yaklaştıkça gerilmeye başladım. Üzerime rüya gibi oturan elbisemin içindeydim ve asistanlardan biri saçıma bir duvak tutturuyordu. "Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Hazır mısın?"

"Sanırım öyle." Ama arkamı döndüğümde gördüğüm şeye hazırlıklı değildim. "Baba?"

"Merhaba, tatlım." Siyah bir smokin giymiş, saçları düzgünce taranmış, mavi gözleri parlayarak bana doğru geldi. Winnie onun yanındaydı.

"Harika görünüyorsun," dedim, sinirlerime rağmen -belki de sinirlerim yüzünden- gülerek. "Ama burada ne işin var?"

"Bunun hoş bir dokunuş olacağını düşündük," dedi Winnie neşeyle. "İlk moda şovunuza küçük bir geri dönüş."

Bana kolunu uzatırken, "Bu kıyafetimi daha çok seviyorum," dedi.

"Ben de." Kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atarken elimi kolunun iç kısmına koydum. "Bu çok tatlı baba. Teşekkür ederim. Sen yanımdayken daha az gerginim."

Gülümsedi. "Her zaman senin için burada olacağım."

Bir dakika sonra podyuma çıkarılıyorduk. Kalabalık tezahürat yaptı ve yavaşça pistin sonuna doğru ilerlerken babamın kolunu sıktım, bu noktada durmamız, sonra geri dönüp geri yürümemiz gerekiyordu. Birinin ona bunu açıklayıp açıklamadığını merak ediyordum ki birden odanın arkasında tanıdık bir yüz gördüm.

Çenem düştü.

Zach de siyah kravatıyla bize doğru ilerliyordu, koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmişti. Pistin sonunda iki basamak vardı ve o basamakları benden gözlerini ayırmadan çıkıyordu. Müziğin altında, yaşanan dramı pür dikkat izleyen seyircilerin şaşkın fısıltılarını duyabiliyordum.

Babam başıyla onayladı. "O tamamen senin, Zach."

"Teşekkür ederim, efendim." El sıkıştılar ve babam merdivenlerden inip sol tarafta ön sırada oturan Frannie ve ikizlerin yanına oturdu. Felicity de oradaydı, telefonu sanki bunu kaydediyormuş gibi önünde duruyordu.

Müziğin sesi kısıldı ve ben Zach'e baktım. Kalbimin boğazımda düğümlendiğini hissedebiliyordum. "Neler oluyor?"

Ama cevap vermek yerine tek dizinin üzerine çöktü.

Seyirciler çılgına döndü ve Zach konuşmadan önce salon biraz sessizleşene kadar bekledi. "Millie MacAllister, seni gördüğüm anda kalbimi fethettin. Ve bunu asla geri istemiyorum." Cebine uzanarak küçük bir kutu çıkardı ve açtı. Siyah kadife kutunun içinde, ışıklar altında parıldayan bir yüzük vardı. "Benimle evlenir misin?"

Birkaç saniye boyunca cevap veremeyecek kadar sersemlemiştim. Ve *evet* kelimesi çıktığında, bu sadece bir fısıltıydı.

"Daha yüksek sesle!" diye bağırdı Winnie.

"Evet!" Tavana doğru bağırdım. "Evet!"

Kalabalık bir kez daha patladı ve DJ hoparlörlerden U2'nun "Beautiful Day" şarkısını çaldı. Ama ben bunların hiçbirini fark etmedim çünkü Zach o muhteşem yüzüğü titreyen parmağıma takıyordu. Elimi sıkıp ayağa kalktı ve ben de yüzümü ona doğru kaldırdım. Dudakları hafifçe parmağıma değdiğinde

Yemin ederim, yerin yerinden oynadığımı hissettim. Elimi tutup parmak eklemlerimi öptüğünde kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Yüzüğe baktığımda gözyaşlarımdan dolayı bulanıktı.

Diğer modeller son bir selam için piste dönerken, seyirciler ayağa fırlayıp ıslık çalıp alkışladılar. Aileme baktım ve kalbime dokundum; bana kendime inanmayı onlar öğretmişti. Yanımdaki adama baktım ve elini tuttum; bana aşka güvenmeyi öğretmişti. Ve çocukken milyonlarca hayalle koşturduğum, bugün neşe ve umutla dolu olan bu odaya baktım ve kemiklerimin yaşam, sevgi ve olasılık kutlamalarıyla yankılandığını hissettim.

Gelecek parlaktı.

SON

Zach ve Millie'nin hikayesini sevdiniz mi? Geleceklerine bir göz atmak ister misiniz? Aşağıdaki QR kodunu kullanarak veya [bu bağlantıya dokunarak](#) posta listeme abone olun ve ilk alacağınız şey TEMPT bonus sahnesi olsun! Zaten abone misiniz? Bağlantı için son bültene göz atın!

OceanofPDF.com

BİR HARLOT OL

Yeni yayın uyarıları, bonus materyallere ve Özel hediyelere erişim ve tüm duyurularımı ilk Önce mi istiyorsunuz? [İki aylık bültenime abone olun!](#)

Harlow'la ilgili her şeyi günü gününe takip etmek, ARC'lere ve hediyelere Özel erişim elde etmek ve eğlenceli, pozitif, seksi ve drama içermeyen bir bölgenin parçası olmak ister misiniz? [Bir Harlot olun!](#)

En İyi Hayran olma ve Özel Ödüller kazanma Şansı ister misiniz? [Facebook sayfamı göz atın!](#)

Freebies ve indirimlerden haberdar olmak ister misiniz? [Bookbub'ı deneyin!](#)

Eğer sesli kitapları seviyorsanız, [kitaplarımdan sesli versiyonları burada bulabilirsiniz!](#)

[OceanofPDF.com](#)

AYRICA MELANIE HARLOW TARAFINDAN

Frenched Serisi

[Frenched](#)

[Yanked](#)

[Forked](#)

[Floored](#)

Mutlu Çılgın Aşk Serisi Bir

[Çeşit Mutluluk](#) . .

[Bir Çeşit Çılgınlık](#).

[Bir Çeşit Aşk](#)

Düştükten Sonra Serisi

[Erkek Şekeri](#)

[Düştükten](#)

[Sonra Eğer](#)

[Benim Olsaydın](#)

[Bu andan itibaren](#)

İlk ve Tek Seri Sadece [Sen](#)

Sadece [O](#).

Sadece [Aşk](#)

Cloverleigh Çiftlikleri Serisi

[Karşı Konulmaz](#)

[İnkâr Edilemez](#)

[Doyumsuz](#)

[Kırılmaz Unutulmaz](#)

Bellamy Creek Serisi [Beni](#)

[Çılgına Çeviriyor](#)

[Beni Senin Yap](#)

[Call Me Crazy](#)

[Tie Me Down](#)

Cloverleigh Farms Yeni Nesil Serisi [Ignite](#)

[Tadı](#)

[Başta](#)

[n](#)

[Çıkarı](#)

[cl](#)

Ortak Yazılan Kitaplar

[Hold You Close](#) (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

[Imperfect Match](#) (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

[Strong Enough](#) (David Romanov ile birlikte yazdığı M/M romantizm)

Kolay [Konuşma Düeti](#)

[Tango Dersi \(Tek Başına Bir Novella\)](#) Okuma

sırası mı istiyorsunuz? [Buraya tıklayın!](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, yetenekleri, destekleri, bilgelikleri, dostlukları ve cesaretlendirmeleri için aşağıdaki kişilere minnettarlığımı ve şükranlarımı sunarım...

Melissa Gaston, Kristie @read_between.the_wines, Brandi Zelenka, Jenn Watson, Hang Le, Jan @janbookshelf, Corinne Michaels, Anthony Colletti, Rebecca Friedman, Flavia Viotti & Bookcase Literary'den Meire Dias, Evident Ink'ten Nancy Smay, The Romance Bibliophile'den Julia Griffis, Michele Ficht, Champagne Book Design'dan Stacey Blake, One Night Stand Studios'tan Erin Spencer, Shop Talkers, Sisterhood, Harlots ve Harlot ARC Ekibi, blog yazarları ve etkinlik organizatörleri, dünyanın dört bir yanındaki okurlarım...

Ve bir kez daha, aileme. Siz benim her şeyimsiniz.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Melanie Harlow, topuklu ayakkabılarını yüksek, martinisini sek ve geçmişini yaramaz kısımları kalmış olarak seviyor. Bellamy Creek Serisi, Cloverleigh Farms Serisi, One & Only Serisi, After We Fall Serisi, Happy Crazy Love Serisi ve Frenched Serisi'nin yazarıdır.

Kocası ve iki kızıyla birlikte yaşadığı Detroit'in dışındaki evinden yazıyor. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen elinde bir kokteyl vardır. Bazen de yazarken.

Onu www.melanieharlow.com adresinde bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

